

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΤΑ ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΑ ΕΝ ΤΩ ΓΥΜΝΑΣΙΩ

ΜΕΤΑ

ΚΑΤΑΛΛΗΛΩΝ ΕΙΣΑΓΩΓΩΝ, ΑΝΑΛΥΣΕΩΝ,
ΣΧΟΛΙΩΝ ΚΑΙ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ

ΥΠΟ

ΧΡ. Β. ΛΩΛΟΥ Δ. Φ.

Γυμνασιάρχου τοῦ Β' ἐν Ἀθήναις γυμνασίου καὶ καθηγητοῦ
τοῦ Ἀρσακείου Διδασκαλείου.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ Α. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ

ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ, ΣΤΟΣ ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΥ

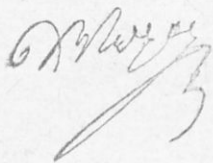
1916

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κείμενον	Σελ.	1—16
Εισαγωγή. α') Βουκολική ποίησις. β') Βίος καὶ ποιήματα τοῦ Θεοκρίτου. γ') Γλωσσ- σικοὶ ἰδιωτισμοὶ τοῦ Θεοκρίτου	»	17—21
Ειδύλλιον I. Ὑπόθεσις, περίληψις, σχόλια, ἐρμηνεία	»	22—38
Ειδύλλιον III. Ὑπόθεσις, περίληψις, σχόλια, ἐρμηνεία	»	39—46
Ειδύλλιον XI. Ὑπόθεσις, περίληψις, σχόλια, ἐρμηνεία	»	47—55
Ειδύλλιον XV. Προεισαγωγή, ὑπόθεσις, περί- ληψις, σχόλια, ἐρμηνεία	»	55—72

Τὰ γνήσια ἀντίτυπα φέρουσι τὴν ὑπογραφήν μου.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ι.

Θύρσις ἢ ὤδη.

ΘΥΡΣΙΣ

- Ἄδῃ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἅ πίτυς, αἰπόλε, τήνα
ἅ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται, ἄδῃ δὲ καὶ τὸ
συρίσδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἄθλον ἀποισῆ.
Αἶκα τήνος ἔλη κεραὸν τράγον, αἶγα τὸ λαψῆ·
5 αἶκα δ' αἶγα λάβη τήνος γέρας, ἔς τὲ καταρρεῖ
ἅ χίμαρος· χιμάρῳ δὲ καλὸν κρέας, ἔστε κ' ἀμέλειης.

ΑΠΟΛΟΣ

- Ἄδων, ὦ ποιμὴν, τὸ τεὸν μέλος ἢ τὸ καταχῆς
τήν' ἀπὸ τῆς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.
Αἶκα ταὶ Μοῖσαι τὰν οἰίδα δῶρον ἄγονται,
10 ἄρνα τὸ σακίταν λαψῆ γέρας· αἱ δὲ κ' ἀρέσκη
τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὸ δὲ τὰν ἕιν ὕστερον ἀξῆ.

ΘΥΡΣΙΣ

Λῆς ποτὶ τὰν Νυμφᾶν, λῆς, αἰπόλε, τεῖδε καθίξας,
ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον αἶ τε μυρίκαι,
συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῆδε νομεισῶ.

ΑΠΟΛΟΣ

- 15 Οὐ θέμις, ὦ ποιμὴν, τὸ μεσαμβρινόν, οὐ θέμις ἄμμιν
συρίσδεν. Τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες· ἡ γὰρ ἀπ' ἄγρας
τανίκα κεκμακῶς ἀμπαύεται· ἔστι δὲ πικρός,
καὶ οἱ αἰεὶ ὄριμετα χολὰ ποτὶ βῖνι κάθηται.
Ἄλλὰ—τὸ γὰρ δῆ, Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄλγε' αἰείδες
20 καὶ τὰς βουκολικὰς ἐπὶ τὸ πλεόν ἴκεο Μοῖσας—
δεῦρ' ὕπὸ τὰν πτελέαν ἐσδώμεθα, τῷ τε Πιρήπῳ

Θεοκρίτου εἰδυλλία

1

- καὶ τῶν Κραναιῶν κατεναντίον, ἅπερ ὁ θῶκος
 τήνος ὁ ποιμενικός καὶ τὰ ὄρυες· αἱ δὲ κ' αἰεσίης,
 ὡς ἔκα τὸν Λιδύαθε ποτὶ Χρόμιν ἄσας ἐρίσδων,
 25 αἶγα δὲ τοι ὄσω διδυματόκον ἐς τρεῖς ἀμέλξαι,
 ἃ δὴ ἔχουσ' ἐρίφως ποταμέλγεται ἐς δύο πέλλας,
 καὶ βαθὺ κισσύδιον κεκλυσμένον ἀδέι κηρῷ,
 ἀμψῶες, νεστευχές, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον.
 Τῷ περὶ μὲν χεῖλη μαρύεται ὑπόθι κισσός,
 30 κισσός ἐλιχρῦσφ κεκονιμένος· ἃ δὲ κατ' αὐτὸν
 καρπῷ ἔλιξ εἰλεῖται ἀγαλλομένα κροκόνει·
 ἔντοσθεν δὲ γυνά, τί θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
 ἀσκητὰ πέπλη τε καὶ ἄμπυκι. Πᾶρ δὲ οἱ ἄνδρες
 καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος
 35 νεικείουσ' ἐπέεσσι. Τὰ δ' οὐ φρενὸς ἄπτειται αὐτάς·
 ἀλλ' ὅκα μὲν τήνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελᾶσα,
 ἄλλοκα δ' αὐ ποτὶ τὸν ῥίπτει νόον. Οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος
 δηθὰ κυλοιδιῶντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
 Τῶς δὲ μετὰ γριπεύς τε γέρων πέτρα τε τέτυκται
 40 λεπράς, ἐφ' ἃ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἔλκει
 ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερόν ἀνδρὶ εἰοικώς.
 Φαίης κεν γυίων νιν ὅσον σθένος ἔλλοπιεύειν·
 ὠδὲ οἱ ᾠδῆγκνι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἴνες
 καὶ πολιῷ περ ἔοντι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἦδος.
 45 Τυτθὸν δ' ὅσον ἄπωθεν ἀλιτρώτοιο γέροντος
 πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἄλωά,
 τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει
 ἦμενος· ἀμφὶ δὲ νιν δὴ ἄλώπεκες, ἃ μὲν ἂν ὄρχως
 φοιτῆ σινομένα τὰν τρώξιμον, ἃ δ' ἐπὶ πήρα
 50 πάντα δόλον κεύθοισα τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνγρῆιν
 φατὶ πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκοισι κελὰν πλέκει ἀκριδοθήραν
 σχολίῃ ἐφαρμόσδων· μέλεται δὲ οἱ οὔτε τι πήρας
 οὔτε φυτῶν τοσσῆγον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.
 55 Παντᾶ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἀκανθος.
 Αἰολίχον τοι θάμα τέρας τέ τι θυμὸν ἀτύξαι.
 Τῷ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῃ αἰγὰ τ' ἔδωκα
 ὦνον καὶ τυρόντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος·
 οὐδὲ τί πω ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν, ἀλλ' ἔτι κείται

- 60 ἄχραντον. Τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρσαίμαν,
 αἶκα μοι τύ, φίλος, τὸν ἐφήμερον ὕμνον αἰείης.
 Κοῦτι τυ κερτομέω. — Πόταγ', ὠγαθέ' τὰν γὰρ αἰοιδᾶν
 οὐ τί πα εἰς Ἄιδαν γε τὸν ἐκλάθοντα φυλαξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ

- * Ἀρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς
 65 Θύρσις ὄδ' ὡς Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἀδέα φωνά.
 Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦσθ', ἔκα Δάφνις ἐτάκετο, πᾶ ποκα Νύμφαι;
 ἦ κατὰ Πηγνείῳ καλὰ τέμπεα; ἦ κατὰ Πίνδῳ;
 οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἶχετ' Ἀνάπω,
 οὐδ' Αἴτνας σκοπιάν, οὐδ' Ἄκιδος ἱερὸν ὕδωρ.
 70 * Ἀρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Τῆγον μὲν θῶες, τῆγον λύκοι ὠρύσαντο,
 Τῆγον χῶκ δρυμοῖο λέων ἐκλαυσε θανόντα.
 * Ἀρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι φίλοι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Πολλαὶ οἱ πᾶρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
 75 πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο.
 * Ἀρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 Ἦνθ' Ἐρμᾶς πρᾶτιστος ἀπ' ὄρεος, εἶπε δέ· « Δάφνι,
 τίς τυ κατατρύχει; τίνας, ὠγαθέ, τόσον ἔρασαι; »
 ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 80 Ἦνθον τοὶ βροῦται, τοὶ ποιμένες, ὀπόλοι ἦνθον
 πάντες ἀνηρώτευν τί πάθοι κακόν. Ἦνθ' ὁ Πρίηπος—
 * Ἀρχετέ βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοιδᾶς—
 κῆφα· « Δάφνι τάλαν, τί νυ τάκει; ἃ δέ τυ κῶρα
 πάσας ἀνὰ κράνας, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται
 85 ζατεῦσ'. Ἄ δυσερῶς τις ἄγαν καὶ ἀμήχανος ἐσσί.
 Βούτας μὲν ἐλέγευ' νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας.
 Ὀπόλος ἔκκ' ἐσορῆ τὰς μακάδας οἶα βατεῦνται,
 τάκεται ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο ».
 ἄρχετα βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 90 « Καὶ τὸ δ' ἐπεὶ κ' ἐσορῆς τὰς παρθένους οἶα γελᾶντι,
 τάκειαι ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ μετὰ τοῖσι χορεύεις ».
 Τῶς δ' οὐδὲν ποτελέξαθ' ὁ βουκόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτῷ
 ἄννε πικρὸν ἔρωτα καὶ ἐς τέλος ἄννε μοίρας.
 * Ἀρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
 95 Ἦνθέ γε μὲν ἀδεῖα καὶ ἃ Κύπρις γελᾷοισα,

ἀδέα μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα,
κεῖπε· «τύ θην τὸν ἔρωτα κατ' εὖχεο λυγίζεϊν·
ἢ ῥ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;»

- Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
100 Ἐὶ δ' ἄρα χῶ Δάφνης ποταμείβετο· «Κύπρι βαρεῖα,
Κύπρι νεμεσσατά, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής,
ἤδη γὰρ φράσδῃ πάνθ' ἄλιον ἄμμι δεδύκειν·
Δάφνης κίη Ἄϊδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτι».

- Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
105 «Οὐ λέγεται τὴν Κύπριν ὁ βουκόλος, ἔρπε ποτ' Ἴδαν,
ἔρπε ποτ' Ἀγχίσην. Τηγεῖ δρυές, ὦδε κύπειρος,
ὦδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σιμάνεσσι μέλισσαι.

- ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
Ἔρατος χῶδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει
110 καὶ πτόκας βάλλει καὶ θηρία πάντα διώκει.

- ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
Αὐτίς ὅπως στασῇ Διομήδεος ἄσπον ἰοῖσα,
καὶ λέγε· «τὸν βούταν νικῶ Δάφνην, ἀλλὰ μάχευ μοι».

- Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
115 «Ὡ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὄρεα φωλάδες ἄρκτοι,
χαίρεθ'. Ὁ βουκόλος ὕμιν ἐγὼ Δάφνης οὐκέτ' ἀν' ὕλαν,
οὐκέτ' ἀνὰ δρυμῶς, οὐκ ἄλσεα. Καίρ' Ἀρέθοισα,
καὶ ποταμοί, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ·
ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.

- 120 Δάφνης ἐγὼν ὅδε τήνος ὁ τὰς βόας ὦδε νομεύων,
Δάφνης ὁ τὼς ταύρωσ καὶ πόρτιας ὦδε ποτίσδων».

- Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, πάλιν, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
«Ὡ Πᾶν Πᾶν, εἴτ' ἐσσι κατ' ὄρεα μακρὰ Λυκαίω,
εἴτε τύγ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἐνθ' ἐπὶ νᾶσον
125 τὴν Σικελάν, Ἐλίκας δὲ λίπ' ἠρίον αἰπύ τε σᾶμα
τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγητόν».

- Λήγετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.
«Ἐνθ', ὦναξ, καὶ τάνδε φέρου πακτοῖο μελίπνου
ἐκ κηρῶ σύριγγα καλάν, περὶ χεῖλος ἐλικτᾶν.

- 130 Ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς Ἄϊδος ἔλκομαι ἤδη».

- Λήγετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.
«Νῦν δ' ἴα μὲν φορέοιτε βᾶτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθοι,
ἀ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι,

135 πάντα δ' ἐναλλα γένοιτο, καὶ ἅ πίτυς ὄχνας ἐνεῖκαι,
 Δάφνης ἐπεὶ θνάσκει, καὶ τῶς κύνας ὄλαφος ἔλκοι,
 κήξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδῶσι γαρύσαιντο».

Λήγετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, ἴτε, λήγεται' αἰοῖδᾶς.
 Χῶ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο τὸν δ' Ἀφροδίτα
 140 ἤθελ' ἀνορθῶσαι· τὰ γε μὴν λῖνα πάντα λελόπει
 ἐκ Μοιρᾶν, χῶ Δάφνης ἔθα βρόν. Ἐκλυσε δῖνα
 τὸν Μοῖσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ Νύμφαισιν ἀπεχθῆ.

Λήγετε βουκολικᾶς, Μοῖσαι, ἴτε, λήγεται' αἰοῖδᾶς.
 Καὶ τὴ δίδου τὴν αἶγα τό τε σκύφος, ὡς κεν ἀμείλας
 σπέισω ταῖς Μοῖσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι, Μοῖσαι,
 145 χαίρετ' ἐγὼ δ' ὕμῖν καὶ ἐς ὕστερον αἰδιον ἄσῳ.

Αἰπόλος

Πλήρῆς τοὶ μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο,
 πλήρῆς τοὶ σγαδόνων, καὶ ἀπ' Αἰγίλῳ ἰσχάδα τρώγαις
 ἀδεῖαν, τέττιγος ἐπεὶ τύγα φέρτερον ἄδει·
 Ἦνιδε τοὶ τὸ δέπας· θάσαι, φίλος, ὡς καλὸν ἄσδει·
 150 ὦρᾶν πεπλῦσθαι νιν ἐνὶ κράναισι δοκῆσει.
 ὦδ' ἴθι Κισσαίθᾳ· τὴ δ' ἀμελγέ νιν. Αἰ χίμαιραι
 οὐ μὴ σκιρτασεῖτε, μὴ ὁ τράγος ὕμῖν ἀναστῆ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ III.

Αἰπόλος ἢ Ἀμαρυλλίς ἢ Κωμαστής.

Κωμάσσω ποτὶ τὴν Ἀμαρυλλίδα, ταὶ δέ μοι αἶγες
 βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.
 Τίτυρ' ἐμὴν τὸ καλὸν πεφιλημένε, βόσκε τὰς αἶγας,
 καὶ ποτὶ τὴν κράναν ἄγε, Τίτυρε, καὶ τὸν ἐνόρχαν
 5 τὸν Λιθυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο μὴ τυ κορύψῃ.
 ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, τί μ' οὐκέτι τοῦτο κατ' ἄντρον
 παρκύπτουσα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἦ βρά με μισεῖς;
 Ἦ βρά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν,

- νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγχασθαί με ποησεῖς.
 10 Ἦνιδε τοι δέκα μᾶλα φέρω' τηγῶθε καθελὼν,
 ὦ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τύ' καὶ αὔριον ἄλλα τοι οἰσῶ.
 Θᾶσαι μὲν θυμαλγῆς ἐμὸν ἄχος· αἴθε γανοίμαν
 ἄ βομβεῦσα μέλισσα καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἰκοίμαν
 τὸν κισσὸν διαδῶς καὶ τὰν πτέριν ἅ τυ πυκάσσει.
- 15 Νῦν ἔγνων τὸν ἔρωτα· βαρῦς θεός· ἦ βᾶ λεαίνας
 μαζὸν ἐθῆλαξε, δρυμῶ τέ νιν ἔτρεφε μᾶττηρ,
 ἕς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει.
 Ὡ τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ πᾶν λίθος, ὦ κυάνοφρυ
 νύμφα, πρόσπτυξάι με τὸν αἰπόλον. ὥς τυ φιλήσω.
- 20 Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλήμασιν ἀδέα τέρφις.
 Τὸν στέφανον τίλαί με καὶ αὐτίκα λεπτὰ ποιησεῖς,
 τὸν τοι ἐγών, Ἄμαρυλλί φίλα, κισσοῖο φυλάσσω,
 ἀμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐδόμοισι σελίνοις.—
 Ὡμοι ἐγών, τί πάθω; τί ὁ δῦσσοος; οὐχ ὑπακούει.—
- 25 Τὰν θαίταν ἀποδῶς εἰς κύματα τηγῶ ἀλευμαι,
 ὧπερ τῶς θύνῳς σκοπιάζεται· Ὀλπεις ὁ γριπεύς·
 καίκα δὴ ποθάνω, τό γε μὲν τεὸν ἀδὺ τέτυκται.
 Ἔγνων πρᾶν, ὅκα μοι μεμναμένῳ, εἰ φιλέεις με,
 οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα,
- 30 ἀλλ' αὐτῶς ὁμαλῶ ποτὶ πάχει ἐξεμαράνθη.
 Εἶπε καὶ ἡ Γραῖω τὰλαθέα κοσκινόμαντις
 χά πρᾶν ποιολογεῦσα Παραιβάτις, οὐνεκ' ἐγὼ μὲν
 τὴν ὄλος ἔγκειμαι, τὴν δὲ μευ λόγον οὐδένα ποιῆ.
 Ἦ μὲν τοι λευκὰν διδυματόκον αἴγα φυλάσσω,
- 35 τὰν με καὶ ἡ Μέρμωνος Ἐριθακίς ἡ μελανόχρωσ
 αἰτεῖ· καὶ δωσῶ σί, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρόπτη.—
 Ἄλλεται ὀφθαλμὸς μευ ὁ δεξιός· ἀρά γ' ἰδησῶ
 αὐτάν; ἀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλινθεῖς·
 καὶ κέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντῖνα ἐστίν.
- 40 Ἴππομένης ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
 μᾶλ' ἐν χερσὶν ἐλῶν δρόμον ἄνυεν· ἅ δ' Ἀταλάντα
 ὥς ἴδεν, ὥς ἐμάνη, ὥς εἰς βαθὺν ἄλατ' ἔρωτα.
 Τὰν ἀγέλαν χῶ μάντις ἀπ' Ὀθρυος ἀγε Μελάμπους
 ἐς Πύλον· ἅ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνησιν ἐκλίθη,
- 45 μᾶττηρ ἡ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφειτιβοίης.
 Τὰν δὲ καλὰν Κυθέρειαν ἐν ὄρεσι μᾶλα νομεύων

οὐχ οὕτως ὄδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
ὥστ' οὐδὲ φθίμενόν νιν ἄτερ μαζοῖο τίθητι ;

Ζαλωτὸς μὲν ἐμὴν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
50 Ἐνδυμίων, ζαλῶ δέ, φίλα γύναι, Ἰασίωνα,

ὃς τοσσῆν' ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πευσσεῖσθε βέβαλοι.

Ἄλγέω τὰν κεφαλάν, τὴν δ' οὐ μέλει. Οὐκέτ' αἰίδω,
κεισεῦμαι δὲ πεσών, καὶ τοὶ λύκοι ὄδῃ αὐ' ἔδονται.
Ἔς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΧΙ.

Κύκλωψ.

Οὐδὲν πότε τὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
Νικία, οὐτ' ἐγχριστον, ἐμὴν δοκεῖ. οὐτ' ἐπίπαστον,
ἢ ταὶ Πιερίδες· κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἀδὺ
γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις, εὔρειν δ' οὐ βράδιόν ἐστι.

5 Γινώσκειν δ' οἶμαί τι καλῶς ἰατρὸν ἐόντα
καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλημένον ἔξοχα Μοῖσαις.
Οὕτω γοὺν βράιστα διαγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἀμῖν,
ὄρχαιος Πολύφαμος, ὅκ' ἤρατο τὰς Γαλατείας,
ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τῶς κροτάφως τε.

10 Ἦρατο δ' οὐ μάλοις οὐδὲ βόδιω οὐδὲ κικίνουις,
ἀλλ' ὄρθαις μανίαις, ἀγέιτο δὲ πάντα πάρεργα.
Πολλάκι ταὶ οἷες ποτὶ τωύλιον αὐταὶ ἀπήνθον
χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ τὰν Γαλάτειαν αἰείδων
αὐτεῖ ἐπ' αἰόνος κατετάκετο φυκιόεσσας

15 ἐξ ἀοῦς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἔλκος,
Κύπριδος ἐκ μεγάλας τὸ οἶ ἦπατι πᾶξε βέλεμον.
Ἄλλὰ τὸ φάρμακον εὔρε, καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
ὕψηλας ἐς πόντον ὄρων αἶειδε τοιαῦτα.

Ἦ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλη,
20 λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἀπαλωτέρα ἀρνός,
μόσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμάς ;
φοιτῆς εὐθύς ἰαῖσ' ὄκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχη με·

- οἴχη δ' αὐθ' οὕτως, ἔκκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῆ με·
 φεύγεις δ' ὥσπερ ὄϊς πολιὸν λύκον ἀθρήσασα.
- 25 Ἡράσθη μὲν ἔγωγε τεοῦς, κόρα, ἀνίκα πρᾶτον
 ἦνθες ἐμᾶ σὺν ματρὶ θέλοισ' ὑακίνθια φύλλα
 ἐξ ὄρεος ὀρέψασθαι, ἐγὼ δ' ὄδον ἀγεμόνευον·
 παύσασθαι δ' ἐσιδὼν τυ καὶ ὕστερον οὐδέ τί πα νῦν
 ἐκ τήνω δύναμαι· τίν δ' οὐ μέλει, οὐ μὰ Δί' οὐδέν.
- 30 Γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος οὐνεκα φεύγεις·
 οὐνεκά μοι λασία μὲν ὄφρυς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
 ἐξ ὧτός τέταται ποτὶ θῶτερον ὧς μία μακρά,
 εἰς δ' ὀφθαλμὸς ὑπεστι, πλατεῖα δὲ ῥίς ἐπὶ χεῖλει.
 Ἄλλ' οὗτος τοιοῦτος ἐὼν βοτὰ χίλια βόσκω,
 35 κήκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενος γάλα πίνω·
 τυρός δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει οὔτ' ἐν ὀπώρα,
 οὐ χειμῶνος ἄκρω· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες αἰεὶ.
 Συρίσδεν δ' ὧς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων,
 τίν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἀμᾶ κήμαυτὸν αἰείδων
 40 πολλάκι νυκτὸς ἄωρί. Τρέφω δέ τοι ἔνδεκα νεδρώς,
 πάσας μινωφόρως καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων.
 Ἄλλὰ ἀφίκευ τὸ ποθ' ἀμέ, καὶ ἐξεῖς οὐδὲν ἔλασσον·
 τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν·
 ἄδιον ἐν τῶντρῳ παρ' ἐμὴν τὰν νύκτα διαξεῖς.
- 45 Ἐντὶ δάφναι τηγεῖ, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι,
 ἔστι μέλας κισσός, ἔστ' ἄμπελος ἢ γλυκύκαρπος,
 ἔστι ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἢ πολυδένδρεος Αἴτνα
 λευκᾶς ἐκ χιόνος ποτὸν ἀμβρόσιον προΐητι.
 Τίς κα τῶνδε θάλασσαν ἐκὼν καὶ κύμαθ' ἔλοιτο;
 50 Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἦμεν,
 ἐντὶ ὄρυς ξύλα μοι καὶ ὑπὸ σποδῇ ἀκάματον πῦρ,
 καιόμενος δ' ὑπὸ τεῦς κα τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν
 καὶ τὸν ἐν' ὀφθαλμόν, τῷ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.
 Ὡμοι, ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἢ μάτηρ βράγχι' ἔχοντα,
 55 ὧς κατέδυν ποτὶ τίν καὶ τὰν χέρα τεῦς ἐφίλησα,
 αἰ μὴ τὸ στόμα λῆς, ἔφερον δέ τοι ἦ κρίνα λευκὰ
 ἦ μάκων' ἀπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγῶνι' ἔχουσιν.
 Ἄλλὰ τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι,
 ὥστ' οὐκ' ἂν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.
- 60 Νῦν μάν, ὦ κόριον, νῦν αὖ τόγα νεῖν μασεῦμαι,

αἶκα τις σὺν νὰὶ πλέων ξένος ὄδ' ἀφίκηται,
ὡς εἰδῶ τί ποθ' ἄδῳ κατοικεῖν τὸν βυθὸν ὕμιν.

Ἐξένθοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο
ὡσπερ ἐγὼν νῦν ὄδε καθήμενος οἴκαδ' ἀπενθεῖν
65 ποιμάνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμῖν ἅμια καὶ γάλ' ἀμέλγειν
καὶ τυρὸν πᾶσαι τάμισον ὀριμεῖαν ἐνεῖσα.

Ἄ μήτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέφομαι αὐτῶ'
οὐδέν πῆποχ' ὄλωσ ποτὶ τὴν φίλον εἶπεν ὑπέρ μου,
καὶ ταῦτ' ἄμικρ ἐπ' ἄμικρ ὀρώσα με λεπτόν ἐόντα.

70 Φασὼ τὰν κεφαλάν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως με
σφύσδειν, ὡς ἀνιαθῆ, ἐπεὶ κήγγων ἀνιῶμαι.

ὦ Κύκλωψ Κύκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι ;
αἶ κ' ἐνθὸν ταλάρως τε πλέκοις καὶ θαλλὸν ἀμάσας
ταῖς ἄρνεσι φέροις, τάχα κα πολὺ μᾶλλον ἔχοις νῶν.

75 Τὰν παρεῖσαν ἄμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις ;
Εὐρησεῖς Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.

Πολλὰ συμπαῖσθεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
κιχλίζοντι δὲ πᾶσαι, ἐπεὶ κ' αὐταῖς ἐπακούσω.

Δῆλον ἔστ' ἐν τᾷ γὰ κήγγων τις φαίνομαι εἶναι.

80 Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινε τὸν ἔρωτα
μουσίσδων, ῥᾶον δὲ διαγ' ἢ εἰ χρυσὸν ἔδωκεν.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ XV.

Συρακόσiai ἢ Ἀδωνιάζουσαι.

ΓΟΡΓΩ

Ἐνδοὶ Πραξινοῶ ;

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Γοργοὶ φίλα, ὡς χρόνῳ ! Ἐνδοὶ.
 Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἤνθες. Ὅρη δὲ φρον, Εὐνόα, αὐτᾶ.
 Ἐμβαλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ

Ἐχει κάλλιστα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Καθίξευ.

ΓΟΡΓΩ

ὦ τᾶς ἀλεμάτω ψυχᾶς ! μόλις ὕμμιν ἐσεύθηγ,
 5 Πραξινοῶ, πολλῶ μὲν ὄχλω, πολλῶν δὲ τεθρίππων.
 Παντᾶ κρηπίδες, παντᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
 ἅ δ' ὁδὸς ἄτροτος· τὸ δ' ἕκαστέρῳ ἄμμιν ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ταῦθ' ὁ πάραρος τήνος· ἐπ' ἔσχατα γὰρ ἔλαδ' ἐνθῶν
 εἰλεόν, οὐκ οἴκησιν, ὅπως μὴ γείτονας ὤμες
 10 ἀλλάλαις, ποτ' ἔριν, φθονερὸν κακόν, αἰὲν ὁμοῖος.

ΓΟΡΓΩ

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δίνωνα τοιαῦτα
 τῷ μικκῷ παρεόντος· ὄρη, γύναι, ὡς ποθορῆ τυ.
 Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγει ἀπφῶν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν.

ΓΟΥΓΩ

Καλὸς ἀπφῶς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

- 15 Ἄπφῶς μὰν τήνος τὰ πρόαν—λέγομες δὲ πρόαν θην
πάντα—νίτρον καὶ φύκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων
ἦνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνήρ τρισκαιδεκάπηγος.

ΓΟΥΓΩ

- Χώμος ταῦτᾶ ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας.
ἑπταδράχμωσ κυνάδας, γραιῶν ἀποτίλιματα πηρᾶν,
20 πέντε πόκωσ ἔλαθ' ἐχθές, ἅπαν ρύπον, ἔργον ἐπ' ἔργω.
Ἄλλ' ἔθι τὸμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λάξου.
Βᾶμες τῷ βασιλῆος ἐς ἀφνειῷ Πτολεμαίω
θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν' ἀκούω χρῆμα καλόν τι
κόσμεῖν τὰν βασίλισσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἐν ὀλίῳ ὀλβια πάντα.

ΓΟΥΓΩ

- 25 Ὄν ἴδες, ὦν εἴπαις κεν ἰδοῖσα τὸ τῷ μὴ ἰδόντι.
Ἐρπειν ὄρα κ' εἶη.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

ἀεργοῖσ ἀλὲν ἑορτά.

- Εὐνόα, ἀλρε τὸ νίμμα καὶ ἐς μέσον, αἰνόθρυπτε,
θὲς πάλιν· αἱ γαλέαι μαλακῶσ χρῆζοντι καθεύδειν.
Κινεῦ δῆ. Φέρε θάσσον ὕδωρ. Ὑδατος πρότερον δεῖ.
30 Ἄ δὲ σμάμα φέρει. Δός ἔμωσ. Μὴ πλείον, ἄπληστε,
Ἐγγει ὕδωρ. Δύστανε, τί μευ τὸ χιτώνιον ἄρδεις;
Παῦε. Ὅποια θεοῖσ ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμα.
Ἄ κλάξ τὰσ μεγάλασ πᾶ λάρνακος; Ὄδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟΥΓΩ

- Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲσ ἐμπερόνχαμα
35 τοῦτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατέδα τοι ἀφ' ἰστώ;

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Μὴ μνάσῃς, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίῳ καθαρῷ μνᾶν
ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὴν ψυχὴν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ

Ἄλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέδα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Τοῦτό κεν εἶπαις.

- Τὸμπέχονον φέρε μοι, καὶ τὴν θολίαν κατὰ κόσμον
ἀμφίθεε. Οὐκ ἀξῶ τυ, τέκνον. Μορμῶ, δάκνει ἵππος.
40 Δάκρυ' ἔσσ' ἐθέλεις, χολὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
Ἔρπωμες, Φρυγία, τὸν μικρὸν παῖσδε λαβοῖσα,
τὴν κύν' ἔσω κάλεσον, τὴν αὐλείαν ἀπόκληξον.—
Ἦ θεοί, ὅσσοις ὄχλος! Πῶς καὶ ποκα τοῦτο περᾶσαι
45 χρῆ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι.
Πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποίηται καλὰ ἔργα,
ἐξ ᾧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκνών οὐδεὶς κακοεργός
δαλεῖται τὸν ἰόντα παρέρπων Αἰγυπτιστί,
οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κειροτημένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
50 ἀλλάλοις ὄμαλοί, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρινοί.
Ἄδίστα Γοργοῖ, τί γενώμεθα; τοὶ πολεμισταὶ
ἵπποι τῷ βασιλῆος. Ἄνερ φίλε, μὴ με πατήσῃς.
Ὅρθος ἀνέστα ὁ πυρρός· ἴδ' ὡς ἄγριος. Κυνοθαρήεις
Εὐνόα, οὐ φευξῆ; Διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
55 Ἦνάθηγν μεγάλης, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδον.

ΓΟΡΓΩ

Θάρσει, Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὀπισθεν,
τοὶ δ' ἔδαν ἐς χώραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Κατὰ συναγείρομαι ἤδη.

Ἴππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν τὰ μάλιστα δεδοίκα
ἐκ παιδός.— Σπεύδωμες· ὄχλος πολὺς ἄμμιν ἐπιρρεῖ.

ΓΟΡΓΩ

Ἐξ αὐλάς, ὦ μάτερ;

ΓΡΑΥΣ

Ἐγὼν, ὦ τέκνα.

ΓΟΡΓΩ

60

εὐμαρές ;

Παρενθεῖν

ΓΡΑΥΣ

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί,
κάλλισται παίδων' πείρα θην πάντα τελείται.

ΓΟΡΓΩ

Χρησιμῶς ἂν πρεσβυτις ἀπόχητο θεσπίξασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἠγάγεθ' Ἥρημ.

ΓΟΡΓΩ

65 Θᾶσαι Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὄσσοις ἔμιλος.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Θεσπέσιος. — Γοργοί, δὸς τὰν χέρα μοι λάβε καὶ τὴν,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος' πότεχ' αὐτᾶ, μὴ τι πλαναθῆς.
Πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες' ἀπρὶς ἔχει, Εὐνόα, ἄμῶν.
Οἴμοι δειλαία, δίχα μευ τὸ θερίστριον ἦρῃ

70 ἔσχισται, Γοργοί. Πῶτ τῷ Διός, εἴ τι γένοιο

εὐδαίμων, ὄνθρωπε, φυλάσσεο τὸμπέχονόν μευ'

ΞΕΝΟΣ

Οὐκ ἐπ' ἔμιν μὲν, ἔμῳ δὲ φυλαξεῦμαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἵχλος ἄθρως.

Ἵθευθ' ὥσπερ ὕες.

ΞΕΝΟΣ

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

- Κεῖς ὥρας κήπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴῃς
 75 ἄμμε περιστέλλων. Χρηστῷ κῶκτιρμονος ἀνδρός.
 Φλίβεται Εὐνόα ἄμιν· ἄγ', ὦ δειλὰ τῷ, βιάξου.
 Κάλλιστ'· «ἐνδοὶ πᾶσαι» ὁ τὴν γυὸν εἶπ' ἀποκλῆξας.

ΓΟΡΙΩ

Πραξινόα, πόταγ' ὦδε. Τὰ ποιικίλα πρᾶτον ἄθρησον·
 λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα. Θεῶν τεχνάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

- 80 Πότνι' Ἀθαναία, ποιαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι,
 ποιοὶ ζωγράφου τὰκριθέα γράμματ' ἔγραψαν.
 Ὡς ἔτυμ' ἐστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι,
 ἔμφυχ', οὐκ' ἐνουφαντά. Σοφόν τοι χρῆμ' ὄνθρωπος.
 Αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέω κατάκειται
 85 κλισμῷ, πρᾶτον Ἰουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων,
 ὁ τριφίλητος Ἄδωνις, ὃ κῆν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ

Παύσασθ', ὦ δύστανοι, ἀνάγνυτα κωτίλλοισαι,
 τρυγόνες. Ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

ΓΟΡΙΩ

- Μᾶ, πόθεν ὄνθρωπος; τί δὲ τίν, εἰ κωτίλαι εἰμῆς;
 90 πασάμενος ἐπίτασσε. Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;
 ὡς εἶδῃς καὶ τοῦτο· Κορίνθιοι εἰμῆς ἄνωθεν,
 ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννασιεὶ λάλεῦμες.
 Δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

- Μῆ φύῃ, Μελιτώδες, ὅς ἀμῶν καρτερός εἴῃ,
 95 πλὰν ἐνός. Οὐκ ἀλέγω, μή μοι κενεὴν ἀπομάξῃς.

ΓΟΡΙΩ

Σιγᾶ, Πραξινόα· μέλλει τὸν Ἄδωνιν αἰδεῖν
 ἅ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ πολυίδρις αἰοῖδος,

ἄτις καὶ πέρυσιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε'
φθεγγεῖται τι, σάφ' οἶδα, καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.

ΓΥΝΗ Ἀσιδός.

- 100 Δέσποιν', ἂ Γολγῶς τε καὶ Ἰθάλιον ἐφίλησας,
αἰπεινόν τ' Ἐρυκα, χρυσῶ παίξις' Ἀφροδίτα,
οἶόν τοι τὸν Ἀδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
μηγί θυοδεκάτῳ μαλακαὶ πόδας ἄγαγον Ὀραι.
Βάρδισαι μακάρων Ὀραι φίλαι, ἀλλὰ ποθεῖναι
- 105 ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖς αἰεὶ τι φορεῦσαι.
Κύπρι Διωναία, τὸ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θανάτῃς,
ἀνθρώπων ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν,
ἀμβροσίαν ἐς στήθος ἀποστάξασα γυναικός·
τὴν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε καὶ πολύναε,
- 110 ἂ Βερενικεῖα θυγάτηρ Ἑλένα εὐκυία
Ἀρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἀδωνιν.
Πᾶρ μὲν ὀπώρα κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
πᾶρ δ' ἀπαλοὶ κάποι πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
ἀργυρέοις, Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάδαστρα.
- 115 Εἶδατα θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται,
ἄνθεα μίσγοισαι λευκῶ παντοῖα μαλεύρω,
ὅσσα τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος τὰ τ' ἐν ὑγρῶ ἐλαίῳ,
πάντ' αὐτῇ πετεγνὰ καὶ ἔρπετὰ τεῖδε πάρεστι.
Χλωραὶ δὲ σκιαῶδες μαλακῶ βρίθοντες ἀνίθῳ
- 120 δέδμανθ'· οἱ δ' ἔτι κῶροι ὑπερπωτῶνται Ἐρωτες,
οἷοι ἀηδονιδῆες ἀεξομενᾶν ἐπὶ δένδρων
πωτῶνται πτερύγων πειρώμενοι ὄζον ἀπ' ὄζω.
Ὡ ἔθενος, ὦ χρυσός, ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
αἰτετοὶ οἰνοχόον Κρονίδα Διὶ παῖδα φέροντες,
- 125 πορφύρεσι δὲ τάπητες ἄνω μαλακώτεροι ὕπνω·
ἂ Μίλατος ἔρει, γῶ τὰν Σαμίαν κἀτα βόσκων·
«Ἐστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄμα».
Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἀδωνις.
Ὀκτωκαιδεκέτης ἦ ἐννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός·
- 130 οὐ κεντεὶ τὸ φίλημ', ἔτι οἱ περὶ χεῖλες πυρρά.
Νῦν μὲν Κύπρις ἔχουσα τὸν αὐτὰς χαιρέτω ἄνδρα.
Ἀῶθεν δ' ἄμές νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἐξω

- οἴσεσθ' ἄν ποτὶ κόματ' ἐπ' αἰὼνι πτύοντα·
 λύσασθαι δὲ κόμαν καὶ ἐπὶ σφυρᾷ κόλπον ἀνεῖσαι
 135 στήθεσι φαινομένοις λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' αἰοιδᾶς.
 «Ἐρπεις, ὦ φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε κείς Ἀχέροντα
 ἡμιθέων, ὧς φαντί, μονώτατος. Οὐτ' Ἀγαμέμνων
 τοῦτ' ἔπαθ', οὐτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἦρωσ,
 οὔθ' Ἐκτωρ Ἐκάβας ὁ γεραίτερος εἵκατι παίδων,
 140 οὐδ' Πατροκλῆς, οὐδ' Πύρρος ἀπὸ Τροίας πάλιν ἐλθὼν,
 οὔθ' οἱ ἔτι πρότερον Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,
 οὐδ' Πελοπηιάδαι τε καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί.
 Ἰλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις.
 Καὶ νῦν ἦνθεες, Ἄδωνι, καὶ ἔκκ' ἀφίκη, φίλος ἦξεῖς».

ΓΟΡΓΩ

- 145 Πραξινοῖα, τί χρῆμα σοφώτερον ἢ θήλεια ;
 Ὀλβία ἔσσα ἴσατι, πανολβία ὧς γλυκὺ φωνεῖ.
 ὦρα ὅμως κείς οἶκον. Ἀνάριστος Διοκλείδας·
 χιώνῃρ ὄξος ἅπαν, πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθης.
 Χαῖρε, Ἄδων ἀγαπητέ· καὶ ἐς χαίροντας ἀφίκευ.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

α') Βουκολική ποίησης.

Ἡ βουκολική ποίησης εἶνε μίμησις τοῦ ἀγροτικοῦ βίου, ἥτοι τοῦ βίου τῶν ποιμένων, τῶν γεωργῶν, τῶν ἀλιέων καὶ ἐν γένει τῶν ἀνθρώπων τῶν κατωτέρων λαϊκῶν τάξεων. Κυρίως ὅμως ἡ βουκολική ποίησης εἶνε ποιμενική ποίησης, ἐκλήθη δὲ βουκολική ἀπὸ τῶν βουκόλων, οἵτινες εἶνε τὸ ἐπικρατέστερον εἶδος τῶν ποιμένων.

Ἡ βουκολική ποίησης δὲν ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς οὐδὲν τῶν τριῶν εἰδῶν τῆς ποιήσεως, ἀλλ' ἀποτελεῖ σύμμεικτόν τι εἶδος. Μετέχει δράματος, διότι τὰ ποιήματα αὐτῆς ἔχουσι διαλογικὴν μορφήν, ὡς τὸ δράμα· ἔπους, διότι περιλαμβάνουσι ἐπικὰς διηγήσεις καὶ διότι ἐπαναλαμβάνεται ἐν αὐτοῖς ὁ δακτυλικὸς ἑξάμετρος στίχος, ὡς ἐν τῷ ἔπει· λυρικής ποιήσεως, διότι περιέχουσι ᾠσματα καὶ διότι οἱ στίχοι ἐν αὐτοῖς ἐνοῦνται διὰ τοῦ ἐπφοδοῦ ἢ διὰ τῆς ἐννοίας εἰς μείζονα συστήματα ἢ στροφάς, ὡς ἐν τῇ λυρικῇ ποιήσει. Τὰ ποιήματα αὐτῆς λέγονται εἰδύλλια = μικρὰ εἶδη, ἥτοι μικρὰ ποιήματα εἰς οὐδὲν ὀρισμένον εἶδος (ἔπος κλ.) ἀνήκοντα.

Ἡ βουκολική ποίησης προῆλθεν ἐκ τῶν λεγομένων βουκολικῶν ᾠμάτων. Ταῦτα ἦσαν δημώδη ᾠσματα ἀδόμενα ἐν Λακωνίᾳ καὶ ἐν ἄλλαις Δωρικαῖς χώραις ὑπὸ τῶν ποιμένων καὶ τῶν ἀγροτῶν πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς τῶν δασῶν καὶ τῶν ἀγρῶν Ἀρτέμιδος. Ἰδίᾳ τὸ βουκολικὸν ᾠσμα ἐκαλλιεργεῖτο ἐν Σικελίᾳ, ἥδετο δὲ ἀμοιβαίως ὑπὸ δύο ἀοιδῶν, οἵτινες ὄφειλον νὰ ἀπαντῶσι πρὸς ἀλλήλους διὰ συμμετρικῶν στροφῶν ἐκ τοῦ προχείρου συντιθεμένων, ἕως ὅτου ὁ ἕτερος αὐτῶν ἠττηθῆ. Ἐν Σικελίᾳ λοιπὸν καὶ ἐκ τῶν τοιούτων ᾠμάτων ἔλαβε τὴν ἀρχὴν τῆς ἡ βουκολικῆς ποίησης, ἀνεπτύχθη ὅμως καὶ ἤκμασεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ τῶν Πτολεμαίων. Ὁ ἐπιτετηθευμένος καὶ ἀβρὸς βίος τῶν κατοίκων τῆς πλουσίας ἐκείνης μεγαλοπόλεως ἐγέννησεν ἐν αὐτοῖς τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν φυσικὸν βίον τῶν ποιμένων καὶ τῶν ἀγροτῶν καὶ ἔδωκεν ὄθησιν εἰς τὴν

ἀνάπτυξιν τῆς βουκολικῆς ποιήσεως, ἥτις εἶνε τὸ μόνον πρωτότυπον δημιουργήμα τῶν Ἀλεξανδρινῶν χρόνων. Εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῆς βουκολικῆς ποιήσεως σπουδαίως ἐπέδρασε καὶ ἕτερον εἶδος κωμικῆς ποιήσεως ἀναπτυχθείσης ἐν Σικελίᾳ καὶ τελειοποιηθείσης ὑπὸ τοῦ Σώφρονος τοῦ Συρακοσίου (480 π. Χ.), οἱ λεγόμενοι μῦμοι. Ἦσαν δὲ οὗτοι περὶ δραμάτια παριστώντα σκηνας εἰλημμένας ἐκ τοῦ καθημερινοῦ βίου τῶν κατωτέρων κοινωνικῶν τάξεων.

Εὐρετῆς τῆς βουκολικῆς ποιήσεως θεωρεῖται ὑπὸ τινῶν Σησιχορος ὁ Ἰμεραῖος (600 π. Χ.) ἢ βουκόλος τις Σικελιώτης καλούμενος Δίομος. Ὁ προαγῶν ὅμως τὴν βουκολικὴν ποίησιν εἰς τὴν ὑψίστην αὐτῆς τελειότητα καὶ διὰ τοῦτο δικαίως θεωρούμενος ὡς ὁ κυριώτατος αὐτῆς ἀντιπρόσωπος εἶνε ὁ Θεόκριτος.

β') Βίος καὶ ποιήματα τοῦ Θεοκρίτου.

Περὶ τοῦ βίου τοῦ Θεοκρίτου ὀλίγα τινὰ γνωρίζομεν. Ἐγεννήθη πιθανῶς ἐν Συρακούσαις κατὰ τὸ ἔτος 315 π. Χ. καὶ πατέρα μὲν εἶχε τὸν Πραξαγόραν, μητέρα δὲ τὴν Φιλίνην. Διδάσκαλοι αὐτοῦ ἐν τῇ ποιήσει λέγονται ὁ ἐλεγκτικὸς Φιλητᾶς καὶ ὁ ἐπιγραμματοποιὸς Ἀσκληπιάδης, φίλοι δὲ αὐτοῦ στενῶτατοι ὑπῆρξαν ὁ ἰατρὸς καὶ ποιητὴς Νικίας ὁ Μιλήσιος καὶ ὁ ποιητὴς Ἄρατος ὁ Σολεύς. Διέτριβεν ὅτε μὲν ἐν Συρακούσαις, ὅτε δὲ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τιμώμενος πολὺ ὑπὸ τῶν ἡγεμόνων τῶν χωρῶν τούτων, Ἰέρωνος τοῦ Β' καὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Ποῦ καὶ πότε ἀπέθανεν εἶνε ἄγνωστον.

Ὁ Θεόκριτος ἔγραψε ποικίλα ποιήματα, ἀλλὰ τὴν δόξαν του ὀφείλει εἰς τὰ εἰδύλλια αὐτοῦ, ὧν σώζονται περὶ τὰ 30. Ἐκ τούτων μόνον 10 περίπου ἔχουσι βουκολικὴν τὴν ὑπόθεσιν, τὰ δὲ ἄλλα εἶνε δραματικαὶ σκηναὶ ἐκ τοῦ καθημερινοῦ βίου (μῦμοι), ἐρωτικὰ ἕσματα, ἐπικά διηγήματα καὶ ἐγζώμια ἢ ὕμνοι. Τὰ εἰδύλλια τοῦ Θεοκρίτου εἶνε μικραὶ χαριέσταται εἰκόνας ἀναγεγραμμένα ἐκ τῆς φύσεως. Τὰ πράγματα ἐν αὐτοῖς ἐκτίθενται μὲ τὴν ἀπλότητα καὶ ἀφέλειαν ὥστε νομίζει τις ὅτι εἶνε ἀληθινὰ καὶ οὐχὶ μίμησις, τὰ δὲ πρόσωπα, ἅτινα εἶνε ποιμένες, γεωργοὶ καὶ ἐν γενεῇ ἀνθρωποὶ τῆς κατωτάτης τάξεως, διαγράφονται τόσον πιστῶς καὶ ἀκριβῶς ὥστε φαίνονται ὡς ζῶντα. Ἡ γλῶσσα, οἱ τρόποι, αἱ σκέ-

ψεις καὶ τὰ αἰσθήματα αὐτῶν εἶνε τόσον φυσικά, ὥστε φαίνονται ὡς πραγματικοὶ ποιμένες ἢ ἀγρόται καὶ οἶχι ὡς μετημφιεσμένοι ἀστοί, ὡς παρὰ Βιργίλιω. Τὰ ποιήματα τοῦ Θεοκρίτου πλὴν τῆς φυσικῆς ἀληθείας χαρακτηρίζει εὐθυμος εὐτραπελία καὶ χάρις.

Ὁ Θεόκριτος ἔσχε πολλοὺς μιμητάς. Ἐκ τούτων σπουδαιότεροι εἶνε Βίων ὁ ἐκ Σμύρνης καὶ Μόσχος ὁ Συρακόσιος (150 π. Χ.), ἐκ δὲ τῶν Ῥωμαίων ὁ Βιργίλιος.

Μέτρον αὐτοῦ εἶνε τὸ δακτυλικὸν ἐξάμετρον, τομῇ δὲ προσφιλεῖς ἢ γινομένη μετὰ τὸ τέλος τοῦ τετάρτου ποδὸς καὶ καλουμένη βουκολικὴ τομῇ ἢ διαίρεσις. Ἡ τοιαύτη τομῇ ἐν μὲν τῇ ἐπικῇ ποιήσει θεωρεῖται ὡς δευτερεύουσα, ἐν δὲ τῇ βουκολικῇ χρησιμεύει ὡς κυρία τομῇ συνεξευγμένη πάντοτε μετὰ τινος τῶν τοῦ τρίτου ποδὸς τομῶν καὶ ἰδίᾳ τῆς κατὰ τρίτον τροχαῖον.

Γλῶσσα τοῦ Θεοκρίτου εἶνε ἡ Δωρικὴ διάλεκτος, ἣν ἔχει πλουτίσει διὰ τύπων ἐκ τῶν ἄλλων διαλέκτων καὶ ἰδίᾳ ἐκ τῆς Αἰολικῆς, εἰς τινα ὅμως ποιήματα μεταχειρίζεται τὴν Ἰωνικὴν (XII) καὶ τὴν Αἰολικὴν (XXVIII κ.λ.) διάλεκτον, ἀλλὰ τούτων ἡ γνησιότης ἀμφιβάλλεται.

γ') Γλωσσικοὶ ιδιωτισμοὶ τοῦ Θεοκρίτου.

§ 1. Φωνήεντα.

α ἀντί η : ἀδύ (=ἡδύ), νᾶσος (=νῆσος), μᾶλον (=μῆλον), σκηνᾶ (=σκηνή), ᾶ (=ἡ), σκιρτασεῖτε (=σκιρτήσετε), νικασεῖν (=νικήσειν).

α ἀντί ε : ἔγωγα (=ἔγωγε), αἴκκ (=αἴκε=ἔάν), ὄκκ (=ὄτε).

§ 2. Δίφθογγοι.

ω ἀντί ου : κῶρος (=κοῦρος), ὄρεσι (=οὔρεσι=ἄρεσι), Μῶσα (=Μοῦσα), τῶ (=τοῦ), ὄχλω (=ὄχλου), τῶς (=τούς), Γολγῶς (=Γολγούς), λύκως (=λύκους).

ο ἀντί ου : παρθένος (=παρθένους), ἀμπέλος (=ἀμπέλους).

οι ἀντί ου : Μοῖσα (=Μοῦσα), κεύθουσα (=κεύθουσα), γελάουσα (=γελάουσα), ἔχουσα (=ἔχουσα).

§ 3. Σύμφωνα.

τ ἀντί σ : φκτί (=φησί), τίθητι (=τίθησι), τύ (=σύ).

φ	ἀντὶ	θ :	φλίβεται (=θλίβεται).
ν	ἀντὶ	λ :	ἤνθε (=ἤλθε), ἔνθ' (=ἐλθέ), βέντισθ' (=βέλτιστα).
κ	ἀντὶ	τ :	ὄκα (=ὄτε), ποκά (=ποτέ), ὄκά (=ότέ).
σδ	ἀντὶ	ζ :	ἀγοράσδων, μελίσδεται (=μελίζεται), ἐσδώμεθα (=ἐζώμεθα).

§ 4. Συναίρεσις.

α	ἐκ τοῦ	κω, αα, αου :	μνᾶν (=μνῶν), ὠρᾶν (=ὠρῶν), πεινᾶντι (=πεινῶντι), βᾶμες (=βῶμες), γελᾶσα (=γελᾶουσα).
η	ἐκ τοῦ	αε :	ὄρη (=ὄρα), ὄρητε.
η	ἐκ τοῦ	αει ἢ αη :	φοιτῆ (=φοιτᾶ), ὄρης (=ὄρες).
ευ	ἐκ τοῦ	εο ἢ εου :	φέρειν (=φέρειν), βομβεῦσα, ζατεῦσα, ἐλέγευ, ἐνδινεῦντι (=ἐνδινεῦσι), ὠθεῦνται, χεῖλευς, ἀληθεῦς.
α	ἐκ τοῦ	εα :	θᾶμα (=θέαμα), θᾶσαι (=θέασαι).
ω	ἐκ τοῦ	οο :	νῶν (=νόον).
α	ἐκ τοῦ	οα :	πρᾶτος (=πρῶτος).

§ 5. Κραῖσις.

κῶκ=καὶ ὁ ἐκ.— ὄλαφος=ὁ ἔλαφος — κήγων=καὶ ἐγώ.— κῆν=καὶ ἐν.— ὠπόλος=ὁ αἰπόλος.— ὠνθρωπος=ὁ ἄνθρωπος.— κῆφα=καὶ ἔφη.

§ 6. Ἀποκοπή.

ἀμπλέξας=ἀναπλέξας.— ἀνστα, ἀνσταχι=ἀνάστηθι.— κκπυρίσκα=καταπυρίσασα.— πάρ δέ=παρὰ δέ.

§ 7. Κλίσις ἑημάτων.

εσ	ἀντὶ	εις :	συρίσδες (=συρίζεις).
μες	ἀντὶ	μεν :	δεδοίκαμες, λέγομες.
ντι	ἀντὶ	σι :	μοχθίζοντι (=μοχθίζουσι), βύσκοντι, ᾠδήκοντι, (=ᾠδήκασι), ἐστάκοντι, γελᾶντι (=γελῶσι), ἐκκασεῦντι (=ἐκκασοῦσι).
εν	ἀντὶ	ειν :	δωρίσδεν (=δωρίζειν), ἔχεν (=ἔχειν).
σῶ, σεῦμαι	ἀντὶ	σῶ, σῶμαι ἐν τῷ μέλλοντι :	δῶσῶ, ποιησεῖς, διαξεῖς, κεισεῦμαι, λαψῆ (=λήψη), πευσεισθε.

ω, εις, ει ἀντὶ α, ας, ε ἐν τῷ παρκακειμένῳ: δεδοίκα, πεπόν-
θεις, πεφύκει (=πέφυκε).
ζω, ζα ἀντὶ σω, σα ἐν τῷ μέλλοντι καὶ ἀορίστῳ τῶν εἰς ζω ῥη-
μάτων: καθίξη, θεσπίξασα, ἀπόκληξον, λυγιξενί.
τινὰ εἰς ἄω ἔχουσι τύπους κατὰ τὰ εἰς ἔω: ὀρέοντι. ὀρεῦντι (= ὀρῶντι), ἀνηρώτευν. Καὶ τὰνάπαλιν: φωνᾶσαι, φι-
λᾶσαι.
τινὰ εἰς ω ἔχουσι τύπους εἰς μι: ποθήρημι (=προσορῶ), νίκημι.

§ 8. Εἰμί, οἶδα.

εἰμές=ἐσμέν.— ἐντὶ=εἰσί.— ἦμες=ἦμεν.— εἶμεν, ἦμεν, ἔμεν=
εἶναι.— ἐσσῆ=ἔσῃ.— ἐσσεῖται=ἔσται.
ἴσαστι=οἶδε.— ἴσαντι=ἴσασσι.

§ 9. Ἄρθρον.

ταί, τά=οί, αί.

§ 10. Ἄντωνυμίαι.

ἐγὼν=ἐγώ.— ἐμῖν=ἐμοί.— ἡμεες=ἡμεῖς.— ἀμέων, ἀμῶν=
ἡμῶν.— ἡμῖν, ἡμῖν, ἡμῖν.— ἀμέ, ἡμε=ἡμεῖς.— τυ=
σύ.— τευ, τεῦς, τεοῦς=σοῦ.— τίν, τοί=σοί:— τέ, τύ, τίν=σέ.
ἀμός=ἡμέτερος.— τεός=σός.
τῆνος, τήνα, τῆνο=ἐκεῖνος.

§ 11. Ἐπιρρήματα.

αὐτεῖ=αὐτοῦ.— τεῖδε=τῆδε.— τῆνεῖ=ἐκεῖ.— τῆνω=ἐκεῖθεν.—
ὄ=ὄθεν.— προῖν=πρώην (πρώην, πρόαν, προῖν).— ἀμᾶ=ἄμα.—
οὐτώς=οὕτως.— παντᾶ=πάντη.

§ 12. Προθέσεις.

ποτί (πίτ) ἀντὶ πρὸς: ποτιδέρεται, ποταμέλγεται, ποτόσδον,
πόταγε (=πρόσαγε).— ποτί πᾶν Νυμφᾶν (=πρὸς
τῶν Νυμφῶν). πίτ τὸν ἔρωτα (=πρὸς τὸν ἔρωτα).

§ 13. Σύνδεσμοι.

κα, κε=ἄν.— αἰ=εἰ.— αἶνα=ἔάν.— ὅκα=ὅταν.— ἄς=ἕως.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ι.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Ἐν τῷ εἰδυλλίῳ τούτῳ παρίστανται διαλεγόμενοι πρὸς ἀλλήλους ὁ Θύρσις ποιμὴν ἐξ Αἴτνης καὶ αἰπόλος ἀγνώστου ὀνόματος. Μετ' ἀμοιβαίας φιλοφρονήσεις περὶ τῆς ἐξόχου μουσικῆς τέχνης ἐκατέρου ὁ αἰπόλος παρακαλεῖ τὸν Θύρσιν νὰ ἄσῃ τὸ λαμπρὸν ἄσμα τὸ περιγράφον τὸν θάνατον τοῦ Δάφνιδος, ὑπισχνεῖται δὲ νὰ δώσῃ αὐτῷ ὡς ἀμοιβὴν αἶγα πολυγάλακτον, ἵνα ἀμέλξῃ αὐτὴν τρίς, καὶ κίσσινον ποτήριον καλλιτεχνικώτατα ἐξεργασμένον. Ὁ Θύρσις ἐκτελεῖ τὴν παράκλησιν τοῦ αἰπόλου καὶ ἄδει τὸ ποθητὸν ἄσμα, ὅπερ εἶνε ἓν τῶν ἐξοχωτάτων ποιημάτων τοῦ Θεοκρίτου, ὁ δὲ αἰπόλος εὐχαριστήσας καὶ ἐπαινέσας αὐτὸν δίδει τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀμοιβήν.

Ὁ διάλογος γίνεται ἐν τερπνῷ ἄλσει τῆς Σικελίας παρὰ πηγὴν, ἧς τὸ ὕδωρ κρημιζόμενον ἀπὸ βράχου διαρκῶς κελαρύζει. Τῆν θέσιν κοσμοῦσιν ἀγάλματα θεῶν, ἦτοι ἄγαλμα τοῦ Περσέως καὶ σύμπλεγμα τῶν Κρηναίων Νυμφῶν.

Ὀνομάζεται τὸ εἰδυλλίον Θύρσις μὲν ἐκ τοῦ κυριωτέρου τῶν διαλεγομένων προσώπων, ὧδῃ δὲ ἐκ τῆς περιεχομένης ἐν αὐτῷ ὧδῆς τοῦ Δάφνιδος.*

Τὸ εἰδυλλίον τοῦτο διαιρεῖται εἰς τρία μέρη.

---

* Ὁ Δάφνης, περίφημος μεταξὺ τῶν Σικελῶν ποιμένων βουκόλος καὶ κυνηγός, ἦτο υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ Νύμφης τινὸς Σικελικῆς. Ἡ μήτηρ του ἅμα γεννηθέντα ἐξέθηκεν αὐτὸν εἰς δαφνώνα, ἐξ οὗ ἔλαβε τὸ ὄνομα. Ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῶν Νυμφῶν, ἐδιδάχθη ὑπὸ τῶν Μουσῶν μὲν τὴν ποιήσιν, ὑπὸ δὲ τοῦ Πανὸς τὴν χρῆσιν τῆς σύριγγος. Εἶνε ὁ εὐρετῆς τῶν βουκολικῶν ἰσμάτων καὶ ὁ ἥρωος τῶν βουκόλων. Περὶ τούτου ποικίλοι μῦθοι ὑπάρχουσι. Κατὰ τὸν Θεόκριτον ὁ Δάφνης ἐκ νεανικῆς ἐπάρεσος ἐκαυχῆθη ὅτι αὐτὸς οὐδέποτε θά ὑποκύψῃ εἰς τὴν δύναμιν τοῦ ἔρωτος. Ἡ Ἀφροδίτη ὀργισθεῖσα διὰ τοῦτο ἐνέβαλεν εἰς αὐτὸν σφοδρὸν ἔρωτα πρὸς κόρην, ἣτις ἐμμανῶς καὶ αὐτὴ ἐρώσα τρέχει πανταχοῦ ἀναζητοῦσα αὐτόν. Ὁ Δάφνης πιστὸς εἰς τὸν λόγον του ἀποφεύγει τὴν κόρην, ἀλλ' ἐν ᾧ παλαίει πρὸς τὴν κατακαίουσαν αὐτὸν φλόγα, τήκεται διαρκῶς καὶ ἐξαντληθειῶν τῶν δυνάμεών του ἀποθνήσκει ἐν μέσῳ τῶν συμπαθειῶν τῶν προσδραμόντων πρὸς παρηγορίαν του ποιμένων καὶ ἀγροτικῶν Θεῶν.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Μέρος α'. Διάλογος Θύρσιδος καὶ αἰπόλου στίχ. 1—63.

Ἐοῦσι ἐπαινεῖ τὸν αἰπόλον διὰ τὴν περὶ τὸ συρίζειν δεξιότητά του 1—7.

Ἐοῦσι ἀνταποδίδων τὸ φιλοφρόνημα ἐπαινεῖ τὸν Θύρσιν διὰ τὴν περὶ τὸ ἄδειν τέχνην του 8—11.

Ἐοῦσι παρακαλεῖ τὸν αἰπόλον νὰ παίξῃ τὴν σύριγγα 12—14.

Ἐοῦσι ἀρνεῖται φοβούμενος τὴν ὀργὴν τοῦ Πανὸς (15), παρακαλεῖ δὲ τὸν Θύρσιν ὡς ἄριστον περὶ τὰ βουκολικὰ ἄσματα νὰ ἴσῃ αὐτὸς τὸ ἄσμα τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὸν θάνατον τοῦ Δάφνιδος (19), ὑπισχνούμενος ὡς ἀμοιβὴν τὸ γάλα τριῶν ἀμέλξεων αἰγὸς πολυγαλάκτου, ἣν χαρακτηρίζει (25), καὶ κίσσινον ποτήριον μεγάλης καλλιτεχνικῆς ἀξίας, ὅπερ θαυμασίως περιγράφει (27—61), καὶ τέλος παροτρύνει αὐτὸν (62—63).

Μέρος β'. Ἐοῦσι ἄδει τὸ ἄσμα στίχ. 64—142.

Ἐκφράζει τὴν ἀπορίαν του, διὰ τί αἱ Νύμφαι δὲν παρέστησαν εἰς τὸν θάνατον τοῦ προσφιλοῦς αὐταῖς Δάφνιδος, ἀποδίδει δὲ τὴν αἰτίαν εἰς ἀποδημίαν αὐτῶν ἐκ Σικελίας (65).

Ἐκεῖνον ἔκλαυσαν πάντα τὰ ζῶα ἄγρια καὶ ἡμερα (71).

Ἐκεῖνον ἀποθνήσκοντα ἐπεσκέφθησαν ὁ Ἐρμῆς, βοσκοὶ παντὸς εἶδους ἐρωτῶντες περὶ τῆς ἀσθενείας του καὶ ὁ Πρίαπος, ὅστις σκόπτει αὐτὸν ὡς ἀδέξιον ἐραστήν (77—91).

Ἐοῦσι εἰς τὰς ἐρωτήσεις καὶ τὰ σκόμματα τούτων οὐδὲν ἀποκρίνεται καὶ μόνον τὴν Ἀφροδίτην τελευταίαν προσελθοῦσαν καὶ χαιρεκάκως αὐτὸν εἰρωνευθεῖσαν ἐλέγχει πικρῶς διὰ τὴν ἀνάρμοστον εἰρωνείαν της (92—114).

Ἀποχαιρετίζει περιπαθῶς τὴν φύσιν (115), ἐπικαλεῖται ἐκ τῆς Ἀρκαδίας τὸν Πᾶνα, εἰς ὃν ἀφιερῶ τὴν ἑαυτοῦ σύριγγα (123), εἴχεται ἀναστροφὴν τῶν πάντων μετὰ τὸν θάνατόν του (132), καὶ τέλος ἀποθνήσκει, ἐν ᾧ ἡ Ἀφροδίτη ὑπὸ ὀπίμου οἴκτου καταληφθεῖσα προσπαθεῖ μάτην νὰ ὑπεγείρῃ αὐτὸν (139—142).

Μέρος γ'. Διάλογος Θύρσιδος και αϊπόλου στίχ. 143—152.

ἘΟ Θύρσις ζητεῖ τὴν ὑποσχεθεῖσαν ἀμοιβὴν καὶ εὐχαριστεῖ τὰς Μούσας (143—145).

ἘΟ αἰπόλος ἐπαινέσας τὸν Θύρσιν διὰ τὴν τέχνην τοῦ δίδει τὴν ἀμοιβὴν 146—152.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ι.**ΣΧΟΛΙΑ**

ἘΑδύ]=ἠδύ.— *τι] κολακστ.*=κατά τι, κάπως.— *ψιθύρισμα]* ὁ ἤχος ὁ ἐκ τῆς κινήσεως τῶν φύλλων τῶν δένδρων ὑπὸ τοῦ ἀνέμου παραγόμενος. Λέγεται καὶ ψιθύρος καὶ θροῦς. ἘΑίτιατικῆ εἰς τὸ μελίσσεται κατὰ σύστοιχον σύνταξιν.— *ἠπίτυς]*=ἠ.πεύκη. ἘΒοσκὸς αἰγῶν λέγεται αἰπόλος, ὁ προβάτων ποιμὴν, ὁ βοῶν βοσκός ἢ βούτης. — *τῆρα]* ἀνωγομ. τῆνος-τῆνα-τῆνο=ἐκεῖνος.— *ἠποῖ τ. π.]*=ἠ πρὸς τὰς πηγὰς.— *μελίσσεται]*=μελίζεται (μέλος)=μελωδεῖ, μελωδικῶς θροεῖ (ἐκπέμπει), ὅμοιον τὸ : ἠπίτυς ἄδει.— *τι]*=σύ.— *συρίζεις]*=συρίζεις, παίζεις τὴν σύριγγα. Ἐσύνταξις : ἠδύ τι τὸ ψιθύρισμα μελίσσεται καὶ ἠπίτυς, ἠδύ δὲ καὶ τὸ συρίζεις. ἘΑνευ βραχυλογίας=ἠδύ τί ἐστὶ τὸ ψιθύρισμα, ὁ μελίσσεται καὶ ἠπίτυς, ἠδύ δὲ κλ. ἘἜννοιαι : ἠδέως πως ψιθυρίζει καὶ ἠπίτυς, ἀλλὰ ἠδέως καὶ σύ συρίζεις, δηλ. σύ συρίζεις ἠδῖον ἢ ἠπίτυς ψιθυρίζει, ἐπομένως τὸ σὺν σύριγγα εἶνε ἠδῖον τοῦ ψιθύρου τῆς πίτυος. Πρὸς ταῦτα ἀνταποκρίνονται τὰ ἐν στίχ. 7.— *Πάν]* ἘΑρχαϊκὸς θεὸς τῶν ποιμένων εὐρετῆς καὶ διδάσκαλος τῆς σύριγγος.— *ἠποισῆ]*=ἀποίση (μέλ. τοῦ ἀποφέρουμι)=θὰ λάβης ὑποχρεωτικῶς (ὡς ἀνήκον, ἀφειλόμενον εἰς σέ).— *ἠῖκα]*=αἶκεν=ἠάν.— *λαψῆ]*=λήψη (μέλ. τοῦ λαμβάνω).— *γέρας]*=τιμητικὸν δῶρον, βραβεῖον.— *ἠς τέ]*=εἰς σέ.— *καταροεῖ]*=τρέχουσα (νεράκι) ἔρχεται, ἀδικριλονικήτως ἀνήκει.— *χιμαρος]*=αἰζὶ ἐνός ἔτους, μήπω τετοκυῖα, βετούλα. Ἐριφος δὲ ἢ ἐρίφιον τὸ νεογέννητον, κατσιακάκι. *χιμάρω]*=χιμάρου.— *ἠστε κ' ἠμέλξης]*=ἠως ἀν ἠμ=ἠως ὅτου τὴν ἀρμέξης, δηλ. πρὸ τοῦ νὰ γεννήσῃ.

τὸ τεόν]=τὸ σὺν.— *μέλος]*=μελωδία, ἄσμα.— *καταχῆς]*=

κκτηχῆς=τὸ λίαν ἠχοῦν (κελκρῶζον), τὸ ἠχητικόν.— *ιῆνο*]=
 ἐκεῖνο.— *πέτρα*]=βράχος.— *καταλείβεται*=καταρρέει, καταπίπτει.
 Ἡ σύνταξις: ἄδιόν ἐστὶ τὸ τ. μέλος ἢ τὸ κκτηχῆς τῆνο ὕδωρ
 καταλείβεται ὑπόθεν ἀπὸ τ. πέτρας, καὶ ἄνευ βραχυλογίας: ἄδιόν
 ἐστὶ τὸ τ. μέλος ἢ ἐστὶ τὸ κκτηχῆς τ. ὕδωρ (=ὁ ἦχος, τὸ κελά-
 ρυσμα τοῦ λάλου ἐκείνου ὕδατος), ὃ καταλείβεται.— *ὑπόθεν*]= ἐξ
 ὑψους, ἀπὸ ὑψηλά.— *ταὶ Μοῖσαι*]=αἱ Μοῦσαι.— *τὰν οἶδα*]=
 τὴν προβατινοῦλα. Ὑποκοριστικὸν τοῦ οἶς=προβατίνικα, δηλοῦν τὴν
 συμπάθειαν τῶν Μουσῶν πρὸς τὴν ληφθησομένην οἶν, ἣν πλάττον-
 ται κηλοῦσαι μετ' αὐτῶν ὄνομα οἶδα=προβατινοῦλά των.—
ἄγωνια]=ἄγωνισιν ἐκυταῖς=λάβωσι.— *ἄρα σακίαν*]=ἄρνιον τοῦ 10
 γάλακτος.— *σακίας*=σηκίτης (σηκός)=ὁ κρατούμενος ἐν τῇ μάν-
 δρα, ὁ θηλάζων, ὁ γαλαθηνός.— *λαψῆ*]=λήψη, μελ. τοῦ κημεῖανω.—
ἄρα]=κρίον.— *τὸ δὲ*]=τὸ δὲ πλεονάζει.— *ὑστερον*]=δηλ. μετὰ
 τὰς Μούσας.— *ἄξῃ*]=ἄξι, μελ. τοῦ ἄγομαι στίχ. 9.— Ἀνταπο-
 κρίνονται πρὸς τὸ σύριγμα τοῦ αἰπόλου τὸ ἄσμα τοῦ ποιμένου,
 πρὸς τὸν ψίθυρον τῆς πίτυος τὸ κελάρυσμα τοῦ ὕδατος, πρὸς τὸν
 Πᾶν καὶ Μοῦσαι, πρὸς τὸν τράγον ὁ κριός (στίχ. 11), πρὸς τὴν
 αἶγαν ἢ οἶς ἢ οἶς καὶ πρὸς τὴν χίμαρον ὁ σηκίτης ἄρνός.— *λῆς*]=
 θέλεις, τὸ ῥῆμα (λάω) λῶ.— *ποιὶ τᾶν Νυμφῶν*]=πρὸς τῶν Νυμ-
 φῶν=δι' ὄνομα τῶν Νυμφῶν.— *τεῖδε*]=τῆδε=ἐδῶ.— *καθίξας*]=
 καθίσας.— *ὦ,*]=τοπικ. ἐπίρ.=οὔ, ὅπου — *τὸ κάταντες γεώλοφον*]=
 ὁ κητωφερῆς λοφίσκος.— *μυρική*] θηκνωδὲς φυτὸν ἐν ἐλώδεσι τό-
 ποις φυόμενον.— *συρίσδεν*]=συρίζειν=νὰ πρίζῃς τὴν σύριγγα.—
ἐν τῶδε]=ἐνν. τῶ τόπῳ=ἐδῶ.— *ρομευῶ]*=θὰ βόσκω, θὰ φυλάττω.
οὐ θέμις]=ἐνν. ἐστὶ=οὐ θεμιτὸν ἐστὶ=δὲν ἐπιτρέπεται.— *τὸ* 15
μεσαβροινόν]=κατὰ τὴν μεσημβρίαν.— *ἄμμι*]=ἡμῖν.— *δεδοίκα-
 μες*]=δεδοίκαμεν.— *ἢ γὰρ*]=διότι βεβίως — *ἀπ' ἄγρας*]=ἀπὸ
 τοῦ κυνήγιου.— *τανίκα*]=τοιχύτην ὄραν.— *κεκμηκώς*]=κουρασμέ-
 νος.— *ἀμπαύεται*]=ἀνπαύεται — Ὁ μῦθος τῆς μεσημβρινῆς ἀνα-
 παύσεως τοῦ Πανός ἐξηγεῖ τὴν νάρκην τῆς φύσεως ὑπὸ τὸν ἥλιον
 τῆς μεσημβρίας.— *πικρός*]=πικρόχολος, ὀργίλος, ὀξύθυμος.— *δρι-
 μεῖα χολῆ*]=δραστικὸν δηλητηρίον (φαρμάκι).— *ποτὶ οἶνι οἶ*]=πλη-
 σίον εἰς τὴν ῥίαν αὐτοῦ (σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος) προβλ. τὸ ἡμέτε-
 ρον: ἡ μύτη του στάζει φαρμάκι, φαρμακομύτης.— *τὸ γὰρ δὴ*] μέχρι

τοῦ Μοίσας κείνται πικροθετικῶς. — ἄλγεα] = τὰ βλάσνα, ὄρ. στίχ. 64
 20 καὶ ἐξ. — αἰίδες] = αἰείδεις = ἐπίστασαι ἕδειν. — ἐπὶ τὸ πλέον] = εἰς
 ἀνώτερον βαθμὸν ἢ ἐγὼ καὶ οἱ ἄλλοι, ἐπομένως εἰς τὸ ἀνώτατον ση-
 μεῖον. — βουκολικᾶς μοίσας] = τῆς βουκολικῆς ᾠδῆς, τῆς τέχνης τοῦ
 ἕδειν τὰ βουκολικὰ ἕσμεκτα. — δεῦρο] = ἐδῶ. — ἐσδώμεσθα] = ἐζώ-
 μεθα = ἄς καθίσωμεν. — πιελέα] | εἶδος δένδρου, κοινῶς φτεληά. — τῷ
 Προίπῳ] = τοῦ Προιάπου. Τὴν θέσιν ἐκόσμηι ἄγκλιμα τοῦ Προιάπου
 καὶ σύμπλεγμα τῶν Νκιάδων νομφῶν. — Προιάπος υἱὸς τοῦ Διονύ-
 σου καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ὁ θεὸς τῆς γονιμότητος, Κρηναῖαι δὲ αἰ-
 νόμηναι τῶν πηγῶν αἰ λεγόμεναι Νκιάδες. — καιενατίον] = ἀπέ-
 ναντι. — ἄπερ] = ἤπερ = ὅπου ἀκριβῶς. — θῶκος] = θᾶκος (θάσσω)
 = κάθισμα. — ὡς οὐκα] = ὡς ὅτε = ὡς τότε ὅτε. — Διβύαθε] = ἐκ
 Λιβύης, γῶρος πλουσίας εἰς ποιμνικ. — ποτὶ] = πρὸς. Ὁ Χρόμης
 25 ἦτο ποιμὴν τις. — ἄσας] = ἤσας = ἐτροχγῶθησας. — ἐρίσδων] = ἀγω-
 νιζόμενος — διδυματόκον] = δίδυμα τετοκυῖαν. Αἱ τοιαῦται αἰγες
 ἔχουσι ἀφθονον γάλα. — ἐς τρεῖς ἀμέλξαι] ἵνα τὴν ἀρμεξῆς (ἕως)
 τρεῖς φορὰς — ἔχουσα κλ.] = εἰ καὶ ἔχει (θηλάζει) δύο ἐρίφους (κα-
 ταικίαι). — ποιαιμέλγεται] = προσκαμέλγεται = ἀρμέγεται (πληροῖ
 μὲ τὸ γάλα τῆς) προσέτι. — πέλλα] = ποιμενικὸν ἀγγεῖον δι' ἄμελ-
 γμα, κροδάρα. — κισσύβιον] ποτήριον ἐκ ξύλου καὶ ἰδίχ ἐκ κισσοῦ,
 κοινῶς τάσι, ἐν στίχ. 140 σκύφος. — βαθὺ] = μέγα, εὐρύχωρον. —
 κεκλυμένον] = ποτισμένον, ἔχον τοὺς πόρους τοῦ πεπληρωμένου. —
 ἀδέϊ κ.] = μὲ εὐοσμον κηρὸν. Τὸ ποτήριον ἦτο ἐμβεδκαπτισμένον ἐν-
 τὸς ἀνακλελυμένου κηροῦ ἵνα ἠδέως ὄζη καὶ ἵνα μὴ τὸ ὑγρὸν διέρ-
 χεται διὰ τῶν πόρων αὐτοῦ, ἐὰν μάλιστα ἦτο κίσσινον. — ἀμφῶες]
 ἀμφώης = ες (ἀμφι — οὐς = οὔς) = ἄμφωτον, ἔχον δύο ὄτα, λαβᾶς
 (χεροῦλια). — νεοιευχῆς] = κινουργῆς. Ἐξηγεῖται διὰ τοῦ ἐπομένου
 προσδιορισμοῦ. — εἰ κλ.] = μυρίζον ἀκόμη γλύφανον, δηλ. πρὸ ὀλί-
 γου σκαλισθὲν καὶ ἀμεταχειρίστον. — Γλύφανον ἐργαλεῖον λεπτοεργ-
 γικὸν πρὸς γλυφὴν (σκάλισμα) ξύλων, κοινῶς σκαρπέλλο. — ποτό-
 σδον] = προσοζόν.

τῷ] = τοῦ = τούτου. — περὶ μὲν] ἢ ἀπόδοσις ἔντοσθεν δὲ (στίχ.
 32). — μαρῦεται] = μηρύεται = τυλίσσεται. — ὑπόθεν] = ὑψηλά, ἀπ'
 30 ἐπάνω. — κισσός] γυρλάνδα κισσοῦ. — ἐλιχρῶσα] = μὲ ἄνθη ἐλι-
 χρῶσου. Ὁ δὲ ἐλίχρυσος εἶνε φυτὸν ἀναρριχώμενον μετὰ χρυσειδοῦς

ἄνθους ἢ καρποῦ, κοινῶς δάκρυα τῆς Πανηγύριος.— κεκοιμημένος]=
 πασπαλισμένος, ἔχων ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἄνθη ἐλίχ. Τὸ ῥῆμα κοινῶ=
 ἐπιπάσσω, πρβλ Ἰλιαδ. Χ 441.— ἢ δὲ καὶ αὐτὸν]=ἢ δὲ κατὰ
 μῆκος αὐτοῦ (τοῦ κισσοῦ). Ἐλίξ τὸ γυριστὸν βλαστᾶσι (κοινῶς ψα-
 λίδα) τοῦ κλήματος, τοῦ κισσοῦ κλ. Ὁ ἐνικ. περιληπτικῶς ἀντὶ ἔλι-
 κες.— εἰλεῖται]= περιελίσσεται.— ἀγαλλομένα]=χαίρουσα, κα-
 μαρώνουσα.— κροκόεντι]=διὰ τὸν κροκόχρουν καρπὸν.— ἔντο-
 σθεν]=ἐντός, δηλ. ἐπὶ τῆς κοιλίας τοῦ κισσοῦ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς
 τὴν κατὰ τὸ ἄκρον (τὰ χεῖλη) αὐτοῦ γυρλάνδαν τοῦ κισσοῦ. Ἄλλοι
 ἐρμηνεύουσιν ἐντός, ἐν τῷ πυθμένι τοῦ κισσοῦ.— τί θεῶν δαίδαλαμα]=
 ἐν τεχνούργημα, ἀριστούργημα (κατεσκευασμένον ὑπὸ τῶν θεῶν.—
 τίθειται] τεύχω=κατασκευάζω.— ἀσκητὰ]=καλκισθῆτως ἐστολι-
 σμένη μέ. Ἄμπτυξ=τακινία πρὸς ἀνάδραση τῆς κόμης τῶν γυναικῶν,
 διάδημα.— καλὸν ἐθειράζοντες]=καλλιθέριοι, καλλίκομοι. καλὸν]
 ἐπιρρ.=καλῶς. ἐθειράζω=κομῶ, τρέφω κόμην.— ἀμοιβαδὶς]=
 ἀμοιβαίως, πρὸς ἀλλήλους,— ἀλλοθεν ἄλλος]=ὁ ἕνας ἀπ' ἐδῶ καὶ
 ὁ ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ.— νεκείουσιν ἐπ.]=λογομαχοῦσι (περὶ τῆς κτή-
 σεως αὐτῆς). Τοῦτο φέρεται ἐκ τοῦ ὕφους των.— τὰ δέ]=ἀλλὰ 35
 ταῦτα τὰ πράγματα, δηλ. ἡ λογομαχία των — οὐ φρενὸς ἀπει-
 ται]=δὲν ἐπιδρωσιν εἰς τὸν νοῦν αὐτῆς.— ὁκὰ μὲν]=ὅτε μὲν=ἀλ-
 λοτε μὲν.— ποιιδέρεται]=προσδέρεται, προσβλέπει.— γελάσα]=
 γελῶσα. ποῖ τὸν]=πρὸς τοῦτον.— ὄπιτι νόον]=συγγορρίπτει,
 στρέφει τὴν προσοχὴν τῆς.— ὑπ' ἔρωτο,]=ἐνεκ τοῦ ἔρωτος. δητὰ]
 πολὺν κειρόν.— κυλοιδιώντες]=ἔχοντες πρησμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς
 (ἐξ ἀγρυπνίας λόγῳ τοῦ ἔρωτος· τὸ ῥῆμα κυλοιδιάω-ω (κύλα—οἰ-
 δάω)=ἔχω ὠδνηκῆτα(πρησμένα) τὰ κύλα(=τὰ ὑπὸ τὰ κάτω βλέφαρα
 μέρη τοῦ ὀφθαλμοῦ). εἰώοια]=μάτην.— μοχθίζοντι]=μοχθίζουσι=
 κοπιᾶζουσι.— τὼς δὲ μετὰ]=μετὰ τούτους. Ἡ ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια
 τοῦ ποτηρίου ἦτο διηρημένη εἰς δύο μέρη, ὧν τὸ ἐν περιελάμβανε
 τὴν εἰκόνα τῆς γυναικὸς καὶ τοὺς ἀνδρας, τὸ δὲ ἄλλο τὴν εἰκόνα
 τοῦ γέροντος καὶ τῆς ἀμπέλου.— γριπεὺς]=ἀλιεύς, γρίπος τὸ
 δίκτυον.— πείρα λεπρὰς| βράχος τραχύς, φαγωμένος ὑπὸ τῶν κυ- 40
 μάτων.— ἐς βόλον| πρὸς ἄγρον ἰχθύων. Ὁ γέρον νηπέος ὡς ἰστά-
 μενος ἐπὶ τῆς ἀκτῆς καὶ σύρων τὸ δίκτυον διὰ τῶν κυμάτων, οὐχὶ
 δὲ ὡς μέλλων νὰ ῥίψῃ αὐτό.— κάμνω]=κοπιᾶζω.— τὸ καρτερόν

ἐπίφορη. = κρατερῶς, μὲ ὄλην του τήν δύναμιν. — ὅσον σθένος
 γυίων] = τόσον, ὅση εἶνε ἡ δύναμις τῶν μελῶν του, μὲ ὅλας τὰς
 δυνάμεις του. — ἔλλοπιεύειν νιν] = ὅτι αὐτὸς ψαρεύει, ἐργάζεται.
 (εἰς τὸ τράχηγμα τοῦ δικτύου). — ὦδε] = οὕτω. — ᾠδήκαυτι] = ᾠδή-
 καςι, τοῦ οἰδάω ἢ οἰδέω = πρήσκομαι, φουσκῶνω. — πάντοθεν] =
 ἀπὸ ὅλας τὰ μέρη. — ἴνες οἶ] = οἶ μύες αὐτοῦ. — τὸ δὲ σθένος κλ.] =
 45 ἀλλὰ ἡ δύναμις του εἶνε ἀξιζ ἤθης, ἀρμύζει εἰς νέον — τυτθὸν δ'
 ὅσον κλ.] = τόσον δὲ ἄπωθεν ὅσον τυτθὸν (= ὀλίγον) ἐστὶ, εἰς πολὺ
 ὀλίγην ἀπόστασιν ἀπὸ. — ἀλίρωτος (ἄλις-τρώω) = θλακσοδακρμέ-
 νος. — πυρναίαις] = ὠρίμοις. — καλὸν] = καλῶς, κατὰ τρόπον ὠρεῖον
 (τεχνικῶς). — βέβρωθεν] = εἶνε βεβρωμένα, φορτωμένα. — ἀλωὰ] =
 ἄμπελος. — τὰν] = ἦν. — ὀλίγος τις] = μικρὸς τις. — κῶρος] = κοῦ-
 ρος = πικρὸς, ἀγούρι. — αἱμασιὰ] = φράκτης (ἀπὸ ἀγκάθια ἢ καὶ ἀπὸ
 λίθους), μάνδρα. — ἀν' ὄρχως] = ἀνὰ τοὺς ὄρχους (τὰς σειρὰς τῶν
 κλημάτων). — φοιτῆ] = φοιτᾷ = πηγαινόμενος, πηγαινέει ἐδῶ καὶ
 ἐκεῖ. — σινομένα] = βλάπτουσα, καταστρέφουσα. — τὰν τρωξίμιον]
 ἐνν. σταφυλὴν = τὴν φηγώσιμον, τὴν ὠριμον. Ὁ ἐνικός περιληπτι-
 κῶς. — ἐπὶ πῆρα] = κατὰ τῆς πῆρας τῆς τὸν ἄρτον τοῦ παιδὸς ἐχοῦ-
 50 σης. — πῆρα] = σκακοῦλι (κυρ. πέτσινον), ταχάρι. — κεύθουσα] =
 κεύθουσα = μαχνημένη. κεύθω = κρύπτω. — ἀνησεῖ] = ἀνήσειν =
 ὅτι δὲν θὰ ἀφήσῃ τὸ παιδίον, δὲν θὰ φύγῃ ἀπὸ κοντὰ του. — φατὶ]
 = φησὶ = λέγει, δεικνύει μὲ τὴν στάσιν της. — πρὶν ἢ κλ.] = πρὶν ἢ
 καθίσῃ εἰς τὴν ξέρα (κάμη νὰ ναυγήσῃ), μακταιώσῃ τὸ πρόγευμα
 αὐτοῦ. — ἀκραίσιος ἢ ἀκραισιὸς (ἀκρατίζομαι) οὐσιαστικόν =
 πρόγευμα, ἀκρατίσμα. — καθίζειν ἐπὶ ξηρῶς = ῥίπτειν εἰς τὴν ξέρα.
 Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν πλοίων. — ἀνθέρικος = καλάμη ἀσφοδέλου
 (σφραδουκλιού). — ἀκροδοθήρα = παγὶς πρὸς ἄγρον ἀκρίδων. — σχοῖ-
 νος = βοῦρον. — ἐφαρμόσδων = συναρμύζων, συνδέων. — μέλειται δὲ
 οἶ οὔτε] = οὐ μέλει δ' αὐτῷ οὔτε κλ. — φυτῶν] = κλημάτων — τοσ-
 σῆνον] = τοσοῦτον. — περὶ πλέγματι] = διὰ τὸ πλέγμα, διὰ τὸ πλε-
 55 κόμενον πρᾶγμα. — γαθεῖ] = γηθεῖ = χάζει. — παντιᾶ] = παντῆ =
 πανταχοῦ, δηλ. κατὰ τὴν βᾶσιν καὶ ὑπὸ τὰ ὄψα, διότι τὰ ἄλλα
 μέρη ἐπλήρουν αἱ εἰκόνες καὶ ὁ κισσός. — ἀμφὶ δέπας] = περὶ τὸ
 ποτήριον. — περιπέπαιται] = εἶνε ἀπλωμένος πέριξ. — ὑγρός] = τρυ-
 φερὸς, μαλακός. — ἄκανθο.] φυτὸν ἀκανθῶδες, οὗ τὰ φύλλα ἐμιμή-

θησεν εἰς τὰ ἔργα τῆς τέχνης (Κορινθιακὸν κιονόκρνον). — αἰολίχον] = ποικίλον, ἐκ τοῦ αἰόλος = λάμπων, ποικίλος. — θᾶμα] = θέαμα. — τέρας τε] = καὶ θαῦμα. — αὐύξαι] ἀπαρ. ἀορ. = ὥστε νὰ ἐκπλήξῃ. — τῶ] γενικ. τοῦ τιμήματος = ἀντὶ τούτου. — μὲν] = βεβχίως. — Καλυδῶνιος ὁ κάτοικος τῆς Καλυδῶνος, πόλεως τῆς Αἰτωλίας. — ὄνον] ὡς τιμὴν, ἀντίτιμον. — τυροεῖς = τυροὶ ἐν εἶδει πλακοῦντος (πήττας), κεφαλοτύρι. — οὐδέ τι] = οὐδὲ κατὰ τι, οὐδόπως. — ποτὶ θίγει] = προσέθιγε (προσθηγγάνω) = προσήγγισεν (αὐτό). — ἄχραντον (ἀ-χραίνω) = ἀμόλυτον, ἀνέγγικτον, ἀμκταχείριστον. —

τῶ] = μὲ τούτου. — τι] = σε. — μάλα πρόφρων] = πολὺ προθύμως. 60 — ἀρεσαίμην κα] = ἀρεσαίμην ἄν = ἤθελον σὲ εὐχαριστήσῃ, ἱκανοποίησῃ (φιλοδωρήσῃ). — αἶκα τὴ] = ἐὰν σύ. — τὸν ἐφίμερον ὕμνον] = τὸ ποθητὸν ᾄσμα. — κοῦτι τι κερτιμέω] = καὶ οὐδέλω σὲ ἐμπιζίω, γελῶ, κοροιδεύω. — ὁ Θύρσις φαίνεται δυσκολευόμενος. Ἐκ τούτου ἢ προτροπή· πότιαγε] ἀμετάβητον = πρόσκιγε (σκυτὸν) = πλησίασον. — ὠγαθὲ = ὦ ἀγαθὲ = εὐλογημένε (μετὰ τινος στενοχωρίας). — τὰν αἰοιδᾶν] = τὰ τραγοῦδιᾶ. — οὔτι πα] = οὐδαμῶς. — εἰς Αἰδαν] = διὰ τὸν Ἄδην. — τὸν ἐκλάθοντα] = τὸν λήθην ἐμποιοῦντα. — φυλαξεῖς] = φυλάξεις = θὰ φυλάξῃς, διότι : οὐκ ὠδᾶς οὐδὲ χορὸν οἶδ' Ἀχέρων.

ἄρχετε κλ.] ὁ Θύρσις ἀρχόμενος τοῦ ᾄσματος ἐπικαλεῖται κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν ποιητῶν τὰς Μούσας. Ὁ στίχος οὗτος ἐπαναλαμβάνόμενος πολλάκις ἐν τῷ ᾄσματι μετὰ οὐχὶ σταθερῶς ὠρισμένον ἀριθμὸν (2—6) στίχων διαιρεῖ αὐτὸ εἰς στροφάς, εἰς ἃς προστίθεται οὗτος ὡς ἐπὶ ὠδῆς. Ἡ ἐπανάληψις αὕτη ἀσκεῖ μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ αἰσθήματος. — βουκολικὰς αἰοιδᾶς] = τὸ βουκολικὸν τραγοῦδι. — 65 Θύρσις ὄδε] = ὁ Θύρσις εἶνε οὗτος ἐδῶ (ὅστις ἔδει) τὸ Θύρσις μετὰ τόνου καὶ κόμπου, δηλ. ὁ γνωστός σας. — ὡξ = ὦ ἐκ. — Αἶτη πόλις τῆς Σικελίας παρὰ τὴν Αἶτην. — καὶ Θύροιδος κλ.] = καὶ τοῦ Θύρσι. εἶνε ἢ γλυκεῖα φωνὴ (ἣν ἀκούετε).

πᾶ ποκ' ἄρ' ἦσθ'] = ποῦ τέλος πάντων, ποῦ ἄρα γε ἦσθε. Τὸ ποτε καὶ τὸ ἄρα δηλοῦσι θαυμασμόν. — ἐτάκετο] = ἐτήκετο = ἔλυονε (ἐκ τοῦ ἔρωτος) — ἢ κατὰ Π.] = ἢ ἦσθε κατὰ. — ἰέμνη] = πᾶσα ὠραία κοιλιάς, ἰδίᾳ δὲ τὰ Θεσσαλικά (τοῦ Πηγείου). — κατὰ Πίνδω] = κατὰ τὰ τέμνη Πίνδου. — εἴχετε] = κατωφεῖτε, ἦσθε. — Ὁ Ἄναπος

- καὶ ὁ Ἄπις ποταμοὶ τῆς Σικελίας, ὁ μὲν παρὰ τὰς Συρακούσας, ὁ δὲ εἰς τοὺς πρόποδες τῆς Αἴτνης. — σκοπιὰ] = κορυφήν.
- 70 μάν] = μ' ὕλα τκυτκ. — θῶες = τὰ τσακάλια. — ὠρούσαντο] ὠρούμενοι ἐθρήνησαν — χῶκ δρυμοῖο] = κκὶ ἐκ τοῦ δρυμοῦ = κκὶ ὁ ἐν τῷ δρυμῷ. — λέων] περιληπτικῶς ἀντὶ λέοντες. — οἱ παρ ποσὶ] = παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ. — δαμάλαι] = δαμάλεις, κί δυνάμεναι δα-
- 75 μκσθῆναι. — πόριες κί μικραὶ ἀκόμη, μύσχοι. — ἦνθ'] = ἦλθε. — Ὁ Ἐρμῆς] ὡς πατήρ τοῦ Δάφνιδος. — προάριστος] = πρότιστος. — ἀπ' ὄρουρος] = ἀπὸ τοῦ ὄρους, δηλ. τῆς Αἴτνης. — τίς τὸ καιατορ] = ποῖόν σέ βραχνίζει. — ἔρασσαί] = ἔρασκει = ἔραξ. τοὶ βοῦται] = οἱ βουκόλοι. ὠπόλοι] = οἱ κίπόλοι. Ἡ ἐπικληψὶς τοῦ ἦλθον τὸ πληθος δηλοῖ. — ἀνηρώτευν] = ἀνηρώτων = ἠρώτων μετ' ἐπιμονῆς, ἐπανειλημμένως. — τί πάθοι] εὐκτικ. τοῦ πληγ. λόγου = τί ἔπαθε. — κῆφα] = κκὶ ἔφα. — τάκαι] = τήκη = τήκεσαι. — ἃ δὲ κόρα] = ἡ δὲ κόρη (ἡ
- 85 ἐρώτω σου). — τυ] = σε (εἰς τὸ κατωτέρω ζατεῦσα = ζητοῦσα). — κράνας] = κρήνης. — πάνι ἄλσα] = ἀνὰ πάντα τὰ ἄλση. — φορεῖται ποσὶ] = τρέχει ἐδῶ κκὶ ἐκεῖ μετὰ τὰ πόδια. Ἡ τακτιπωρία τῆς κόρης τὸν σφοδρὸν αὐτῆς ἔρωτα δηλοῖ. — ἄ] = ἡ = βεβίως. — δύσερος] = κκός ἐραστής, μὴ γνωρίζων νὰ ἀγαπᾷ. — ἀμύχανος] = ἀδέξιος. Ὁ Πρίκπος νομίζει ὅτι ὁ Δάφν. δὲν τολμᾷ νὰ ἐκδηλώσῃ τὸν ἔρωτά του κκὶ ὀνειδίζει αὐτὸν διὰ τὴν δειλίαν του ἀξίαν κίπόλου κκὶ οὐκὶ βουκόλου. — ἔσαι] = εἶ = εἶσαι. — μάν] = μῆν = βεβίως. — ἐλέγου] = ἐλέγου = ἐλέγεσο. — ὠπόλος] = ὁ κίπόλος. — δκκ'] = ἔκκκ = ἔταν. — μακάδας] = μηκάδης = κίγης. — ἔγεντο] = ἐγένετο — γελᾶναι] = γελῶσι. — τῶς] = τούτους. — ποτελέξατο] = προσεῖπε. Ἡ ἐξήγ. πρὸς τούτους οὐδὲν ἀπεκρίνατο. — αὐτῶ] = κὺ τοῦ. — ἄνυε] = ἦνυε = διήνυε, ἐξηκολούθει, ὑπέμενε. — τέλος μοί-
- 95 ρας] = τὸ μοιραῖον τέλος, ὁ θάνατος. — γε μάν] = πρὸς τούτοις. — ἃ Κύπρις] = ἡ Ἀφροδίτη. — ἀδεῖα καὶ γελάοισα] = ἠδεῖε κκὶ γελῶσα. τὸ ἠδὺς μετὰ παθητικὴν σημασίαν = εὐχарιστημένος, χαρούμενος, μετὰ ἐνεργητ. σημασίαν = ὁ προξενῶν χαράν, ὁ εὐχάριστος. — ἀνέχουσα] = συγκρατοῦσα. — βαρὸν θυμὸν] = τὴν μεγάλην ὀργὴν τῆς. Ἡ Κύπρις ἐγέλα ἠδέως κκὶ δὲν ἐδείκνυε τὴν ὀργὴν τῆς. — θην] = βεβίως, νομίζω, μοῦ φαίνεται. Πικρὰ εἰρωνεία, διὰ τὴν ὑποκριτικὴν ἄγνοιαν. — κατ' εὐχεο λυγιεῖν] = εὐχεο καταλυγιεῖν

=ἐκαυχῶσθαι ὅτι θὰ κητχβάλης. Τὸ κητχλγίξειν μεταφορικῶς ἐκ τῆς πάλης. — ἦ ρ'] = ἔλοιπόν. — ἀργαλέω] = ἀργαλέου = δεινοῦ. —

ἄρα] = φυσικά, ὡς ἦτο ἐπόμενον. Πρὸς τοὺς ἄλλους (στίχ. 92) 100 οὐδὲν ἀπεκρίθη, πρὸς τὴν Κύπριν ὅμως τὴν αἰτίαν τῶν βρασάνων του ἐπόμενον ἦτο νὰ ἀποκριθῆ. — χῶ] = καὶ ὁ. — ποταμείβετο] = προσκμείβετο = ἀπεκρίθη. — βαρεῖα] = ἐπαχθής, ἀφόρητος, φοβερὰ (εἰδύλ. 3, 15). — νεμεσητὰ] = νεμεσητή = ἀξιόμειπτος (διὰ τὰ ἐν στίχ. 104 καὶ ἐξ. ἀναφερόμενα). — ἀπεχθής] = μισητή. — ἦδη] = πλέον. — γὰρ] = βεβαίως. — φράσθη] = φράζω (φράζομαι) = νομίζεις. — πάνθ' ἄλλιον κλ.] = ἔτι ἔχει δύσει δι' ἡμᾶς ἕλος (= ἕλων τῶν ἡμερῶν) ὁ ἥλιος, δηλ. ὅτι βλέπω τὸν τελευταῖόν μου ἥλιον. Τὸ δέχομαι, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ Ἄδῃ θὰ εἶμαι κλ. — δεδυκεῖν] = δεδυκέαι. — κλῆν' Αἶδα = καὶ ἐν Ἄδου. — ἄλλος] = αἰτία λύπης. — οὐ] = ὄπου, εἰς τὸ ποτ' Ἰδαν. — λέγεται] ἐνν. κατασχῶναι. Χάριν εὐφημισμοῦ ἀποσιωπᾶται αἰσχρὰ λέξις. — βουκόλος] ὁ Ἀγγίστης, ὅστις ἀγαπήθεις ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Αἰνεῖον. — ἔρπε] = πήγαινε. — ποτ' Ἰδαν] = εἰς τὴν Ἰδαν (ὄρος τῆς Τροίας), ὅπου 105 δηλ. διαμένει ὁ ἀγαπητός σου βουκόλος. — τηρεῖ] = ἐκεῖ, δηλ. ἐν τῇ Ἰδῇ ὑπάρχουσι δρύες, ἵνα ἡσυχάζῃς ὑπὸ τὴν σκιάν των, λειμῶνες κυπέρου ἵνα ἀναπαύεσθαι ἐπὶ τῆς γλῶσσης των, σμήνη μελισσῶν ἵνα τέρπεσθαι ἐκ τοῦ βόμβου των. — κύπειρος] εἶδος ἀρωματικοῦ φυτοῦ (ἀγριάδης) φυομένου εἰς ὑγροὺς τόπους. — ὧδε] = ἐκεῖ, δηλ. εἰς ἄλλην θέσιν τῆς Ἰδῆς. — καλόν] = καλῶς, ὠρχία. — βομβεῦντι] = βομβοῦσιν. — ποτὶ σμάνεσι] = πρὸς σμήνεσι = πρὸς τὰς κυψέλας. — Σμη-νος 1) ἡ κυψέλη, τὸ κουβέλι. 2) βρασίλειον μελισσῶν, πληθός.

ὠραῖος μετὰ πικρίας = ἀκμαῖος, ὄριμος καὶ κατάλληλος δι' ἔρωτος. — Χῶδωνις] = καὶ ὁ Ἄδωνις. Ἐτερος ἐρωμένος τῆς Ἀφροδίτης, διὰ τὸν πρὸς τὸν ὑποῖον ἔρωτά τῆς ἐλέγχει αὐτήν. — Περὶ τοῦ Ἀδώνιδος ἔρα εἰδύλ. XV εἰσαγ. — εἰπὶ] = διότι, καθ' ὅσον. — μάλα] = μῆλα = πόμυξ. — νομύει] βόσκει. — πτώκας] = λκ- 110 γωούς, ἡ ὄνομ. πτώξ. βάλλει = κτυπᾷ. — πάντια] = παντός εἶδους. — διώκει] = κυνηγεῖ. — αἰθις] μετὰ τοῦ ἰούσκα = ἐλθοῦσα πάλιν. — ὄπως σιασῆ] = ὄπως στήσῃ (στήσομαι) = κύτταξε νὰ σταθῆς, στάσου. Ἐντὸς πρὸς κλέυσις κατὰ πρὸς κλείψιν τοῦ ἔρα ἢ τοιοῦτου τινός. — ἄσπον Διομήδους] = πλησιέστερον τοῦ Δ. ἢ τὴν ἄλλην φορὰν ὅτε ἐτραυματίσθης ὑπ' αὐτοῦ, Ἰλιάδ. Ε, 336. — ἀλλά] προερε-

- πτικὸς=ἐμπρός.— Ὁ Δάφνις ἐν τῷ λόγῳ του εἰρωνεύεται τὴν Ἀφροδίτην καυχηθεῖσιν ὅτι ἐνίκησεν ἕνα βουκόλον καὶ δηλοῖ ὅτι αὐτὸς ἐν τῷ ἀγῶνι πρὸς τὸν ἔρωτα δὲν ἠττήθη, ἀλλ' ἔπεσεν, ἐν ᾧ
- 115 αὐτὴ εἶνε πρίγκιον τοῦ ἔρωτος.— *φωλάδες ἄρκιοι*]=φωλεύουσαι (ναρκούμενοι τὸν χειμῶνα) ἄρκιοι.— *ὑμῖν οὐκέτι*] ἐνν. ἔσομαι=δὲν θὰ σὲ εἶμαι πλέον.— Ἡ δστ. ἠθικὴ.— *ὑλη*] δάσος.— *Ἀρέθουσα*] περίφημος πηγὴ τῆς Σικελίας παρὰ τὰς Συρακούσας πηγάζουσα κατὰ τὸν μῦθον ἐκ τοῦ Ἀλφειοῦ.— *Θύμβροις*] ἄγνωστον ὄρος τῆς Σικελίας.— *τοὶ χεῖτε*]=οἵτινες χύνετε.— *κατιά*]=κάτω ἀπὸ τὸν Θύμβριν.
- 120 *Δάφνις ἐγὼν ὄδε κλ.*]=ἐγὼ ὄδε (=ἐγὼ ἐδῶ) εἶμαι ὁ Δάφνις ἐκεῖνος (ὁ γνωστός δηλ.).— *ὄδε*]=ἐδῶ.— *ποιήσων*]=ποτίζων.— *ὦ Πάν*] ἐπικαλεῖται τὸν Πᾶν, εἰς ὃν ὡς εὐρετὴν τῆς σύριγγος καὶ διδάσκαλον χοίροισι τὴν ἐκυτοῦ σύριγγα.— *μακρὰ*]=ὑψηλὰ. Τὸ Λύκιον εἶνε ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, ἐφ' οὗ ἐγεννήθη ὁ Πᾶν.— *τύγε*]=σύγε.
- 125 —*ἀμφιπολεῖς*]=περιφέρεισαι.— *Μαίνκλον ὄρος τῆς Ἀρκαδίας ἱερὸν τοῦ Πανός*.— *ἐνθ'*]=ἐλθέ.— *νάσον ἰὰν Σικελίαν*]=νῆσον τὴν Σικελίαν.— *Ἐλίκας ἡρίον*]=τὸν τύμβον (τὸν τάφον) τῆς Ἐλίκης εὐριστόμενον ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ἡ Ἐλίκη, ἣτις ἐκαλεῖτο καὶ Καλλιστώ, ἦτο θυγάτηρ τοῦ Λυκάονος. Ἀγαπηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐγέννησεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Ἀρκάδα. Ταύτην ὁ Ζεὺς διὰ τὴν ζήλοτυπίαν τῆς Ἥρας μετεμόρφωσεν εἰς ἄρκτον, τοξευθεῖσιν δὲ ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος κατὰ δικταγὴν τῆς Ἥρας κατέταξε μεταξὺ τῶν ἀστέρων ὀνομάσας Μεγάλην Ἀρκτον.— *αἰλύ*]=ὑψηλόν.— *σᾶμα*]=σῆμα=μνημεῖον.— *Λυκαονίδαο*]=τοῦ ἐγγόνου τοῦ Λυκάονος, δηλ. τοῦ Ἀρκάδος τοῦ υἱοῦ τῆς Καλλιστοῦς τῆς θυγατρὸς τοῦ Λυκάονος.— *μακάρεσι*]=θεαῖς.— *ἀρηιόν*]=ἀγαστόν, θαυμαστόν.— *ἴτε*] παρκαλευσματικόν=ἐλᾶτε, ἐμπρός.

- φέρου*]=φέρει=λάβε.— *πακτιόο*]=πηκτοῦ=πηγμένου, παγίου, στερεοῦ.— *μελίπουν*]=τὴν μέλι πνέουσαν, τὴν γλυκύφωνον.— *κηρῶ*]=κηροῦ.— *σύριγξ* ὁ αὐλὸς τῶν ποιμένων (τὸ καλάμι, ἢ φλογέρα) καὶ ἰδίᾳ μουσικὸν ὄργανον συγκαίμενον ἐξ 7 ἢ 8 ἀνίσων καλάμων συγκολλημένων πλαγίως πρὸς ἀλλήλους διὰ κηροῦ.— *ἐλικιάν*]=ἐλικιτὴν=ἣτις δύναται νὰ στρέφηται περὶ τὸ χεῖλος, ὀλι-
- 130 σθάνειν εὐκόλως κατὰ μῆκος τοῦ χεῖλους.— *ἦ γὰρ*]=διότι βεβαίως.
φορέοιτε]=εἴθε νὰ φέριτε, νὰ βλαστάνητε. Εὐχεται ἀναστροφῆν

τῶν ὄρων τῆς φύσεως. — ἴα] = μενεξέδες. — νάρκισσος] ἄνθος εὐώδες (μκνοῦσι). — ἐπ' ἀρκεύθουσι] = ἐπὶ τῶν κέδρων. — κομάσαι] = κομήσαι, κομήσεις, (κομάω-ῶ) = εἶθε νὰ εἶνε ὡς κόμη (ἄνθος), εἶθε νὰ ἀνθίσῃ. — ἐναλλα] = ἀλλοῖτ, ἄλλ' ἀντ' ἄλλων. — ὄχνας] = ἄπει. — ἐνεῖλαι] = ἐνέγκαι = εἶθε νὰ παρκαγγή, νὰ φέρῃ. — τῶς] = τούς. — ὠλαρος] = ὁ ἔλαρος. — ἔλαοι] = εἶθε νὰ σύρῃ, νὰ σπαράττη. — κῆξ ὀρέων τοί] = καὶ οἱ ἐκ τῶν ὀρέων, καὶ οἱ ἐν τοῖς ὄρεσι (πρόβλ. στίχ. 72). — σκῶψ] = εἶδος γλαυκός, ὁ μποῦρος. — γαρύσαινο] = γαρύσκιντο (γαρύσκμι) = ἄς ψάλωσιν. — ἀηδοῖαι] = πρὸς (διαγωνιζόμενοι πρὸς) τὰς ἀηδόνας. "Ἄλλοι δηρίσκιντο τοῦ δηρίσκμι ἢ δηριάσκμι = εἰρίζω, ἀγωνίζομαι. — χῶ μὲν] = καὶ ὁ μὲν. — ἀπελαύσατο] = ἔπκυσεν ἐντελῶς, οὐδὲν περικιτέρω εἶπε. — ἀνορθῶσαι] = νὰ τὸν ἀνεγείρῃ. — τὰ γε μὰν λίνα] = τὸ νῆμα ὅμως (τῆς ζωῆς του). — ἐκ Μοιρῶν] = ἐκ Μοιρῶν = τὸ προσερχόμενον ἐκ τῶν Μοιρῶν, τὸ κλωσθὲν ὑπὸ τῶν Μοιρῶν, πρόβλ. XI, 16. — λελοίπη] = ἐλελοίπει = εἶχε σωθῆ. Ἀμετάβητον. — ἔβα ὄρον] = ἐπορεύθη εἰς τὸ ῥέμα (τοῦ Ἀχέρωντος). — κλύσε] = κατέκλυσε, ἐκάλυψε. — δίνη] = ὁ ὑδατοστρόβιλος. — φίλον] 140 = προσφιλῆ. — τὸ σκύφορ] = τὸ κισσύβιον. — ὡς κεν σπείσω] = ἵνα κίμω σπονδήν. — πολλάκι] = πολλάκις, πολλὰς φορὰς. — ὕμμιν] = πρὸς χάριν σας. — ἄσῶ] = ἄσομαι = θὰ τραγουδήσω. 145
 τοί] = σοι = σοῦ. — σχαδών] = κηρήθρ. — ἀπ' Αἰγίλω] = ἀπ' Αἰγίλου, ἀντὶ ἀπ' Αἰγιλιάς. Ὁ Αἰγίλος ἦτο ἦρωρ, ἐξ οὗ ἐπωνομάσθη ὁ δῆμος τῆς Ἀττικῆς Αἰγιλιά, οὗ κί ἰσχάδες (Αἰγιλίδες ἰσχάδες) ἦσαν περίφημοι. — ἰσχάς] = ξηρὸν σῦκον. — φέροτερον] = καλλίτερον. — ἠρίδε τοί] = ἰδοῦ (δίδωμί) σοι. — θᾶσαι] = θέξσαι = παρκατήρησαν. — φίλος] = φίλε. — ὡς καλὸν κλ.] = πόσον ὠρκα μυρίζει. — ὠρᾶν] = ὠρῶν. Ἡ σύνταξις : δοκησεῖς πεπλύσθαι νιν ἐν κρήνασι 150 ὠρῶν, δηλ. εἰς τὰς κρήνας, ὅπου λούονται αἱ ὠρκα, κίτινες εἰς ὅλα τὰ πράγματα παρέχουσι κομψότητα καὶ χάριν (XV, 104). — ὦδ' ἴθι] = ἔλα ἐδῶ. — Κισσαῖθα] οὕτως ὀνομάζεται ἡ κίξ, ἣν παρέχει νὰ ἀρμέξῃ τρίς. — οὐ μὴ σκιρταεῖτε] = μὴ σκιρτήσητε. — ἐξανασιῆ] = ἐξεγερθῆ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ Ι.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

ΘΥΡΣΙΣ

Γλυκὸν κάπως εἶνε τὸ ψιθύρισμα, αἰγοβοσκέ, τὸ ὁποῖον καὶ ἡ πεύκη ἐκείνη ἢ πλησίον τῶν πηγῶν (οὔσα) μελωδεῖ, γλυκὰ δὲ καὶ σὺ συρίζεις. Μετὰ τὸν Πᾶνα τὸ δεύτερον βραβεῖον θὰ λάβῃς. Ἐὰν ἐκεῖνος λάβῃ κερσασώρον τράγον, αἶγα σὺ θὰ λάβῃς· ἐὰν δὲ αἶγα λάβῃ ἐκεῖνος ὡς δῶρον, εἰς σὲ ἀνήκει ἢ βετοῦλα· τῆς βετούλας δὲ τὸ κρέας εἶνε νόστιμον, ἕως οὔτου τὴν ἀρμύξην.

ΑἰΠΟΛΟΣ

Γλυκύτερον, ὦ ποιμὴν, εἶνε τὸ ἰδικόν σου ἄσμα ἢ τὸ ἡχητικόν ἐκεῖνο ὕδωρ, ὅπερ καταπίπτει ἀπὸ τὸν βράχον ἐξ ὕψους. Ἐὰν αἱ Μοῦσαι λάβωσι τὴν προβατινοῦλα ὡς δῶρον, ἀρνίον τοῦ γάλακτος σὺ θὰ λάβῃς ὡς βραβεῖον· ἐὰν δὲ ἀρέσκη εἰς ἐκείνας νὰ λάβωσι κριόν, σὺ τὴν προβατίναν ὕστερον θὰ λάβῃς.

ΘΥΡΣΙΣ

Θέλεις δι' ὄνομα τῶν Νυμφῶν, θέλεις αἰγοβοσκέ, ἀφ' οὗ καθήσης ἐδῶ, ὅπου εἶνε ὁ κατοφερῆς οὔτος λοφίσκος καὶ αἱ μυρῖκαι, νὰ παίξῃς τὴν σύριγγα; Τὰς δὲ αἶγας ἐγὼ ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ θὰ βόσκω.

ΑἰΠΟΛΟΣ

Δὲν ἐπιτρέπεται, ὦ ποιμὴν, κατὰ τὴν μεσημβρίαν, δὲν ἐπιτρέπεται εἰς ἡμᾶς νὰ παίξωμεν τὴν σύριγγα. Τὸν Πᾶνα φοβούμεθα· διότι βεβαίως τοιαύτην ὥραν ἀναπαύεται κουρασμένος ἀπὸ τὸ κνήγιον. Εἶνε δὲ φαρμακερὸς καὶ δοσιμεῖα χολὴ κάθηται πάντοτε εἰς τὴν ῥίνα αὐτοῦ. Ἀλλὰ — διότι σὺ βεβαίως, Θύρσι, τραγουδεῖς τὰ βάσανα τοῦ Δάφνιδος καὶ εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον τῆς βουκολικῆς μουσικῆς ἐφθασας — ἐδῶ ὑπὸ τὴν πτελέαν ἄς καθίσωμεν ἀπέναντι (τῶν ἀγαλμάτων) τοῦ Περιάπου καὶ τῶν Κρηναίων Νυμφῶν, ὅπου ἀκριβῶς εἶνε τὸ ποιμενικὸν ἐκεῖνο κάθισμα καὶ αἱ δρυές· ἐὰν δὲ τραγουδήσης ὅπως τότε ὅτε ἐτραγούδησας ἀγωνιζόμενος πρὸς τὸν Χρόμιν τὸν ἐκ Λιβύας, αἶγα θὰ σοὶ δώσω γεννήσασαν δίδυμα ἵνα τὴν ἀρ-

μέξης τρεῖς φορές, ἥτις ἂν καὶ ἔχει δύο ἐρίφια, ἀρμέγεται προσέτι εἰς δύο καρδάρας, καὶ μέγα κίσσινον ποτήριον ἐμπεποτισμένον μὲ εὐώδη κηρόν, ἀμφοτον, καινουργές, μυρίζον ἀκόμη γλύφανον. Τούτου περὶ μὲν τὸ χεῖλη ἄνωθεν τυλίσεται κισσὸς πασπαλισμένος μὲ ἐλίχρυσον· αἱ δὲ κατὰ μήκος αὐτοῦ ἔλικες ἐλίσσονται ἀγαλλόμεναι 30 διὰ τὸν κροκόχρουν καρπὸν. Ἐντὸς δὲ γυνή, ἐν τεχνούργημα θεῶν, ἔχει κατασκευασθῆ, καλαισθήτως ἐστολισμένη μὲ πέπλον καὶ διάδημα. Πλησίον δ' αὐτῆς ἄνδρες καλὴν κόμην τρέφοντες ἀμοιβαίως ὁ εἰς ἀπ' ἐδῶ καὶ ὁ ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ λογομαχοῦσιν. Ἀλλὰ ταῦτα δὲν ἐπηρεάζουσι τὸν νοῦν αὐτῆς, ἀλλ' ἄλλοτε μὲν ἐκεῖνον τὸν ἄνδρα 35 προσβλέπει γελῶσα, ἄλλοτε δὲ πάλιν πρὸς τοῦτον ὄπτει συχνὰ τὸν νοῦν τῆς. Ἐκεῖνοι δὲ ἔνεκα τοῦ ἔρωτος πολὺν χρόνον μάτην κοπιάζουσιν ἔχοντες πρησιμένους τοὺς ὀφθαλμούς. Μετὰ δὲ τούτους γέρον ἀλιεὺς καὶ βράχος τραγὺς ἔχει κατασκευασθῆ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου σπεύ- 40 δων σύρει πρὸς ἄγραν ἰχθύων μέγα δίκτηνον ὁ γέρον, ὁμοιάζων μὲ ἄνδρα κοπιάζοντα ἰσχυρῶς. Ἦθελες εἶπη ὅτι ἀλιεὺς αὐτὸς μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῶν μελῶν του. Τόσον ἔχουσιν ἐξογκωθῆ κατὰ τὸν λαϊμόν του πανταχόθεν οἱ μύες αὐτοῦ, ἂν καὶ εἶνε λευκόθριξ ἔντε- 45 λῶς, ἀλλ' ἡ δύναμις του εἶνε ἀξία ἥβης. Εἰς πολὺν δὲ ὀλίγην ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ θαλασσοδαρμένου γέροντος ἄμπελος κατὰ τρόπον ὠραῖον εἶνε κατάφορτος ἀπὸ ὄριμους σταφυλάς, τὴν ὁλοίαν μικρὸς τις παῖς καθήμενος ἐπὶ τοῦ φράκτου φυλάττει· περὶ αὐτὸν δὲ δύο ἀλώπεκες, ἡ μὲν μία πηγαίνει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀνά τὰς σειρὰς τῶν κλημάτων καταστρέφουσα πᾶσαν φαγώσιμον σταφυλήν, ἡ δὲ ἄλλη κατὰ τῆς πήρας πάντα δόλον μηχανωμένη δεικνύει ὅτι δὲν θὰ ἀφήσῃ 50 πρότερον τὸ παιδίον πρὶν ἢ καθίση εἰς τὴν ξέρα τὸ πρόγευμά του. Οὗτος δὲ μὲ καλάμας ἀσφιδέλου πλέκει ὠραῖαν ἀκριδοθήραν συνδέων αὐτὰς μὲ σχοῖνον· δὲν τὸν μέλει δὲ οὔτε διὰ τὴν πήραν διόλου οὔτε διὰ τὰ κλήματα τόσον, ὅσον χαίρει διὰ τὸ πλεκόμενον πρᾶγμα. Πανταχοῦ δὲ περὶ τὸ ποτήριον εἶνε ἀπλωμένος μαλακὸς 55 ἄκανθος ποικίλον βεβαίως θέαμα καὶ θαυμά τι ὥστε νὰ ἐκπλήξῃ τὴν ψυχὴν. Ἀντὶ τούτου βεβαίως ἐγὼ εἰς πορθμέα Καλυδώνιον ἔδωκα ὡς ἀντίτιμον καὶ αἶγα καὶ μέγαν τυρὸν ἐκ λευκοῦ γάλακτος. Οὐδὲ κατὰ τι μέχρι τοῦδε προσήγγισεν αὐτὸ τὸ ἰδικόν μου χεῖλος, ἀλλ' ἀκόμη κεῖται ἄθικτον. Μὲ τοῦτο λίαν προθύμως ἤθελον σὲ 60

εὐχαριστήσῃ, ἐὰν πρὸς χάριν μου σύ, φίλε, τὸ ποθητὸν ἄσμα τραγουδήσῃς. Καὶ οὐδόλως σὲ ἐμπαίζω. Πλησίασον, εὐλογημένε· διότι τὰ ἄσματα οὐδαμῶς θὰ φυλάξῃς διὰ τὸν Ἄδην μάλιστα τὸν λήθην ἐμποιοῦντα.

ΘΥΡΣΙΣ

(ὠδή)

65 Ἄρχίζετε τὸ βουκολικὸν ἄσμα, ἀγαπηταὶ Μοῦσαι, ἀρχίζετε· ὁ Θύρσις εἶνε ἔδῳ ὁ ἐκ τῆς Αἴτνης καὶ τοῦ Θύρσιδος εἶνε ἡ γλυκεῖα φωνή. Ποῦ ἄρά γε ἦσθε, ὅτε ὁ Λάφρις ἐτήκετο, ποῦ ἄρά γε ἦσθε, Νύμφαι; Ἡ ἦσθε ἀνὰ τὰς ὠραίας κοιλάδας τοῦ Πηνειοῦ; ἢ ἦσθε ἀνὰ τὰς κοιλάδας τῆς Πίνδου; Διότι βεβαίως δὲν κατορκεῖτε τὸ
70 μέγα ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ Ἀνάτου, οὐδὲ τὴν κορυφὴν τῆς Αἴτνης, οὐδὲ τὸ ἱερὸν ὕδωρ τοῦ Ἄκιδος. Ἀρχίζετε τὸ βουκολικὸν ἄσμα, ἀγαπηταὶ, Μοῦσαι, ἀρχίζετε. Ἐκεῖνον ὅμως οἱ θῶες, ἐκεῖνον οἱ λύκοι ἐθρήνησαν, ἐκεῖνον καὶ ὁ ἐν τῷ δρυμῶ λέων ἐκλαυσεν ὅταν ἀπέθανε.

Ἀρχίζετε τὸ βουκολικὸν ἄσμα, ἀγαπηταὶ Μοῦσαι, ἀρχίζετε. Πολλὰ παρὰ τοὺς πόδας του βόες, πολλοὶ δὲ ταῦροι, πολλὰ δὲ ἀφ'
75 ἑτέρου δαμάλεις καὶ μύσχοι ἐθρήνησαν. Ἀρχίζετε τὸ βουκολικὸν ἄσμα, Μοῦσαι, πάλιν, ἀρχίζετε.

Ἦλθεν ὁ Ἑρμῆς πρότιςτος ἀπὸ τὸ ὄρος, εἶπε δέ· «Δάφρι, ποία σὲ βασανίζει; ποίαν, καλέ, τόσον ἀγαπᾷς; ἀρχίζετε τὸ βουκολικὸν ἄσμα, ἀγαπηταὶ Μοῦσαι, ἀρχίζετε. Ἦλθον οἱ βουκόλοι, οἱ
80 ποιμένες, οἱ αἰγοβοσκοὶ ἦλθον· πάντες ἐπιμόνως ἠρώτων τί κακὸν ἔπαθε. Ἦλθεν ὁ Πριάπος — Ἀρχίζετε τὸ βουκολικὸν ἄσμα, Μοῦσαι, πάλιν, ἀρχίζετε — καὶ εἶπε· «Δάφρι ταλαίπωρε, διὰ τί λοιπὸν τήκεσαι; ἢ δὲ κόρη ἀνὰ πάσας τὰς κρήνας, ἀνὰ πάντα τὰ ἄλση
85 περιτρέχει περὶ ζητοῦσά σε. Βεβαίως εἶσαι εἰς πολὺν κακὸς ἔραστῆς καὶ ἀδέξιος. Βουκόλος βεβαίως ἐλέγεσο· ἀλλὰ τώρα ὁμοιάξεις μὲ αἰγοβοσκόν. Ἀρχίζετε τὸ βουκολικὸν ἄσμα, Μοῦσαι, πάλιν ἀρχίζετε. Ὁ αἰγοβοσκὸς ὅταν βλέπῃ τὰς αἴγας πῶς βατεύονται τήκεται κατὰ τοὺς ὀφθαλμούς, διότι δὲν ἐγεννήθη τράγος. Ἀρχίζετε τὸ βουκολικὸν ἄσμα, ἀγαπηταὶ Μοῦσαι, ἀρχίζετε.

90 Καὶ σὺ δὲ ὅταν βλέπῃς τὰς παρθένους πῶς γελῶσι τήκεσαι τοὺς ὀφθαλμούς, διότι δὲν χορεύεις μεταξὺ αὐτῶν.

Πρὸς τούτους δὲ οὐδὲν ἀπήντησεν ὁ βουκόλος, ἀλλ' ἐξηκολούθει τὸν πικρὸν ἔρωτά του καὶ τὸν ἐξηκολούθει μέχρι τοῦ μοιραίου τέλους του.

Ἀρχίζετε τὸ βουκολικὸν ᾄσμα, Μοῦσαι, πάλιν, ἀρχίζετε.

Ἦλθε πρὸς τούτους ἡ Κύπρις φαιδρὰ καὶ γελῶσα, ἠδέως μὲν 95 γελῶσα, τὴν βαρεῖαν δὲ ὀργὴν τῆς συγκρατοῦσα καὶ εἶπε· «σύ, νομίζω, ἐκαυχᾶσο ὅτι θὰ καταβάλης τὸν ἔρωτα. Ἐ λοιπὸν δὲν κατεβλήθης ὁ ἴδιος ὑπὸ δεινοῦ ἔρωτος ;

Ἀρχίζετε τὸ βουκολικὸν ᾄσμα, Μοῦσαι, πάλιν, ἀρχίζετε.

Πρὸς ταύτην δὲ φυσικὰ ὁ Δάφνις ἀπεκρίθη· «Κύπρι φοβερά, 100 Κύπρι ἀξία μοιφῆς, Κύπρι μισητὴ εἰς τοὺς θνητούς, βεβαίως νομίζεις ὅτι ἔχει δύσση πλέον δι' ἡμᾶς ὄλος ὁ ἥλιος. Ὁ Δάφνις καὶ ἐν τῷ Ἄδῃ θὰ εἶνε ἀφορμὴ κακῆς λύπης εἰς τὸν ἔρωτα.

Ἀρχίζετε τὸ βουκολικὸν ᾄσμα, Μοῦσαι, πάλιν, ἀρχίζετε.

Πήγαινε πρὸς τὴν Ἰδην, ὅπου λέγεται ὅτι τὴν Κύπριν ὁ βου- 105 κόλος (κατήσχυνε), πήγαινε πρὸς τὸν Ἀγγίσιν. Ἐκεῖ ὑπάρχουσι δρυεὺς, ἐκεῖ κύπειρος, ἐκεῖ ὠραῖα βομβοῦσι περὶ τὰς κυψέλας μέλισσαι.

Ἀρχίζετε τὸ ποιμενικὸν ᾄσμα, Μοῦσαι, πάλιν, ἀρχίζετε.

Πλήρης ἀκητῆς εἶνε καὶ ὁ Ἄδωνις, διότι καὶ ποιμνία βόσκει καὶ λαγωοὺς κτυπᾷ καὶ θηρία παντοῖα κυνηγεῖ. 110

Ἀρχίζετε τὸ βουκολικὸν ᾄσμα, ἀγαπηταὶ Μοῦσαι, ἀρχίζετε.

Ἐλθοῦσα πάλιν στάσου πλησιέστερον τοῦ Δημομήδους καὶ λέγε· «τὸν βουκόλον Δάφνιν νικῶ· ἐμπρὸς μάχου πρὸς ἐμέ».

Ἀρχίζετε τὸ βουκολικὸν ᾄσμα, Μοῦσαι, πάλιν, ἀρχίζετε.

Ὡ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀνὰ τι ὄρη φωλεύουσαι ἄρκτοι, χαίρετε· 115 ὁ βουκόλος ἐγὼ ὁ Δάφνις δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον δι' ὑμᾶς ἀνὰ τὰ δάση, δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον ἀνὰ τοὺς δρυμοὺς οὔτε ἀνὰ τὰ ἄλση. Χαῖρε, Ἀρέθουσα καὶ ποταμοί, οἵτινες χύνετε τὸ ὠραῖον ὕδωρ σας κάτω ἀπὸ τὸν Θύμβριν.

Ἀρχίζετε τὸ βουκολικὸν ᾄσμα, ἀγαπηταὶ Μοῦσαι, ἀρχίζετε.

Ἐγὼ ἐδῶ εἶμαι ὁ Δάφνις ἐκεῖνος ὁ τὰς βοῦς ἐνταῦθα βόσκων, 120 ὁ Δάφνις ὁ τοὺς ταύρους καὶ τοὺς μόχους ἐδῶ ποτίζων.

Ἀρχίζετε τὸ βουκολικὸν ᾄσμα, Μοῦσαι, πάλιν, ἀρχίζετε.

Ὡ Πάν, Πάν, εἶτε εὐρίσκεσαι ἀνὰ τὰ ὑψηλὰ ὄρη τοῦ Λυκαίου

εἶτε σὺ περιφέρεσαι ἀνά τὸ ὑψηλὸν Μαίναλον, ἔλθθ' εἰς τὴν νῆσον
125 τὴν Σικελικὴν, κατάλιπε δὲ τὸν τύμβον τῆς Ἑλικῆς καὶ τὸ ὑψηλὸν
ἐκεῖνο μνημεῖον τοῦ Λυκασονίδου τὸ καὶ εἰς τοὺς θεοὺς θαυμαστόν.

Παύετε τὸ βουκολικὸν ᾄσμα, Μοῦσαι, ἔμπρός, παύετε.

Ἐλθέ, ὦ δέσποτα, καὶ λάβε ταύτην ἔδῳ τὴν ἐκ στερεοῦ κηροῦ σύ-
ριγγα τὴν γλυκύφωνον, τὴν ὄραιάν, τὴν δυναμένην νὰ στρέφηται
130 περὶ τὸ χεῖλος. Διότι ἐγὼ βεβαίως ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἔλκομαι πλέον
εἰς τὸν Ἄδην.

Παύετε τὸ βουκολικὸν ᾄσμα, Μοῦσαι, ἔμπρός, παύετε.

Τώρα δὲ ἴα μὲν εἶθε νὰ βλαστάνητε αἱ βάτοι, νὰ βλαστάνητε
δὲ αἱ ἄζανθαι, ὁ δὲ ὄραιος νάρκισσος ἐπὶ τῶν κέδρων εἶθε νὰ ἀν-
θίσῃ, ὅλα δὲ ἄλλ' ἀντ' ἄλλων εἶθε νὰ γείνωσι καὶ ἡ πεύκη ἅπια
135 εἶθε νὰ παραγάγῃ, ἅφ' οὗ ὁ Δάφνις ἀποθνήσκει, καὶ τοὺς κύνας ἢ
ἔλαφος εἶθε νὰ σύρῃ καὶ ἐν τοῖς ὄρεσιν αἱ γλαῦκες πρὸς τὰς ἀηδό-
νας (διαγωνιζόμεναι) εἶθε νὰ ἄδωσι.

Παύετε τὸ βουκολικὸν ᾄσμα, Μοῦσαι, ἔμπρός, παύετε.

Καὶ οὗτος μὲν τόσα εἰπὼν ἔπαυσεν ἐντελῶς· τοῦτον δὲ ἡ Ἀφρο-
δίτη ἤθελε νὰ ἀνεγείρῃ τὸ νῆμα ὅμως τῆς ζωῆς του κατ' ἀπόφα-
140 σιν τῶν Μοιρῶν εἶχε σωθῆ, καὶ ὁ Δάφνις ἐπορεύθη εἰς τὸ ῥεῦμα
(τοῦ Ἀχέροντος). Ἐκάλυψεν ἡ δίνη (τοῦ ποταμοῦ) τὸν ἀγαπητὸν
εἰς τὰς Μούσας ἄνδρα, τὸν οὐχὶ μισητὸν εἰς τὰς Νύμφας.

Παύετε τὸ βουκολικὸν ᾄσμα, Μοῦσαι, ἔμπρός, παύετε.

Καὶ σὺ δίδε τὴν αἶγα καὶ τὸ ποτήριον, ἵνα ἀρμέξας κάμω
145 σπονδὴν πρὸς τὰς Μούσας. ὦ χαίρετε πολλὰς φορὰς, Μοῦσαι, χαί-
ρετε· ἐγὼ δὲ πρὸς χάριν σας καὶ ὕστερον γλυκύτερον θὰ τραγουδήσω.

ΑΠΟΛΟΣ

Γεμᾶτον ἀπὸ μέλι τὸ ὄραϊον στόμα σου, Θύρσι, εἶθε νὰ γείνη-
γεμᾶτον ἀπὸ κηρήθρας, καὶ γλυκὰ σῦκα ἀπὸ τὴν Αἰγυλίαν εἶθε νὰ
τρῶγῃς, διότι σὺ βεβαίως τραγουδεῖς καλύτερον ἀπὸ τέττιγα. Ἴδου
150 σοὶ δίδω τὸ ποτήριον· παρατήρησον, φίλε, πόσον ὄραϊα μυρίζει.
Θὰ νομίσης ὅτι αὐτὸ ἔχει πληθῆ εἰς τὰς κοῖνας τῶν Ὠρῶν. Ἐλα
ἔδῳ Κισσαίθα· σὺ δὲ ἄρμεγε αὐτήν. Αἱ αἶγες μὴ σκιρτήσητε, μή-
πως ὁ τράγος ἐναντίον σας ἐξεγερθῆ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ III.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Αιπόλος τὴν φροντίδα τοῦ ποιμνίου του εἰς τὸν φίλον του Τίτυρον ἐμπιστευθεὶς πηγαίνει νὰ κάμη κῶμον (πατινάδα) πρὸς τὴν ἄπιστον ἐρωμένην του Ἀμαρυλλίδα. Φθάσας ἔξωθεν τοῦ σπηλαίου, ἐν ᾧ κατόκει, παραπνεύεται διὰ τῶν ἄσμάτων του διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀδιαφορίαν τῆς κόρης καὶ διὰ διαφόρων μέσων (δώρων, παρακλήσεων, ἀπειλῶν, προβολῆς παραδειγμάτων) τὴν γνώμην αὐτῆς προσπαθεῖ νὰ μετατρέψῃ. Οὐδὲν ὅμως κατορθοῖ καὶ περιπίπτει εἰς ἀελπισίαν.

Ἡ σκηνὴ εἶνε ἀπὸ τοῦ στίχ. 1—5 παρὰ τὸ ποιμνιον τοῦ αἰπόλου, ἀπὸ δὲ τοῦ στίχ. 6—55 παρὰ τὸ σπήλαιον τῆς Ἀμαρυλλίδος.

Ἐπιγράφεται τὸ εἰδύλλιον αἰπόλος ἀπὸ τοῦ ἐρῶντος, Ἀμαρυλλίς ἀπὸ τῆς ἐρωμένης, Κωμαστὴς ἀπὸ τοῦ πράγματος.

Τὸ εἰδύλλιον τοῦτο, ἐν ᾧ περιέχεται τόση ποιικιλία αἰσθημάτων καὶ τόση ἔντασις συγκινήσεων, ἀποτελεῖ μικρὸν δραμάτιον δυνάμενον νὰ διαιρεθῇ εἰς ἕξ μέρη ὡς ἑξῆς:

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Μέρος α' στίχος 1—5.

Ὁ αἰπόλος ἀποφασίζει νὰ κάμη πατινάδα πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα (1—3) καὶ ἐμπιστεύεται τὸ ποιμνιὸν του εἰς τὸν Τίτυρον (3—5): (τοὺς δύο πρώτους στίχους λέγει καθ' ἑαυτὸν).

Μέρος β' στίχος 6—11.

Ὁ Αἰπόλος (φθάσας πρὸ τοῦ σπηλαίου τῆς Ἀμαρυλλίδος) προσφωνεῖ αὐτὴν δι' ἄσματος ἐκ τριῶν διστίχων στροφῶν, ἐν αἷς παραπνεύεται διὰ τὴν ἀδιαφορίαν τῆς (6—7) καὶ δηλοῖ τὰ σωματικὰ καὶ ψυχικὰ αὐτοῦ χαρίσματα (8—11).

Μέρος γ' στίχος 12—23.

Διακόψας ὀλίγον καὶ μὴ λαβὼν ἀπάντησιν ἔξακολουθεῖ τὸ ἄσμά του εἰς τέσσαρας τριστίχους στροφάς, ἐν αἷς ἐκφράζει τὰ κατα-

καϊον τὰ στήθη του πάθος (11—17) καὶ παρακαλεῖ αὐτὴν νὰ ἐξέλθῃ καὶ νὰ δεχθῇ τὸν στέφανον, ὃν κομίζει αὐτῇ (18—23).

Μέρος δ' στίχ. 24—36.

Μὴ λαμβάνων καὶ πάλιν ἀπάντησιν ἐκρήγνυται εἰς κραυγὴν λύπης (στίχ. 24, ὃν λέγει καθ' ἑαυτόν), μεθ' ἣν ᾄδει ᾄσμα ἐκ τεσσάρων τριστίχων στροφῶν, ἐν αἷς ἀπειλεῖ ὅτι θὰ αὐτοκτονήσῃ (25—27), διότι βλέπει ἐπαληθεύοντα τὰ ἀπαίσια περὶ αὐτῆς μαντεύματα (28—33), καὶ προσπαθεῖ νὰ ἐξεγείρῃ τὴν ζηλοτυπίαν αὐτῆς (34—36).

Μέρος ε' στίχ. 37—51.

Εὐοίωνον σημεῖον ἐμβάλλει εἰς αὐτὸν νέας ἐλπίδας (στ. 37—39 οὕς λέγει καθ' ἑαυτόν). Συγκινηθεὶς ἐκ τούτου ᾄδει νέον ᾄσμα ἐκ τεσσάρων τριστίχων στροφῶν, ἐν αἷς ὀνομασταὶ γυναῖκες ἐκ τῆς μυθολογίας καὶ μεγάλαί θεαὶ κυριευθεῖσαι ὑπὸ τοῦ ἔρωτος προβάλλονται εἰς τὴν Ἀμαρυλλίδα ὡς παραδείγματα πρὸς μίμησιν (40—51).

Μέρος ς' στίχ. 52—54.

Ἄλλ' αἱ ἐλπίδες του ἀποβαίνουν μάταιαι. Ἡ Ἀμαρυλλίς δὲν φαίνεται. Πλήρης ἀπελπισίας ᾄδει τοὺς τρεῖς τελευταίους στίχους (52—54), ἐν οἷς ἀποχαιρετίζει τὴν κόρην καὶ δηλοῖ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ ἀπόφασιν.

Τὸ ᾄσμα τοῦ αἰπόλου ὑπάγεται εἰς τὰ λεγόμενα παρακλαυσίθυρα.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ III.

ΣΧΟΛΙΑ

Κωμάσδω] = κωμάζω = θέλω νὰ κάμω κῶμον (πατινάδα). Ὁ ἐνεστὼς σημ. τὸ σκοπούμενον. Κωμάζω κυρίως σημ. διέρχομαι τὰς ὁδοὺς ἔδων καὶ χορεύων, κάμνω πατινάδα. Κῶμος δὲ εἶνε εὐθυμος πομπὴ μετ' ἄσμάτων καὶ χορῶν κατόπιν ἐορτῆς ἢ συμποσίου. — Ἀμαρυλλίς εἶνε ἡ ἐρωμένη τοῦ αἰπόλου. — βόσονται] = βόσκουσιν. — Τίτυρος] ὄνομα ποιμένος. — ἐλαύνει] ὁδηγεῖ εἰς τὴν βοσκὴν, διευθύνει. — ἐμὴν] = ἐμοὶ = ὑπ' ἐμοῦ. — Τὸ καλὸν] ἐπιρρηματικῶς = κελῶς, λίαν. — τὰς αἴγας] = τὰς ἐμὰς αἴγας. — ποτὶ τὰν κράναν ἄγει] = πρὸς τὴν κρήνην ὁδηγεῖ, πότιζε. — τὸν ἐνόρχαν] = ἐνόρχην ἢ ἐνορχον = τὸν μὴ εὐνοουχισμένον, τὸν βαρβᾶτον. — τὸν Λιβυκὸν] = τὸν ἐκ Λιβύης. — κνάκωνα] = κνήκωνα ἢ κνηκὸν = κοκκίνην, ροῦσον, ὄνομα τράγου διὰ τὸ ἐρυθροκίτρινον τρίχωμα αὐτοῦ. — μὴ τυ κορύπη] = μὴ σε κτυπήσῃ μὲ τὰ κέρατά του. — Κορύπιω = κτυπῶ διὰ τῆς κερκλῆς, λέγεται καὶ κυρίτω = κερκτίζω, κουτρίζω. — Ταῦτα (στίχ. 3 — 5) λέγει πρὸς τὸν Τίτυρον.

χαρίεσσα] = χαριτωμένη, πλήρης θεληγῆτρων. — οὐκέτι καλεῖς κλ.] = δὲν μὲ καλεῖς πλέον (ἔπως ἄλλοτε) εἰς τοῦτο τὸ σπήλαιον. Τὰ ἄντρα ἦσαν συνήθεις κατοικίαι τῶν ποιμένων. — παρκύπτουσα] = προβάλλουσα (ἐκ τῆς θύρας) τὴν κεφαλήν σου. — τὸν ἐρωτύλον] = τὴν ἀγκαπίτσα σου, τὸν ἀγκαπητικούλη σου ὑποκοριστ. τοῦ ἔρωτος. — ἦρα] = ἔλοιπόν, ἀλήθειαι λοιπόν. — σιμὸς] = ὁ ἔχων πεπλατυσμένην καὶ γυριστὴν πρὸς τὰ ἄνω τὴν ρίνα, πατσουρός. Τὸ ἀντίθετον γρυπός. — ἐγγύθεν] = ἀπὸ κοντὰ, μετὰ τοῦ κατακρῖνομαι. — ἦμεν] = εἶναι. — νύμφα] ὡς ὁμοιάζουσα κατὰ τὸ κάλλος πρὸς τὰς Νύμφας. — προγένειος] = ὁ ἔχων προτεταμένον τὸν πώγωνα (ὡς ὁ τράγος), τραγογένης. — ἀπάγχομαι] = ἀπαγχονίζομαι.

ἠίδει] = ἰδοῦ. — μάλα] = μῆλα. — ἐνηῶθε] = ἐκεῖθεν. — ὦ] = οὐ 10 = ἔθεν. — ἐκέλευ] = ἐκέλου (κέλομαι) = ἐκέλευες. — οἶσῶ] = οἶσω (φέρω). — Μετὰ τὸν στίχ. 11 σταματᾷ ὀλίγον ἀναμένων ἀπάντησιν καὶ ἔπειτα ἀρχίζει πάλιν μὲ τόνον μελαγχολικώτερον.

θαῖσαι] = θέσσαι = παρκτηρήσον. — μὰν] = ἔμως. — ἃ βομβεῦσα] = ἡ βομβοῦσα = ἐκείνη, ἣτις βομβεῖ. — διαδύς] = διελθὼν. — πτέ-

ρις] εἶδος φυτοῦ, φτέρη.— τὴν]=σέ=τὸ σπῆλκιόν σου.— πυκάζει=15
 πυκάζει=καλύπτει, περιβάλλει.— τὸν ἔρωτα] δηλ. τί ἐστὶν
 ἔρωσ.— δρυμός]=δάσος ἐκ δρυῶν. Ἡ δοτ. τοπική.— ὄς] ἀγκυρο-
 κίτιον. πρότασις=διότι οὗτος.— καταισχύω]=κατακκίω.— ἰά-
 πια]=πληγῶν.— καὶ ἐς ὄσιον ἄχρως]=ἔως εἰς τὸ κόκκαλον
 ἀκόμη.

ὦ τὸ καλὸν] ἢ σύνταξις: ὦ τὸ πᾶν λίθος οὔσα, ποθορεῦσα (μετ. ἐνκντ.)
 τὸ καλόν, ἢ ὦ ποθορεῦσα τ. καλόν, ἀλλ' οὔσα τὸ πᾶν λίθος. Ἡ ἐξή-
 γησις: ὦ σύ, ἦτις, ἐν ᾧ προσθλέπεις μὲ ὠραῖον (θελκτικόν) ὄμμα,
 εἶσαι ἐντελῶς λίθος, ἢ ὦ σύ ἦτις προσθλέπεις, ἀλλ' εἶσαι κλ.—
 ποθορεῦσα]=προσορῶσα.— τὸ καλὸν] ἐπιρρηματικῶς.— κυάνο-
 20 φρος]=ὁ ἔχων κυανῆς (μαύρας) ὄφρυς, μαυροφρύδης.— προσπιύσ-
 σομαι]=ἐναγκάζομαι.— κενεὸν φίλημα]=κενὸν=ἀπλοῦν φίλημα,
 φίλημα μόνον.— ἰλαί] τίλλω=μυθῶ.— λεπτά] ἐπίθ. συστοίχ. κί-
 τικτ.=λεπτὰ τίμηκτα=εἰς μικρὰ τεμάχια.— καὶ αὐτίκα]=ἀμέ-
 σως μάλιστα.— τὸν τοι]=ἐν σοι (=διὰ σέ).— κισσοῖο] γεν. τῆς
 ὕλης εἰς τὸ ὄν=ὄν ἐκ κισσοῦ (ὄντα).— φυλάσσω]=κρυπῶ, βυ-
 σταζῶ.— ἀμπλέξας]=ἀναπλέξας=περιπλέξας, περικοσμήσας.—
 καλύκεσαι]=μὲ κάλυκας (μπούμπουκας) βόδων. Τὸ σέλιον ἐνέ-
 πλεκον εἰς στεφάνους διὰ τὰ δροσερὰ καὶ εὐώδη φύλλα του.— Δικ-
 κόπτει τὸ ἄσμα ἐπ' ὀλίγον ἀνακμένων τῆν ἐμφανισίνας. Ἐπειδὴ
 δὲν ἐμφανίζεται, ἐκρήγνυται εἰς τὴν ἐν στίχ. 24 ἀνακρήσιν.

τί πάθω;]=τί γὰρ γείνω, τί γὰρ κάμω;— δύσσοος (δυσ-σῶος,
 σῶος)=ἄθλιος, δυστυχής.— οὐχ ὀλακοῦει]=δὲν ἀποκρίνεται.—
 βαιία]=δερματίνον φόρεμα τῶν ποιμένων, διηθήρα, κοζόνα.—
 25 τηρῶ]=ἐκείθεν.— ὄπερ=οὔπερ=ὅθεν.— ἀλεῦμαι]=ἀλοῦμαι (ἄλ-
 λουμαι).— θύννος]=εἶδος ἰχθύος, ὁ τόννος.— σκοπιάζεται]=κατα-
 σκοπεύει.— καίκα δὴ]=καὶ ἂν βεβάζω.— τὸ τεὸν ἀδὸν]=ἡ εὐχα-
 ρίστησίς σου, ἢ καρδιά σου.— γε μὰν]=βεβάζω.— τέτυκται]=
 ἔχει γείνη, ἔχει ἐκτελεσθῆ, διὰ τοῦ παρκαυμένου παρίσταται ἢ
 πράξις ὡς ἦδη τετελεσμένη.— ἔργων] δηλ. ἔτι δὲν μὲ ἀγαπᾷς.

πρῶν] ἐκ τοῦ πρώτου κατὰ συνκρίσειν=πρὸ ὀλίγου.— μεμνα-
 μένω]=μεμνημένω=ἐνθυμούμενω.— τηλέφιλον]=φύλλον μήκωνος
 ἢ καὶ ἄλλου ἄνθους, τὸ ἄλλως λεγόμενον πλκταγώνιον, δι' αὐτοὺς
 ἐρῶντες ἐμάντευον, ἐὰν ἀντηγαπῶντο, ὡς ἐξῆς: ἔθετον τὸ φύλλον ἐπὶ

τοῦ ἀντίχειρός καὶ τοῦ λιχνοῦ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς συνεστραμμέ-
νων κυκλοειδῶς καὶ κατόπιν ἔπληττον αὐτὸ διὰ τῆς παλάμης τῆς
δεξιᾶς χειρὸς. Ἐὰν τὸ φύλλον διερρήγνυτο μετὰ κρότου, ἦτο καλὸς
οἰωνός. Τὸ αὐτὸ ἔπραττον τοποθετοῦντες κυρτὸν τὸ φύλλον καὶ ἐπὶ
τοῦ πῆχους τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς, ὡς ἐντκῆθ. — ποτεμάξατο] =
προσεμάξατο = προσκολληθῆν (= διὰ τῆς προσκολλησείας του) εἰς τὸν
πῆχυν ἀπέδωκε. — τὸ πλατάγημα] τὸ γνωστὸν κρότημα, σκάσιμο. — 30
αὐτως] = ἔτσι, δηλ. ἄνευ κρότου. — ὀμαλῶ ποτὶ πήχει] = ἐπὶ τοῦ
λείου πῆχους.

Ἄ Γραῖω] = ἡ θυγάτηρ τοῦ Γραίου. — κοσκινόμαντις] = ἡ μαντευο-
μένη, ἡ προφητεύουσα διὰ τοῦ κοσκίνου. Ἡ κοσκινόμαντεία ἰδίᾳ
πρὸς ἀνγκάλυψιν κλεπτῶν μνημονεύεται πολλάκις. — χά προῶν] = καὶ
ἡ πρὸ ὀλίγου. — ποιολογεῦσα] = χοροτολογοῦσα, συλλέγουσα μαγι-
κὰς βοτάνης. — τὴν] = σοί.

ἦ μὰν] βεβαιοτικὰ ἀμφότερα. — τοι] = σοί = διὰ σέ. — τὰν] =
ἦν. — μοι ἐνδιαθρόπη] = μοῦ καμρώνεις, μοῦ κἀνεις νάζικ. — 35
Τοὺς στίχους τούτους (37—39) λέγει καθ' ἑαυτὸν.

ἄλλεται] = πηδᾷ, πάλλει, κοινῶς λαχκεύει. — ἰδησῶ] = ὄψομαι.
ῥοεῦμαι] = ἄσομαι. — ὠδε] = ἔδω. — ἀποκλιθεῖς] = στηριχθεῖς, ἀκ-
κουμβήσας. — ποῖδοι] = προσίδοι. — ἀδαμαντίνη] = ἐξ ἀδάμαντος,
σκληροτάτη.

Τὴν Ἀταλάντην παρθένον ὠραιοτάτην καὶ λίαν ταχύπου, ἀπο- 40
φεύγουσαν διὰ χρησμῶν τὸν γάμον, προτείνουσιν δὲ εἰς τοὺς μνη-
στῆρας ἀγῶνα δρόμου ὑπὸ τὸν ὄρον τὸν ἠττώμενον νὰ φονεύῃ, τὸν
δὲ νικητὴν νὰ λάβῃ ὡς σύζυγον, καὶ πολλοὺς φονεύτησαν, ὁ Ἴππο-
μένης ῥίπτων κατὰ τὸν δρόμον χρυσᾷ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων δοθέντα
αὐτῷ ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης ἐνίκησεν ἀσχολουμένην περὶ τὴν συλλο-
γὴν τῶν μῆλων καὶ ἔλαβεν ὡς σύζυγον. — ὄκα δὴ] = ὅτε, ὡς γνω-
στὸν. — γᾶμα] = γῆμι = νὰ λάβῃ ὡς σύζυγον. — ἄνυσ] = διήνυσ. —
ὡς ἄλλατο] = ὥστε ἐπήδησεν, ἐδυθίσθη. Μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ πελάγους.

Ὁ Μελάμπους περίφημος ἰατρός καὶ μάντις ἤλασεν εἰς Πύλον
ἐκ τῆς ἐν Θεσπυλίᾳ Φυλάκῃς τὰς βοῦς τοῦ Ἰφίκλου καὶ λαθὼν ὡς
ἀμοιβὴν τὴν ὠρῆικν Πηρῶ ἔδωκεν ὡς σύζυγον εἰς τὸν ἀδελφόν του
Βίκαντα, ἐξ οὗ αὕτη ἐγέννησε τὴν Ἀλφεισίβοικν. Ἦτο δὲ ἡ Πηρῶ
θυγάτηρ τοῦ Νηλέως, βασιλέως τῆς Πύλου, ὅστις ὑπεσχέθη ὅτι θὰ

δώσει τὴν θυγατέρα του εἰς τὸν κομίσοντα αὐτῷ τὰς βοῦς ταύτας.—
 45 Ὁδρὺς ὄρος τῆς Θεσσαλίας.— ἡ δὲ]=ἐκείνη δὲ (δηλ. ἡ Πηρώ),
 ἐπεξηγεῖται διὰ τοῦ μᾶτηρ ἁ χαρίεσσα.— ἐν ἀγκοίνοισι]=ἐν ταῖς
 ἀγκάλαις.

Κυθέρειαν] ἐπίθετον τῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τῶν Κυθήρων, ὅπου
 ἀρχικῶθεν ἐλατρεύετο.— οὕτω]=τόσον.— ἐπὶ πλέον λύσεως]=εἰς
 τὸ ἀνώτατον σημεῖον τῆς (ἐρωτικῆς) λύσεως.— οὐδὲ φθίμενόν νιν]=
 οὐδὲ ἀποθνεύον αὐτὸν θέτει μακρὰν τοῦ μακροῦ της, ἀπομακρύνει ἀπὸ
 τοῦ στήθους της, καὶ ἀποθνεύον τὸν σφίγγει εἰς τὰς ἀγκάλας της.
 Ἐχει ὑπ' ὄψιν του ἴσως ζωγραφίαν τινὰ ἢ τὰ τελούμενα κατὰ τὴν
 ἐορτὴν τοῦ Ἀδωνίδος (εἰδυλλ. XV, 128). Ἐκ τούτου ὁ ἐνεστώς.

Ζαλωτὸς]=ζηλευτός, εὐτυχής.— μὲν]=βεβηλῶς.— ἐμῖν]=
 50 ἐμοί, δι' ἐμέ, κατὰ τὴν κρίσιν μου. ἐνν. ἐστὶ.— ἄτροπος]=ἀδιόκα-
 πος, αἰώνιος.— ἰαύω=κοιμῶμαι.— Ὁ Ἐνδυμίων ἦτο ποιμὴν ἢ
 κυνηγός, ὃν ἐρωτευθεῖσα ἡ Σελήνη ἐβύθησεν εἰς αἰώνιον ὕπνον ἐπὶ
 τοῦ ὄρους Λάτμου τῆς Κερίας καὶ κατερχομένη καθ' ἐκάστην νύκτα
 ἠσπάζετο.— ζαλῶ=ζηλῶ.— Τὸν Ἰασιῶνα υἱὸν τοῦ Διὸς καὶ τῆς
 Ἥλέκτρας ἠγάπησεν ἡ Δημήτηρ καὶ ἔτεκεν ἐξ αὐτοῦ τὸν Πλοῦτον.
 Εἰς τὸν Ἰασιῶνα ἐνεπιστεύθη ἡ Δημήτηρ τὰ μυστήριά της, εἰς τοῦτο
 δὲ ἀναφέρειται ἡ φράσις: ὅσ' οὐ πεισεῖσθε βέβηλοι.— τσοσῆν']=
 τσοσῆνα=τόσα.— ἐκύρησε]=ἐπέτυχε.— βέβηλοι]=οἱ ἀμύητοι
 (τῶν Ἑλευσ. μυστηρίων, εἰδυλλ. 26, 14). — ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν]
 =πονοκεφαλῶ, μᾶτην κοπιᾶζω.— τιν]=σεί.—

οὐκέτι αἰείδω]=δὲν τραγουδῶ πλέον, παύω νὰ τραγουδῶ.—
 κεισεῦμαι]=θὰ κείμαι (νεκρός, οὐχὶ ἀσθενής).— ὡς μέλι κλ.] ἡ σύν-
 ταξις: γένοιτο τοῦτο κατὰ βρόχθουό σοι γλυκὺ ὡς μέλι=εἴθε νὰ
 ὑπάγη (νὰ ὀλισθήσῃ) τοῦτο κάτω ἀπὸ τὸν φάρυγγά σου γλυκὺ ὡς
 μέλι, ἅς γείνη τοῦτο πρὸς εὐχαρίστησιν σου, ἅς σοῦ γείνη αὕτη ἢ
 εὐχαρίστησις, δηλ. εἴθε νὰ ἀπολαύσῃς ταύτης τῆς ἡδονῆς.— βρό-
 χθος]=ὁ φάρυγξ, ὁ καταπιόντας, ὁ λαιμός.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ III.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Θέλω νὰ κάμω κῶμον (πατινάδα) πρὸς τὴν Ἐμαρυλλίδα, αἱ δὲ αἰγές μου βόσκουσι κατὰ τὸ ὄρος καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς διευθύνει.

Τίτυρε, εἰς ἐμὲ πολὺ ἀγαπητέ, βόσκε τὰς ἰδικάς μου αἰγὰς καὶ πρὸς τὴν κρήνην ὀδήγει καὶ ἀπὸ τὸν βαρβᾶτον τὸν ἐκ Λιβύης· κοκ- 5
κίνην προφυλάττου μὴ σὲ κτυπήσῃ μὲ τὰ κέρατά του.

Ὁ χαριτωμένη Ἐμαρυλλί, διὰ τί δὲν μὲ καλεῖς πλέον εἰς τοῦτο τὸ σπήλαιον τὸν ἀγαπητικούλη σου προβάλλουσα τὴν κεφαλὴν σου ; ἔλοιπὸν μὲ μισεῖς ;

Ἐλοιπὸν πατσουρομούτης βεβαίως σοὶ φαίνομαι ἐκ τοῦ πλησίον ὅτι εἶμαι, νύμφη, καὶ ἔχων προτεταμένον τὸ γένειον ; νὰ κρεμασθῶ 10
θὰ μὲ κάμῃς.

Ἴδου δέκα μῆλα σοὶ φέρω· ἀπὸ ἐκεῖ τὰ ἔκοψα, ὅπου μὲ διέτατ-
τες σύ· καὶ αὔριον ἄλλα θὰ σοὶ φέρω.

Παρατήρησον ὅμως τὴν καρδιοβόρον λύπην μου. Εἴθε νὰ γείνω ἢ μέλισσα, ἥτις βομβεῖ, καὶ εἴθε νὰ φθάσω εἰς τὸ ἰδικόν σου σπή-
λαιον διελθοῦσα τὸν κισσὸν καὶ τὴν πέτρην, ἥτις σὲ καλύπτει.

Τώρα ἐγνώρισα τὸν ἔρωτα· βαρὺς θεὸς εἶνε· βεβαίως λοιπὸν 15
λεαίνης μαστὸν ἐθήλαξε καὶ ἐν δρυμῶ ἀνέτρεφεν αὐτὸν ἢ μήτηρ του, ὅστις κατακαίων μὲ πληγώνει μέχρι καὶ τοῦ ὄστου.

Ὁ καλῶς προσβλέπουσα, (ἀλλὰ) καθ' ὀλοκληριάν λίθος (οὔσα), ὃ μαυροφροῦδα νύμφη, ἐναγκαλίσθητι ἐμὲ τὸν αἰγοβοσκόν σου, ἵνα σὲ φιλήσω. Ὑπάρχει καὶ εἰς τὰ ἀπλᾶ φιλήματα γλυκεῖα τέρψις. 20
Θὰ μὲ κάμῃς νὰ μαδήσω ἀμέσως μάλιστα εἰς μικρὰ τεμάχια τὸν στέφανον, ὃν ἐκ κισσοῦ (ὄντα) διὰ σέ, ἀγαπητὴ Ἐμαρυλλί, ἐγὼ φέρω περικοσμήσας αὐτὸν μὲ κάλυκας ῥόδων καὶ εὖσσμα σέλινα. Ὁ δυσ-
τυχία μου, τί νὰ κάμω ; τί ὁ δυστυχίς ; δὲν ἀποκρίνεται. Ἄφ' οὗ ἐκδυθῶ τὴν διφθέραν μου (τὴν κοζόκα μου) εἰς τὰ κύματα θὰ πη- 25
δήσω ἐκεῖθεν ὄθεν τοὺς τόννους κατασκοπεύει ὁ Ὀλιπς ὁ ἀλιεύς· καὶ ἐὰν ὅπως εἶνε βέβαιον, ἀποθάνω, ἢ ἰδική σου βεβαίως εὐχαρί-
στησις ἔχει γείνη.

(Τὸ) ἐνόησα πρὸ ὀλίγου, ὅτε εἰς ἐμὲ σκεπτόμενον ἐὰν μὲ ἀγαπᾷς,

30 οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ἀπέδωκε τὸν γνωστὸν κρότον, ἀλλὰ ἔτσι ἐπὶ τοῦ
λείου πήχεως ἔμαράνθη.

Μοὶ εἶπε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ Γραιίου ἡ κοσκινό-
μαντις καὶ ἡ πρὸ ὀλίγου συλλέγουσα βοτάνας Παραιβάτις, ὅτι δηλ.
ἐγὼ μὲν εἶμαι ἐξ ὀλοκλήρου ἀφωσιωμένος εἰς σέ, σὺ δὲ οὐδόλως
35 μὲ λογαριάζεις. Βεβαίως φυλάττω διὰ σέ αἶγα λευκὴν δίδυμα γεν-
νήσασαν, τὴν ὁποίαν μοῦ ζητεῖ καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ Μέρμινωνος ἡ
Ἐρυσθαῖς ἡ μελαγχροινὴ καὶ θὰ τὴν δώσω εἰς αὐτήν, ἀφ' οὗ σὺ μοῦ
καμαρώνεις.

Πηδᾶ ὁ δεξιὸς μου ὀφθαλμὸς· ἄρά γε θὰ ἴδω αὐτήν; Θὰ τρα-
γουδήσω στιροχθεῖς εἰς τὴν πεύκην ἔδῳ. Καὶ ἴσως ἤθελε μὲ προσ-
βλέψῃ, διότι δὲν εἶνε ἐξ ἀδάμαντος.

40 Ὁ Ἴππομένης, ὅταν, ὡς γνωστὸν, ἤθελε νὰ λάβῃ ὡς σύζυγον
τὴν παρθένον, μῆλα λαβὼν εἰς τὰς χεῖράς του τὸν δρόμον διήνυεν·
ἡ δὲ Ἀταλάντη μόλις τὸν εἶδε, τόσον ἐτρελλάθη, ὥστε ἐπήδησεν
εἰς βαθὺν ἔρωτα.

Τὴν ἀγέλην τῶν βοῶν προσέειπε ὁ μάντις Μελάμικος ὠδήγει ἀπὸ
τῆς Ὀθρου εἰς τὴν Πύλον· ἐκείνη δὲ κατεκλίθη εἰς τὰς ἀγκάλας
45 τοῦ Βίαντος, ἡ πολυθέλητος δηλ. μήτηρ τῆς συνετῆς Ἀλφεισιβοίας.

Τὴν ὥραίαν Κυθέρειαν ὁ Ἄδωνις, ἐν ᾧ ἔβροσκε ποίμνια εἰς τὰ
ὄρη, δὲν ἔφερον εἰς μέγιστον βαθμὸν λύσσης τόσον, ὥστε οὐδὲ
ἀποθαμμένον αὐτὸν θέτει μακρὰν τοῦ στήθους της;

Ζηλευτὸς βεβαίως δι' ἐμὲ εἶνε ὁ τὸν ἀκατάπαυστον ὕπνον κοι-
50 μόμενος Ἐνδυμίον, ζηλεύω δέ, ἀγαπητὴ γυναῖκα, τὸν Ἰασίωνα, ὅστις
τόσα ἐπέτευγεν, ὅσα δὲν θὰ μάθητε οἱ μὴ μεμηνημένοι.

Πονῶ τὴν κεφαλὴν, σὲ δὲ δὲν σὲ μέλει. Δὲν τραγουδῶ πλέον,
θὰ κεῖμαι δὲ ἀφ' οὗ πέσω, καὶ οἱ λύκοι ἔδῳ θὰ μὲ φάγωσι. Ἄς
ὑπάγῃ τοῦτο κάτω ἀπὸ τὸν φάρυγγά σου γλυκὴ ὡς μέλι.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΧΙ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τὸ εἰδύλλιον τοῦτο ὁ Θεόκριτος ἀπευθύνει πρὸς τὸν φίλον του Νικίαν ἰατρὸν καὶ ποιητὴν ἐκ Μιλήτου βεβαιῶν αὐτὸν ὅτι κατὰ τοῦ ἔρωτος οὐδὲν ἄλλο φάρμακον ὑπάρχει ἢ ἡ ὥδη καὶ ἡ θεραπεία τῶν Μουσῶν. Πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ του φέρει ὡς παράδειγμα τὸν ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας γνωστὸν Κύκλωπα Πολύφημον, ὅστις ἐρῶν ἐμμανῶς τῆς περιφρονούσης αὐτὸν θαλασσίας Νύμφης Γαλατείας διεσκέδαζε τὸν ἔρωτα αὐτοῦ ἄδων. Ὁ κωμικὸς ἔρωσ τοῦ Κύκλωπος πρὸς τὴν Γαλάτειαν ἐχρησίμευσεν ὡς εὐθυμὸς ὑπόθεσις εἰς πολλοὺς ποιητάς. Ὁ Θεόκριτος ἀναπτύσσει τὸ θέμα τοῦτο μετὰ πολλῆς ἀστείότητος καὶ χάριτος. Παριστᾷ τὸν Κύκλωπα καθήμενον ἐπὶ βράχου, βλέποντα πρὸς τὴν θάλασσαν, τὴν κατοικίαν τῆς ἐρωμένης του, καὶ ἄδοντα περιπαθὲς ᾄσμα, ἐν ᾧ ἐκφράζει τὰ ἐρωτικά του αἰσθήματα μετὰ τρυφερότητος ἀναρμόστου εἰς τὰ ἄγροικα ἦθη του καὶ τὴν ἀγρίαν κατασκευὴν του καὶ διὰ τοῦτο προκαλοῦσης τὸν γέλωτα. Τὸ εἰδύλλιον τοῦτο διὰ τὴν πολλὴν του χάριν πολλοὶ ποιηταὶ ἐμιμήθησαν.

Σκοπὸς τοῦ εἰδυλλίου εἶναι νὰ συμβουλευέσῃ τὸν ἐρωτόβλητον φίλον του Νικίαν νὰ ζητήσῃ τὴν παρηγορίαν τοῦ ἔρωτός του ἐν τῇ θεραπείᾳ τῶν Μουσῶν, ὑφ' ὧν τοσοῦτον ἠηνοήθη ὡς ποιητής.

Διαιρεῖται εἰς τρία μέρη.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Μέρος α' στίχ. 1—18. Προσφώνησις τοῦ Νικίου.

Κατὰ τοῦ ἔρωτος μόνον φάρμακον εἶναι τὸ ᾄσμα καὶ ἡ θεραπεία τῶν Μουσῶν 1—6. Ἀπόδειξις τούτου ὁ Κύκλωψ, ὅστις ἐρῶν τῆς Γαλατείας διέμενε πολλάκις ἀπὸ πρωΐας μέχρι βαθείας νυκτός ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἄδων 7—18.

Μέρος β' στίχ. 19—79. ᾄσμα τοῦ Κύκλωπος.

Προσφωνεῖ τὴν ὠραίαν Γαλάτειαν καὶ παραπονεῖται κατ' αὐτῆς διότι τὸν ἀποφεύγει, ἐν ᾧ αὐτὸς ἀγαπᾷ αὐτὴν ἀνέκαθεν ἐμμανῶς (19—29).

Ἄναγνωρίζει τὴν δυσμορφίαν του ὡς εὐλογον ἀφορμὴν τῆς περιφρονησεως αὐτῆς (30—33), ἀλλ' ἔχει ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐπαρκῆ ἀντισταθμίσματα πλοῦτον, μουσικὴν ἀξίαν, καλωσύνην ψυχῆς (34—41). Προτρέπει αὐτὴν νὰ ἀφήσῃ τὴν μονότονον θάλασσαν καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ ῥωμαντικὸν σπήλαιόν του, ἐν ᾧ θὰ διάγῃ μετ' αὐτοῦ τερπνότατα κείρων καὶ λειαινῶν ἐν ἀνάγκῃ διὰ τοῦ πυρός τὸ λίαν λάσιον σῶμά του (42—53).

Λυπεῖται διότι δὲν ἔχει τὴν φύσιν ἰχθύος ἵνα τὴν ἐπισκεφθῇ κατ' οἶκον, ὑπισχνεῖται δὲ ὅτι εἰς πρώτην εὐκαιρίαν θὰ μάθῃ νὰ κολυμβᾷ ἵνα τὴν βλέπῃ ἐξ ἐγγυτέρας ἀποστάσεως (54—62).

Εὐχεται νὰ καταληφθῇ καὶ αὕτη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ πρὸς αὐτὸν πάθους, κατακρίνει δὲ τὴν μητέρα του μὴ θέλουσαν νὰ προδιαθέσῃ αὐτὴν ὑπὲρ αὐτοῦ (62—71).

Ἐν τέλει ὡς ἀπὸ δεινοῦ ὄνειρου ἀφυπνιζόμενος καὶ ἀποσεῖων ἀπὸ τοῦ στήθους του τὸν πιέζοντα αὐτὸν Ἐφιάλτην ἀνακαλεῖ ἑαυτὸν εἰς τὴν ἔμφρονα καθημερινὴν ἐργασίαν του καὶ παρηγορεῖται ἐλπίζων ὅτι θὰ εὕρῃ ἄλλην Γαλάτειαν ὥραιότεραν (72—79).

Μέρος γ' στιχ. 80—81. Συμπέρασμα.

Διὰ τοῦ παραδείγματος τοῦ Κύκλωπος καὶ ἰδίᾳ διὰ τῶν τελευταίων στίχων τοῦ ἔσματος του παρηγορεῖ ὁ Θεόκριτος καὶ τὸν ἐρῶντα φίλον του Νικίαν.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ XI.

ΣΧΟΛΙΑ

ποτὶ τὸν ἔρωτα] = πρὸς τὸν ἔρωτα = κατὰ τοῦ ἔρωτος. — πεφύκει] πρkm. = πέφυκε = ἔχει φουτρώσῃ (ἕως τώρα), ὑπάρχει. — Ὁ Νικίας εἶνε φίλος τοῦ Θεοκρίτου, ἱατρός καὶ ποιητὴς ἐκ Μιλήτου, εἰς ὃν ὁ Θεόκριτος ἀπευθύνει τὸ ποίημά του. — ἐγχοριστιον] = ἐπαλειφόμενον, ἐπιχρῶμενον. — ἐπίπαστιον] = ἐπιπασσόμενον, πασπακλιζόμενον. Τὰ φάρμακα ἦσαν τριῶν εἰδῶν, ποτὰ (ἢ ἐσθιόμενα), χριστὰ καὶ ἐπίπαστα.

ἐμὴν δοκεῖ] = (ὡς) ἐμοὶ δοκεῖ. — τὰ Πιερίδες] = αἱ Πιερίδες Μοῦσαι, αἱ κατοικοῦσαι ἐν Πιερίδι τῆς Μακεδονικῆς περὰ τὸν Ὀλύμπου.

πον.—κοῦφόν τι]=λίαν ἀγκουριστικόν, κατὰ πρᾶξιν τῶν πό-
νων (πρὸ βλ. ἤπις φάρμακκ). — ἐπ' ἀνθρώποις]=μεταξὺ τῶν ἀν-
θρώπων, ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων.

τι]=σε.—γινώσκειν] ἔνν. τοῦτο, ὃ ἐγὼ ἰσχυρίζομαι.—δὴ]= ὃ
προφανῶς. Ἐπιναεῖ αὐτὸν ὡς λίαν γνωστὸν ποιητὴν.—οὐτω]=
κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὅπως λέγω, δηλ. ζῶν, μουσίσδων στ. 81.—
ροῦν]=τοῦλάχιστον, παρὰδείγματος χάριν. Εἰσάγει εἰδικὴν περι-
πτῶσιν χρησιμεύουσαν ὡς παράδειγμα.—θάῳτα]=ῥῆστα=ἀνετώ-
τατα, ἀνεκφυκτικώτατα.—διαγε] ἔνν. τὸν βίον=ἐπέριον τὰς ἡμέ-
ρας του.—ὁ παρ' αὐτὸν(=ἡμῖν)=ὁ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ποτὲ χώρα, δηλ.
ἐν Σικελίᾳ, κατοικῶν. Ὁ Θεόκριτος ἐγεννήθη ἢ τοῦλάχιστον πο-
λὸν χρόνον διέμεινεν ἐν Σικελίᾳ.—ὄκ']=ἔτε.—ἤρατο]=ἠγάτο.
Ὁ ἐνεστ. ἔρχομαι.—ἄρα γενειάδων]=γενειάζων=ἔτε πρὸ ὀλί-
γου ἤρχιζε, μόλις ἤρχιζε νὰ βγάξῃ γενεῖα.

ἤρατο]=τὴν ἠγάπα, ἐξεδήλωνε τὸν ἔρωτά του ὅχι προσφέρων 10
μῆλα, ῥόδα, τρίχας.—ὄδο] ὁ ἐνικ. περιληπτικῶς. Ἐὶ ῥόδον ἦτο
τὸ ἱερὸν ἄνθος τῆς Ἀρροδίτης.—κίκιννοι]=βόστροχοι, ἐνταῦθα τρί-
χες κοπτόμεναι ἐκ τῆς κόμης.—οἰθαῖς μαρίαῖς]=μὲ ἀληθῆ μα-
ρίαν, μὲ ἐκδηλώσεις ἀληθοῦς τρέλλας.—ἀγεῖτο]=ἠγεῖτο.—πάνια]
=ὄλα, π.χ. τὸ ποίμνιον, τὸ σπήλαιον.—πάρεργα]=ὡς δευτερεύοντα,
ὡς τίποτε. Πάρεργον τὸ παρὰ τὸ κύριον ἔργον, τὸ ἔχον
δευτερεύουσαν ἀξίαν.—ποιῖ τωθλίον]=πρὸς τὸ αὐλίον=πρὸς τὴν
μάκδραν.—αὐταῖ]=μόνα.—χλωρᾶς ἐκ βοτάνης]=ἐκ τῶν χλοε-
ρῶν γρόφων, ἐκ τῆς νομῆς.—αὐτεῖ]=αὐτεῦ=ἐν τῇ αὐτῇ θέσει,
χωρὶς νὰ κινῆται.—αἰόνος]=ἡἰόνος=ἀκτῆς.—ἐξ αἰὸς]=ἐξ ἡἰός
=ἀπὸ τῆς προῖκας.—ἐχθιστον]=μισητότατον, διὰ τοὺς πόνοους, 15
οἵτινες εἶνε μισητοὶ εἰς τοὺς ἐρῶντας.—ὀποκάρδιον]=ὑπὸ τὴν καρ-
δίαν, εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας του.—τὸ]=ὃ (ἔλκος).—πᾶξε]=
ἔπηξε=ἐπροξένησεν ἐμπαιγνόν. Ἐὶ ἤπαρ ἔθεωρεῖτο ὡς ἔδρα τοῦ
ἐπιθυμητικοῦ.—ἀποβάλλη]=ἀποκρούεις, περιφρονεῖς.—πακτᾶς]=
πηκτῆς=νεοπήκτου, χλωροῦ τυροῦ.—ποιιδεῖν]=προσιδεῖν=ὥστε
νὰ σὲ προσβλέψῃ τις, ἐπομένως τὴν ὄψιν, τὸ πρόσωπον.—γαῦρος]
=ὑπερήφανος, καμκρώνων.—φιαρωτέρα]=στιλπνοτέρα (ἐκ τῆς 20
νεκρότητος), ζωηροτέρα. Ἀναφέρεται κυρίως εἰς τὸ σφιγκτόν, τὸ μὴ
πλακκαρόν τῆς σαρκός.—ὄμφαξ]=ἄωρος σταφυλή, ἀγουρίδα. ὄμη]

ἀγείνωτος.—φουίης]=φουίης=συχνάζεις.—ἰοῖσα]=ἰοῖσα, ἐρχο-
μένη.—εὐθὺς]=ἄμέσως.—ὄκκα]=ὄταν.—οἴχη δ' αἰῶν']=ἀπέρ-
χεται δὲ πάλιν.—οὐτῶς]=οὕτως=ἔτσι, δηλ. ὅπως ἤλθες.—φρύ-
γεις]=δηλ. τρέπεται εἰς φυγὴν ἰδοῦσά με.—πολιὸν]=ψαρόν, ὄχι
ἐκ τῆς ἡλικίας, ἀλλ' ἐκ πρωτογενεῦς χρώματος, φαιόν, στακτερόν.—
ἀθροῖσασα]=ἰδοῦσα, τὸ ῥ. ἀθρέω-ω.

25 τεοῦς]=σοῦ.—μαιριῖ] μήτηρ του ἦτο ἡ Θάωσα, θυγάτηρ τοῦ
Φόρκωνος, θλακσιὰ Νύμφη, γεννήσασα αὐτὸν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος.—
παύσασθαι] ἐνν. τοῦ ἔρωτος.—ἔοιδῶν] χρόν. μετοχ., ἀνκλαμβάνεται
διὰ τοῦ ἐκ τήνων=ἐξ ἐκείνου (τοῦ χρόνου). Ἡ ἐξήγησις: ἀπὸ τότε
ἕτε σὲ εἶδον καὶ ἕστερον.—οὐδέ τι πα κλ.] =οὐδαμῶς δύνάμην οὐδέ

30 τῶρα.—τίν]=σοί.—οὐ μὰ Δί'] ἐνν. μέλει.—φρύγεις] ἐνν. με.—
Ὁ Κύκλωψ εἶχεν ἓνα κυκλοτερῆ ὀφθαλμόν, ἄνωθεν τοῦ ὀπίου
ὕπῃρχε μίξ μακρὰ ὄφρυς ἐκτεινομένη ἀπὸ τοῦ ἐνός ὠτός εἰς τὸ ἕτε-
ρον.—ποιῖ θῶτερον ὦς]=πρὸς τὸ ἕτερον ὦς.—οὔτις]=αὐτός ποῦ
ἀκούεις, περὶ τοῦ ὀπίου σοὶ ὀμιλῶ, ἐπομένως ἐγώ, δεικνύει διὰ
χειρονομίης τὸν ἐκυτόν του.—τοιούτος] δηλ. ἄσχημος.—βοιὰ]
=βοσκήματα, πρόβατα.

35 κῆκ]=καὶ ἐκ.—ἐν ὀλώρα]=κατὰ τὸ φθινόπωρον.—χειμῶνος
ἄκρω] ἐνν. ὄντος=ὄταν ὁ χειμὼν εὐρίσκειται εἰς τὸ ἀκρότατον αὐτοῦ
σημεῖον, εἰς τὴν ἀκμὴν του, δηλ. εἰς τὸ μέσον, ἔς τὴν καρδίαν τοῦ
χειμῶνος.—ιασοῖ]=πλέγματι καλῆμινα (καλκωμάτι), ἐφ' ὧν τὸν
τυρὸν στραγγίζουσι, ἐκ τοῦ τέρσω=στεγνώνω, ἢ καλαθίσσαι ἐν
οἷς τυροκομοῦσι, τυροβόλις. τίν]=σέ.—γλυκύμαλον]=γλυκύμη-
λον=γλυκόμηλον.—ἄμα]=ἄμα=συγχρότως.—κῆμαυτὸν]=καὶ
ἐμυτόν.—ἀεῖδων] μετ. χρόν.—ἄωρι νυκτιός]=εἰς ὥραν τῆς νυ-
κτός ἀκκτάλληλον, περυσμένην, μεσάνυκτα.—νεβρός=τὸ νεογνόν

40 τῆς ἐλάφου, ἐλαφόπουλον.—μανοφόρος]=μνηφόρος=φερού-
σας εἰς τὸ μέτωπον λευκὸν στίγμα μνησείδες, ὅπως εἶνε ἡ σελήνη
πρὸ τοῦ νὰ συμπληρώσῃ τὸ πρῶτον αὐτῆς τέταρτον.—σκύμνος]=
νεογνὸν λέοντος καὶ ἄλλων ζώων, ἐνταῦθα ἀρκουδόπουλον.—ποθ'
ἀμέ]=πρὸς ἡμᾶς=πρὸς ἐμέ.—ἔλαιον] ἐνν. ἢ ἔχεις νῦν ἐν τῇ θλ-
λάσῃ οὔσα. Ἡ ἔννοια: ὅλα θὰ τὰ ἔχῃς περισσότερα καὶ καλλίτερα.
ὄρεχθεῖν] συγγεν. τῷ ὄρεχθειν=κτυπᾶν μετὰ πατάγου, παφλάζειν.—
ἐντί]=εἰσί.—ιηγεῖ]=ἐκεῖ.—ῥαδιναί]=εὐλόγισταί, εὐκαμπτοί.

Ῥαδινός ὁ ἐπιμήκης καὶ λεπτός, ψιλόλιγνος, λεπτοκάμωτος.—*προί-* 45
ητι]=*προίησι*=*προχέει*.—*ἀμβρόσιον]*=*ἀθάνατον*, *θεῖον*.—*τίς κα*
(=ἄν) τῶνδε ἔλοιτο]=*τίς ἀπέναντι τούτων ἤθελε προτιμήσῃ*. *Λέ-*
γεται αἰρούμαι τι πρὸ ἢ ἀντί τινος καὶ αἰρούμαι τί τινος.

αἱ δέ]=*εἰ δέ*.—*λασιώτερος]*=*πολὺ δασύτριχος*, *μαλλιαρός*.—
ἤμεν]=*εἶναι*. *Τὸ λάσιον ἐπὶ τῶν ἡρωικῶν χρόνων ἦτο σημεῖον ἰσχύος*,
ἐπὶ δὲ τῶν μετέπειτα ἀγροικίας καὶ ἀκολασίας.—*ἀκάματον]*= 50
ἀκούραστον, *διαρκές*, *ἄσθεστον*. Ἐν τῷ στίχῳ τούτῳ ὑπάρχει πολλή
ἀστειότης καὶ χάρις, διότι ὁ Κύκλωψ πρὸς κουράν τοῦ ἐν εἴδει δά-
σους τριχώματός του οὐδὲν ἄλλο μέσον ἔχει νὰ συστήσῃ ἢ τὸ πῦρ.—
καίόμενος δέ] ἢ *σύνταξ*. *καίόμενος ὑπὸ τεύς (=σοῦ) τὰν ψυχὰν ἀνε-*
χοίμην κα (=ἄν) καίόμενος καὶ τὸν ὀφθαλμόν=ἀφ' οὗ καίομαι ὑπὸ
σοῦ κατὰ τὴν ψυχὴν (ἐκ τοῦ ἔρωτος), ἤθελον ἀνεχθῆ νὰ καίωμαι
καὶ κατὰ τὸν ὀφθαλμόν.—*τῶ]*=*οὔ*.—*γλυκερώτερον]*=*γλυκύτε-*
ρον, *προσφιλέστερον*.—*δι' οὐκ]*=*ἔτι (=διότι) οὐκ*. (*ἑρ. στίχ. 79*).
—βράγχια]=*τὰ σπάρχην* (τῶν ἰχθύων).

ὡς κατέδυν]=*εἶνα ἐβυθίζομην*.—*ιν]*=*σέ*.—*κρίνα λευκά]*= 55
ζουμπούλια, *μήκων*=*παπυροῦνα*.—*πλαιαγώνιον*=*φύλλον πλατὺ*
(διὰ κτύπημα, πρβλ. εἰδύλλ. 3, 29).—*τὰ μὲν]*=*ταῦτα μὲν*, *τὰ*
φύλλα τῆς μήκωνος.—*τὰ δέ]*=*ἐκεῖνα δέ*, *τὰ κρίνα*. *Τὸ γνωστὸν*
χιχστόν.—*νῦν μὰν]*=*τόρα βεβαίως*. Ἡ ἐπανάληψις τοῦ νῦν τὸ
σταθερὸν τῆς ἀποφάσεως δηλοῖ.—*κόριον]*=*μικρά μου κόρη*, *χορι-*
τσάκι μου: ὁ ὑποκορισμὸς πρὸς θωπεῖαν.—*νῦν αὖ]*=*τόρα ἀφ'*
έτέρου, ἐξ ἀντιθέτου—*γα]*=*γε*=*τούλάχιστον*.—*μασεῦμαι]*=*μα-*
θήσομαι.

ναῖ]=*ναί*.—*ὦδε]*=*ἐδῶ*.—*τί ποθ']*=*τί ποτε*=*διὰ τί ἄραγε*.— 60
βυθός]=*τὸ βᾶθος τῆς θαλάσσης*.—*ὑμῖν]*=*ὑμῖν*, *τῆς Νηρηίδων*.—
ἐξένδοις]=*ἐξέλλοις*.—*λάθοιο]*=*εἴθε νὰ λησμονήσῃς νὰ ἀπέλθῃς*
οἴκαδε.—*ὡσπερ ἐγὼ νῦν]* ἐνν. *λανθάνομαι οἴκαδε ἀπελθεῖν*.—
παῆσαι]=*πῆξι*.—*τάμιος]* λέξις *Δωρικὴ*=*πυετία*, *πυτία*.—*ἐνεῖσα]* 65
=ἐμβυχλοῦσα.—*ἂ μήτηρ]*=*ἡ μήτηρ μου*.—*ἀδικεῖμε]*=*μοῦ κά-*
μνει αὐτὸ τὸ κακόν. *Παραπονεῖται κατὰ τῆς μητρὸς*, διότι ἔχουσα
σχέσεις μὲ τὴν Γαλάττειαν οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ εἴπῃ καλὸν τινα
λόγον ὑπὲρ αὐτοῦ πρὸς αὐτήν.—*πήποχ']*=*πώποτε*.—*οὐδὲν ὄλω]*
=οὐδὲν ἐντελῶς, οὐδὲν ἀπολύτως.—*καὶ ταῦτα]*=*καὶ μάλιστα*.—

ἄμαρ ἐπ' ἄμαρ] = ἡμέρῃ τῇ ἡμέρῃ. — λεπιδὸν ἐόντα] = λεπτονόμε-
 70 νον, ἀδυνατίζοντα. — φασὼ] = φήσω = ἦθ' εἶπω, ἦθ' προσποιηθῶ. —
 σφύζειν] = ὅτι ἔχουσι δυνατοὺς κτύπους, ἐπομένως ὅτι πάσχουσι
 φλεγμονήν. — ὦ Κύκλωψ κλ.] ταῦτα λέγει συνεργούμενος ἐκ τοῦ πά-
 θους τοῦ καὶ ἐπιτιμῶν ἑαυτόν. — πᾶ ἐκπεπείσασαι] = τοῦ ἔχεις πε-
 τᾶξῃ μὲ τὸν νοῦν σου, τί ἀνοησίαι εἶνε αὐταὶ τοῦ σκέπτεσαι. Τὸ
 ῥῆμα ἐκπέτομαι. — τάλαρος] = κάλαθος πρὸς ἐναπόθεσιν τυροῦ νεο-
 πήκτου (ὅρα στίχ. 37 τερσός). — καὶ θαλλὸν ἀμάσας] = καὶ ἀρ' οὐ
 κόψῃς τρυφεροὺς κλάδους (κλαρί). ἀμάω-ω = κόπτω, θερίζω. — νῶν]
 75 = νοῦν. — τὴν παρεούσαν] = τὴν παροῦσαν ἐνν. αἴγῃ. Ποιμενικὴ
 παροιμία δηλοῦσα = τὴν φιλοῦσάν σε φίλει. "Ομοίον τι ἐκφράζει καὶ
 ἡ ἐπομένη παροιμία : τί τὸν φεύγοντα διώκεις ; = μὴ διώκε τὸν φεύ-
 γοντα βοῦν, ἔλαυνε τὸν θέλοντα. Δι' ἀμφοτέρων τῶν παροιμιῶν προτρέ-
 πονταὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ ἀπολαύωσι τῶν παρόντων ἀγαθῶν καὶ νὰ μὴ
 βραχνίζωνται ἐκ τῆς ἐπιθυμίας τῶν ἀπόντων, πρὸβλ. στέργε τὰ πα-
 ρόντα. — κιχλίζουσι] = γελῶσι χαμηλῇ τῇ φωνῇ. — ἐπακούσω] =
 δώσω προσοχὴν εἰς αὐτάς, ὑπακούσω εἰς τὰς προσκλήσεις των. —
 ἐν τᾷ γᾶ] = ἐν ταύτῃ τῇ γῶρῃ. — υἱς] = κάτι τι, δηλ. οὐκ ἀηδής,
 ὅπου γε καὶ κόρα με φιλοῦσι. — οὔτιω] δηλ. ὅπως εἶπον, ἐπεξη-
 γεῖται διὰ τοῦ μουσίσδων = μουσίζων = ᾄδων. — ἐποίμαινε] = ἐξη-
 πάτα, διεσκέδαζεν, ἐπράυνε. — εἰ χρυσὸν ἔδωκε] ἐνν. ἰατρῶ πρὸς
 θεραπείαν.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΧΙ.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Κατὰ τοῦ ἔρωτος οὐδὲν ἄλλο φάρμακον οὔτε ἐπαλειφόμενον,
 οὔτε ἐπιπασσόμενον ὑπάρχει, Νικία, ὡς μοὶ φαίνεται, παρὰ αἱ Πι-
 ερίδες· λίαν ἀνακουφιστικὸν καὶ εὐχάριστον ἀποβαίνει τοῦτο ἐπὶ
 τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ νὰ τὸ εὖρη τις δὲν εἶνε εὐκόλον.

5 Νομίζω δὲ ὅτι σὺ γνωρίζεις τοῦτο καλῶς, διότι εἶσαι ἰατρὸς καὶ
 ὑπὸ τῶν ἐννέα, ὡς γνωστὸν, Μουσῶν ἐξόχως ἔχεις ἀγαπηθῆ. Οὕτω
 λόγου χάριν ἀναλαυτικώτατα διῆγε τὸν βίον του ὁ Κύκλωψ ὁ παρ'
 ἡμῖν ποτε κατοικῶν, ὁ ἀρχαῖος δηλ. Πολύφημος, ὅτε ἠγάπα τὴν Γα-

λάτειαν μόλις ἀρχίζων νὰ ἀποκτῆ γένεια περὶ τὸ στόμα καὶ τοὺς
χοροτάφους.

Τὴν ἠγάπα δὲ ὄχι μὲ μῆλα οὐδὲ μὲ ῥόδα οὐδὲ μὲ τεμάχια βο- 10
στρύχων, ἀλλὰ μὲ ἐκδηλώσεις ἀληθοῦς μανίας, ἐνόμιζε δὲ ὅλα (τὰ
ἄλλα) δευτερεύοντα. Πολλάκις τὰ πρόβατά του ἀπῆλθον ἐκ τῆς βο-
σκῆς εἰς τὴν μάνδραν μόνα· ἐκεῖνος δὲ κατετήκετο ἀπὸ τῆς προΐας
εἰς τὸ αὐτὸ μέρος ἐπὶ τῆς πλήρους φυκῶν παραλίας τραγουδῶν τὴν 15
Γαλάτειαν, διότι εἶχε ὑπὸ τὴν καρδίαν του ἀλγεινότατον τραῦμα,
ὄπερ ἐνέπηξε εἰς τὸ ἦπαρ αὐτοῦ βέλος (προελθὸν) ἐκ τῆς μεγάλης Κύ-
πριδος. Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὔρε, καθήμενος δὲ ἐπὶ ὑψηλοῦ βράχου
ἦδε τοιαῦτα βλέπων (μέσα) εἰς τὸν πόντον.

Ὡ λευκὴ Γαλάτεια, διὰ τί ἀποκρούεις τὸν ἀγαπῶντά σε, λευ-
κοτέρα γλωροῦ τυροῦ κατὰ τὴν ὄψιν, τρυφερωτέρα ἀρνίου, μό- 20
σχου ὑπερηφανοτέρα, στυλιπνοτέρα ἀώρου σταφυλῆς.

Συχνάζεις ἐρχομένη εὐθὺς ὅταν μὲ καταλαμβάνῃ γλυκὺς ὕπνος,
ἀπέρχεσαι δὲ πάλιν ἔτσι, ὅταν ὁ γλυκὺς ὕπνος μὲ ἀφήσῃ, φεύγεις δὲ
ὅπως ἀκριβῶς φεύγει προβατίνα ὅταν ἴδῃ φαιὸν λύκον. Ἠγάπησα 25
μὲν ἐγὼ σέ, ὦ κόρη, ὅταν πρώτην φορὰν ἦλθες μετὰ τῆς μητρός
μου θέλουσα νὰ συλλέξῃς ἐκ τοῦ ὄρους ὑακίνθινα φύλλα, ἐγὼ δὲ
σᾶς ἐδεικνυον τὸν δρόμον. Νὰ παύσω δὲ (τοῦ νὰ σὲ ἀγαπῶ), ἀφ'
ἔτου σὲ εἶδον καὶ ὕστερον, οὐδόλως οὐδὲ τώρα ἀπ' ἐκεῖνου τοῦ χρόνου
δύναμαι. Ἀλλὰ σὲ δὲν σὲ μέλει, δὲν σὲ μέλει μὰ τὸν Δία οὐδόλως.

Γνωρίζω, χαριτωμένη κόρη, διὰ τί μὲ ἀποφεύγεις· διότι ὄφρως 30
μὲν δασεῖα, μία, μακρὰ ἐκτείνεται ἐπὶ ὄλου τοῦ μετώπου μου ἀπὸ
τοῦ ἐνὸς ὠτὸς μέχρι τοῦ ἄλλου, εἰς δὲ ὀφθαλμοὺς εἶνε ὑποκάτω, πλα-
τεῖα δὲ ὅς εἶνε ἐπὶ τοῦ χεῖλους μου. Ἀλλ' αὐτὸς (ποῦ ἀκούεις), ἂν
καὶ εἶμαι τοιοῦτος, χίλια πρόβατα βόσκω καὶ ἐκ τούτων ἀρμέγων 35
πίνω τὸ καλλίτερον γάλα, τυρὸς δὲ δὲν μοῦ λείπει οὔτε κατὰ τὸ θέ-
ρος οὔτε κατὰ τὸ φθινόπωρον οὔτε κατὰ τὴν ἀκμὴν τοῦ χειμῶνος,
τὰ δὲ τυροβόλια εἶνε πάντοτε κατάφορτα. Γνωρίζω δὲ νὰ παίζω τὴν
σύριγγα, ὅπως οὐδεὶς ἐκ τῶν Κυκλώπων ἐδῶ γνωρίζει, ὅταν τρα-
γουδῶ σὲ τὸ ἀγαπητόν μου γλυκόμηλον μαζί καὶ τὸν ἑαυτὸν μου
πολλάκις εἰς ἀκατάλληλον ὄραν τῆς νυκτός. Τρέφω δὲ διὰ σὲ ἔνδεκα 40
ἐλαφόπουλα ὅλα φέροντα σεληνοειδὲς στίγμα καὶ τέσσαρας σκύμνους
ἄρκτων. Ἀλλ' ἔλα σὺ πρὸς ἐμὲ καὶ δὲν θὰ ἔχῃς τίποτε ὀλιγώτερον,

τὴν δὲ γαλανὴν θάλασσαν ἄφες νὰ παφλάζη πρὸς τὴν ξηράν. Ἐὐχα-
ριστότερον ἐν τῷ σπηλαίῳ παρ' ἔμοι τὴν νύκτα θὰ διέλθῃς. Ὑπάρ-
45 χουσι δάφναι ἐκεῖ, ὑπάρχουσι ἐυλύγιστοι κυπάρισσοι, ὑπάρχει μέ-
λας κισσός, ὑπάρχουσι κλήματα γλυκύκαρπα, ὑπάρχει ψυχρὸν ὕδωρ,
ὑπερ ἢ πολύδενδρος Αἴτην προχέει εἰς ἐμὲ ἐκ τῆς λευκῆς χιόνος τῆς,
ἀθάνατον ποτόν. Τίς ἀπέυαντι τούτων ἤθελε προτιμήσῃ με τὴν θέ-
λησίην του τὴν θάλασσαν καὶ τὰ κύματα ;

50 Ἐὰν δὲ ἐγὼ αὐτὸς σοὶ φαίνωμαι πολὺ δασύτριχος ὑπάρχουσι
εἰς ἐμὲ ξύλα δρυὸς καὶ ὑπὸ τὴν στάκτην ἀκατάπαυστον πῦρ· ἀφ' οὗ
δὲ καίωμαι ὑπὸ σοῦ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἤθελον ἀνεχθῆ νὰ καίωμαι
καὶ κατὰ τὸν μόνον ὀφθαλμὸν μου, οὗ προσφιλέστερον δι' ἐμὲ οὐδὲν
55 εἶνε. Ὡς δυστυχία μου, διότι δὲν με ἐγέννησεν ἡ μήτηρ μου ἔχοντα
βράγχια, ἵνα ἐβυθιζόμεν πρὸς σὲ καὶ τὴν χειρὰ σου ἐφίλουν, ἐὰν
δὲν θέλῃς (νὰ φιλήσω) τὸ στόμα σου, ἔφερον δὲ εἰς σὲ ἡ κρῖνα
λευκὰ ἢ παπαρούνας τρυφερὰς ἐχούσας πλατέα φύλλα. Ἀλλὰ ταῦτα
μὲν κατὰ τὸ θέρος, ἐκεῖνα δὲ κατὰ τὸν χειμῶνα γίνονται, ὥστε δὲν
θὰ ἡδυνάμην νὰ φέρω εἰς σὲ συγχρόνως ὅλα ταῦτα.

60 Τώρα βεβαίως, ὃ μικρὰ μου κόρη, τώρα ἀφ' ἑτέρου θὰ μάθω
νὰ κολυμβῶ τοῦλάχιστον ἐὰν ξένος τις με τὸ πλοῖόν του πλέων ἔλθῃ
ἐνταῦθα, ἵνα γνωρίσω διὰ τί ἄρᾳ γε εἶνε εὐχάριστον εἰς ὑμᾶς νὰ
κατοικῆτε εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης. Εἶθε νὰ ἐξέλθῃς, ὃ Γαλάτεια,
καὶ ἐξελθοῦσα εἶθε νὰ λησμονήσῃς νὰ ἀπέλθῃς εἰς τὴν οἰκίαν σου,
ὅπως ἐγὼ τώρα λησιμονῶ (νὰ ἀπέλθω οἴκαδε) καθήμενος ἐδῶ.

65 Εἶθε δὲ νὰ θέλῃς μαζί μου νὰ βόσκῃς συγχρόνως καὶ γάλα νὰ
ἀρμέγῃς καὶ τυρὸν νὰ πήξῃς ἐμβαλοῦσα πιτύαν δραστικὴν. Ἡ μή-
τηρ μου μόνη με ἀδικεῖ καὶ κατ' αὐτῆς παραπονοῦμαι· οὐδένα
ἀπολύτως ποτὲ μέχρι τοῦδε φιλικὸν λόγον εἶπε πρὸς σὲ ὑπὲρ ἐμοῦ,
καὶ μάλιστα ἐνῶ με βλέπει ἡμέρα τῇ ἡμέρα ἀδυνατίζοντα. Θὰ προσ-
70 ποιηθῶ ὅτι κτυποῦσι (δυνατὰ) ἡ κεφαλὴ μου καὶ οἱ δύο πόδες μου,
ἵνα λυπηθῆ, ἀφ' οὗ καὶ ἐγὼ λυποῦμαι. Ὡς Κύκλωψ, Κύκλωψ, ποῦ
ἔχεις πετάξῃ με τὸν νοῦν σου ; ἐὰν ἐλθὼν ἤθελες πλέκη καλάθους
καὶ κόψας κλάδους ἤθελες προσφέρει εἰς τὰ πρόβατά σου, ἴσως ἤθε-
75 λες ἔχῃ περισσότερον νοῦν. Τὴν παροῦσαν (αἴγα) ἄρμεγε. Διὰ τί κυ-
νηγεῖς τὸν φεύγοντα (βοῦν) ; θὰ εὖρης ἄλλην Γαλάτειαν καὶ ὠραι-
ότεραν ἴσως. Πολλὰ κόραι με προσκαλοῦσι νὰ παίζω μαζί των τὴν

νύκτα. Γελῶσι δὲ χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὄλαι, ὅταν ὑπακούσω εἰς αὐτάς. Φανερόν εἶνε ὅτι ἐν τῇ χώρᾳ καὶ ἐγὼ φαίνομαι ὅτι εἶμαι κάτι τι.

Τοιουτοτρόπως βεβαίως ὁ Πολύφημος διεσκέδαζε τὸν ἔρωτά του, 80 ἴδων, ἀνετώτερον δὲ διῆγε παρὰ ἐὰν χροσὸν (εἰς ἱατρον) ἔδιδε.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ XV.

ΠΡΟΕΙΣΑΓΩΓΗ

Περὶ Ἀδώνιδος καὶ Ἀδωνίων.

Ὁ Ἄδωνις υἱὸς τοῦ Κινύρου καὶ τῆς Μεθάρρης, θυγατρὸς τοῦ Πυγμαλίωνος, βασιλέως τῆς Κύπρου ἦτο μυθολογικὸς νεανίας ἐξόχου ὠραιότητος ἀσχολούμενος εἰς τὴν νομὴν ποιμνίων καὶ εἰς τὸ κυνήγιον (εἰδύλλ. 1, 199). Ἔνεκα τοῦ κάλλους του ἡ Ἀφροδίτη ἠγάπησεν αὐτὸν τόσον ἐμμανῶς, ὥστε τὸν ἠκολούθει πανταχοῦ εἰς τὰς κυνηγετικὰς ἐκδρομάς του. Ὁ Ἄρης ζηλοτυπῆσας ἠγειρεν ἐπ' αὐτὸν συνεργίᾳ τῆς Ἀρτέμιδος κάπρον, ὅστις κατεσπάραξεν αὐτόν, ἐκ δὲ τοῦ αἵματός του ἐβλάστησε τὸ ἄνθος ἀνεμώνη. Ἡ Ἀφροδίτη κατελυπήθη διὰ τὸν θάνατόν του, ὁ δὲ Ζεὺς οἰκτίρας αὐτὴν ἐπέτρεψεν ἵνα ὁ Ἄδωνις ἐπανέρχεται κατ' ἔτος ἐπὶ τινα χρόνον εἰς τὴν ζωὴν (εἰδ. 15, 103).

Ἐκ τούτου προῆλθον αἱ ἑορταὶ τοῦ Ἀδώνιδος, αἵτινες ἐκαλοῦντο Ἀδώνια. Αἱ ἑορταὶ αὗται ἐτελοῦντο κατ' ἔτος μεγαλοπρεπῶς ἐν πολλαῖς χώραις καὶ ἰδίᾳ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ τῶν Πτολεμαίων, διήρουν δὲ δύο ἡμέρας. Ἡ πρώτη ἡμέρα, καθ' ἣν ἐώρταζον ἐν χαρᾷ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Ἀδώνιδος, ἐκαλεῖτο εὐρσεις, ἡ δὲ δευτέρα, καθ' ἣν ἐθρήνον τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἐκαλεῖτο ἀφανισμός. Κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν ἐστόλιζον τὸ εἶδωλον τοῦ Ἀδώνιδος μεγαλοπρεπῶς καὶ παρέθετον αὐτῷ ὀπώρας καὶ γλυκύσματα παντὸς εἴδους (στιχ. 111), κατὰ τὴν δευτέραν (στιχ. 132) αἱ γυναῖκες ἐν πομπῇ μετέφερον τὸ εἶδωλον εἰς τὴν παραλίαν καὶ ἔρριπτον εἰς τὴν θάλασσαν θρηνοῦσαι γοερῶς. Ἐν τῷ XV εἰδυλλίῳ περιγράφονται τὰ γεγονότα τῆς πρώτης ἡμέρας. Ὁ μῦθος τοῦ Ἀδώνιδος προῆλθεν ἐκ Συρίας. Ὁ Ἄδωνις εἶνε τὸ σύμβολον τῆς ζωῆς, ἥτοι τῆς φύσεως τῆς γεννωμένης τὸ ἔαρ καὶ ἀποθνησκούσης τὸ φθινόπωρον.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ XV.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Ἡρωίδες τοῦ εἰδυλλίου τούτου εἶνε δύο γυναῖκες Συρακόσισαι τῆς μικρᾶς ἀστικῆς τάξεως, ἡ Γοργὼ καὶ ἡ Πραξινόη, παρεπιδημοῦσαι μετὰ τῶν συζύγων τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Κατοικοῦσι πολὺ μακρὰν ἀλλήλων καὶ ἕνεκα τούτου δὲν βλέπονται συχνά. Τέλος μετὰ παρέλευσιν χρόνου κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Ἀδωνίων ἡ Γοργὼ ἔρχεται εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Πραξινόης, ἀμφότεραι δὲ ἀποφασίζουσι νὰ ἐξέλθωσιν ἵνα ἴδωσι τὴν ἑορτήν, ἣτις κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο εἶχε προσλάβῃ ἔκτακτον μεγαλοπρέπειαν, διότι τὴν διακόσμησιν τοῦ εἰδύλου τοῦ Ἀδωνίδος εἶχεν ἀναλάβῃ αὐτὴ ἡ βασίλισσα Ἀρσινόη ἢ σύζυγος τοῦ Πτολεμαίου. Ἐξέλθοῦσαι φθάνουσι μετὰ πολλοῦ κόπου ἕνεκα τοῦ πυκνοῦ συνωστισμοῦ εἰς τὰ ἀνάκτορα, ὅπου βλέπουσι τὸ εἶδωλον τοῦ Ἀδωνίδος καὶ ἀκούουσι τὴν εἰς αὐτὸν ὠραίαν ᾠδὴν, ἐκφράζουσαι πανταχοῦ τὰς ἐντυπώσεις τῶν ἐπὶ τῶν περὶ αὐτὰς συμβαινόντων ἐν φλυαρίᾳ ὀγληρᾷ μὲν μέχρι τοῦ νὰ προκαλέσῃ τὸ ἐν στίχ. 87 δυσάρεστον ἐπεισόδιον, ἀλλὰ λίαν παραστατικῇ τῶν πραγμάτων.

Τὸ εἰδυλλιον τοῦτο, ὅπερ ἐποιήθη κατ' ἀπομίμησιν τῶν Ἰσθμιαζουσῶν, μίμου τοῦ Σόφρονος, διακρίνεται ἅμα μὲν διὰ τὴν ποικιλίαν καὶ τὴν τεχνικὴν διεξαγωγὴν τῶν πραγμάτων, ἅμα δὲ διὰ τὴν ἀκριβῆ διαγραφὴν τῶν προσώπων. Ἡ παράστασις ἐν αὐτῷ εἶνε τόσον ζωηρὰ καὶ φυσικὴ ὥστε νομίζει τις ὅτι παρίσταται πρὸ πραγματικῶν γεγονότων, ἡ δὲ διαγραφὴ τοῦ ἤθους τῶν δύο γυναικῶν εἶνε τοιαύτη, ὥστε νομίζει τις ὅτι βλέπει σημερινὰς γυναῖκας.

Ἐπιγράφεται Συρακόσισαι μὲν ἐκ τῆς πατρίδος τῶν δύο γυναικῶν, Ἀδωνιάζουσαι δὲ ἐκ τοῦ πράγματος, ἦτοι αἱ θεώμεναι τὰ Ἀδώνια.

Σκοπὸς τοῦ ποιητοῦ εἶνε νὰ ἐγκωμιάσῃ τὸν Πτολεμαῖον καὶ τὴν Ἀρσινόην. Τοῦτο δὲ κατορθοῖ οὐχὶ ἐπιζητῶν αὐτὸς ἐπαίνους, ἀλλ' ἀφίνων τὰς γυναῖκας καὶ τὴν αἰοιδὸν νὰ ἐκφράσωσι τὰς ἐντυπώσεις τῶν ἐπὶ τῶν πραγμάτων.

Τὰ πρόσωπα εἶνε Γοργὼ, Πραξινόη καὶ θεραπαινίδες αὐτῶν. Παρεισάγονται δὲ γραῖς τις, ἀνὴρ ξένος καὶ γυνὴ αἰοιδός.

Ἡ σκηνὴ εἶνε ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κατ' ἀρχὰς ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Πραξινοῆς, ἔπειτα ἐν τῇ ὁδῷ καὶ τελευταῖον ἐν τοῖς ἀνακτόροις. Ὅθεν τὸ εἰδύλλιον δύναται νὰ διαιρεθῇ εἰς τρία μέρη.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Μέρος α' στίχ. 1—44. Ἐν τῷ οἴκῳ τῆς Πραξινοῆς.

Ἐπίσκεψις τῆς Γοργοῦς. Διαχύσεις μεταξὺ τῶν δύο φίλων 1—4. Διάλογος περὶ τῆς ἀποστάσεως τῶν οἰκιῶν των, παράπονα κατὰ τῶν συζύγων των 4—20. Ἀπόφασις νὰ ἐξέλθωσι 21—26. Καλωπισμός τῆς Πραξινοῆς 27—40. Ἐκφρόβις τοῦ μικροῦ, διαταγαὶ πρὸς τὴν μένουσαν ἐν τῇ οἰκίᾳ θεραπαινίδα 40—43.

Μέρος β' στίχ. 45—77. Ἐν τῇ ὁδῷ.

Ἐξοδος εἰς τὴν ὁδόν. Ἐντυπώσεις ἐκ τῆς ἐν αὐτῇ κινήσεως 44—58. Διάλογος πρὸς γραῖαν ἐρχομένην ἐκ τῶν ἀνακτόρων 59—64. Συνωστισμός περὶ τὰς θύρας τῶν ἀνακτόρων. Μέτρα αὐτῶν διὰ τὴν εἴσοδον 65—71. Διάλογος πρὸς ξένον, εὐχαριστίαι πρὸς αὐτόν, εἴσοδος εἰς τὰ ἀνάκτορα. 72—77.

Μέρος γ' στίχ. 78—114. Ἐν τοῖς ἀνακτόροις.

Ἐντυπώσεις ἐκ τῶν ἐκτεθειμένων χειροτεχνημάτων καὶ τοῦ εἰδώλου τοῦ Ἀδωνίδος 78—86. Ἐπεισόδιον πρὸς ξένον 87—95. Προετοιμασία τῆς αἰδοῦ 96—99.

Ῥοδὴ εἰς τὸν Ἀδωνιν 100—144 (ἐπίκλησις τῆς Ἀφροδίτης 100—111. Δῶρα πρὸς τὸν Ἀδωνιν 112—118. Περιγραφὴ τῶν πέριξ 119—122 καὶ τῆς κλίνης, ἐφ' ἧς ἡ Ἀφροδίτη καὶ ὁ Ἀδωνις 123—131. Τὰ γενησόμενα τὴν ἐπαύριον, ἡ ψαλησομένη Ῥοδὴ 132—144).

Ἐντύπωσις ἐκ τῆς Ῥοδῆς, ἀναχώρησις 145—149.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ XV.

ΣΧΟΛΙΑ

Ἐνδοι]=ἔνδον. Τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἀπευθύνει ἡ Γοργώ πρὸς τὴν θεραπκινίδα τῆς Πραξινοῆς Εὐνόην εἰσερχομένην εἰς τὴν οἰκίαν. Ἡ δὲ Πραξινοῆ ἀναγνωρίσασα τὴν φωνὴν τῆς φίλης τῆς ἀπαντᾷ ἢ ἰδίᾳ ἔσωθεν. Ἡ θεραπκινίς εἶνε βωβὸν πρόσωπον.— ὡς χαόνω]=μετὰ πόσον πολὺν χρόνον· ἔνν. ἤκεις. — ὄρη]=ὄρα=κύτταξον, ζήτησον, φέρε.— δίφρος]=κάθισμα ἄνευ στηρίγματος τῶν νότων καὶ τῶν χειρῶν, σικμνί. — ποτίκρανον]=προσκεφάλκιον (Ὀδυσ. 19, 97). — ἔχει κάλλιστα]=ὠραιοτάτα ἔχει οὕτω, ὠραιοτάτα εἶνε ἔτσι (δηλ. ἄνευ προσκεφαλίου). Φράσις φίλης εὐχριστούσης καὶ ἀποκρουούσης περιττὴν περιποίησιν.— ὦ τὰς ἀλεμάτιον ψυχᾶς]=ὦ τῆς ἀνοήτου ψυχῆς μου=ὦ τῆς ἀνοησίας μου, τί ἀνοησίην ἔκαμα (νὰ ἔλθω τοιαύτην ἡμέραν). Ταῦτα λέγει ῥιπτομένη ἐπὶ τοῦ καθίσματος ἐξητημένη καὶ μάλιστα ἀναπνεύουσα.— ὦ θυμικατικόν, ἡ γενικὴ τὸ κίτιον τοῦ θυμικασμοῦ, ἀλέματος ἢ ἠλέματος (ἡλεός, ἡλίθιος)=ἀνόητος.— ἄμμιν] δοτ. ἠθική.— ἐσώθην κλ.] =μάλιστα ἐξῆλθον σώα ἐκ τοῦ πολλοῦ ὄγλου, ἐτρόμαξα νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὸν κλ.— παντᾶ]=πάντη=πνκτοῦ.— κρηπίδες]=στρατιωτικὰ ὑποδήματα, ἀντὶ κρηπιδοφόροι ἄνδρες, στρατιῶται. Αἱ κρηπίδες καὶ ἡ χλαμὺς ἀπετέλουν τὴν στολὴν τῶν Μακεδόνων στρατιωτῶν.— ἡ δ' ὁδοῖς] ἀπὸ τῆς οἰκίας μου ἕως ἐδῶ. ἄτριτος]=ἀπέριπτος, ἀτελείωτος.— ἐκασιέρω]=πολὺ μακρὰν.— ἄμμιν ἀποικεῖς]=μοῦ κκοικεῖς. Ἡ δουτικὴ ἠθική, ἡ ἀπὸ πλεονάζει.— ταῦθ' ἔνν. ἐποίησε.— πάραρος]=παρήγορος (παρξείρω)=ἀνόητος, χαμένος. Ἔννοεὶ τὸν σύζυγόν 10 τῆς.— ἔλαβεν]=ἔπιπασε, ἐνοικίασεν.— εἰλεός]=φωλεὰ (θηρίου ἢ ὄφρα), τρυπκ.— πρὸς ἔριν]=πρὸς φιλονικίαν, γιὰ γκρίνια, δηλ. ἕνα ἔχῃ ἀφορμὴν φιλονικίας (γκρίνιας), ἕνα μὲ στενοχωρῆ.— φθονερόν καθόν]=ζηλιάρικο πρᾶγμα. Βίρημένον μετ' ἀποστροφῆς.— αἰὲν ὁμοῖος]=πάντα ὅμοιος μὲ τὸν ἑαυτὸν του, ἀμετάβλητος.— τῶ μικκῶ]=τοῦ μικροῦ (υἱοῦ σου, τοῦ Ζωπυρίωνος).— ὄρη]=ὄρα.— ὡς ποθορῆ τω]=ὡς προσορᾷ σε=πῶς σε προσβλέπει, δηλ. μὲ τί ἄγριον βλέμμα σε κυττάζει.— θάρασει]=μὴ φοβῆσαι. Λέγουσα ταῦτα θωπεύει τὸ παιδίον.— ἀπφῶν]=τὸν μπαμπᾶ ἢ τατᾶ σου. Παι-

δικὸν ὑποκοριστικόν — αἰσθάνεται] = ἐννοεῖ. Λέγει ταῦτα χαμηλοφώνως. — τὰν πότιαν] = μὰ τὴν δέσποιναν, δηλ. τὴν Περσεφόνην, ἐξαίρετικῶς μετὰ τῆς μητρὸς τῆς ἐν Σικελίᾳ λατρευομένην.

μὰν] = ὅμως. — τῆρος] = ἐκεῖνος (ὅστις ὑπῆρξέ ποτε), ὅχι ὁ ἰδι- 15
κός σου. — τὰ προάαν] = πρόην = πρὸ πολλοῦ, πάλαι ποτέ. — λέγο-
μες κλ.] = διότι βεβαίως λέγομεν ὅλα (ὡς γεγόμενα) πάλαι ποτέ.
Παρεντίθενται ταῦτα πρὸς ἐξαπάτησιν τοῦ παιδός. — νίτρον] = πό-
τασκα. Ἀναμειγμένον μετὰ τοῦ ἐλαίου ἐχρησίμειεν ὡς σάπων. —
φῦκος] = τὸ φύκι, ἐνταῦθα τὸ ἐξ αὐτοῦ ἐρυθρὸν χροῶμα, κοκκινάδι,
φρικσίδι (ψιμύθιον). — ἄκηνῆ] = ξύλινον παράπηγμα (μπράκκα),
ὅποῖα κατεσκευάζον ἐν ταῖς πνηγύρεσιν οἱ πωλοῦντες. — ἀνήρ τρισ-
καϊδεκάπηγος] δηλ. ἄνδρας ὡς ἐκεῖ ἴκνω (ἀλλὰ χωρὶς νοῦν), θερικ-
κωμένος κρεμνιτᾶλξ. — χῶμος] = καὶ ὁ ἐμός (σύζυγος). — ταῦτ' ἔχει
= ὡσαύτως ἔχει = τὸ ἴδιο εἶνε. = φθόρος] = φθορά, καταστροφή —
ἐπιαδράχμους κλ.] ἢ σύνταξις: ἔλαβε χθές πέντε πόκους (ἐρίων)
ἐπταδράχμους (ὄντας οὐχὶ ἔρια, ἀλλὰ) κυνάδας, ἀποτίλματα κλ. —
ἐπιάδραχος = ὁ ἔχων ἀξίαν ἐπτὰ δραχμῶν, ἔλαβε = ἐπῆρε, ἠγό-
ρασε. — κυνάς-δος = σκυλλότριχα, σκυλλόμκλλο. — ἀποτίλματα =
ἀπομυκθῆματα. — γραιᾶν πηραᾶν = γραιῶν πηρῶν = παλαιῶν δερμα-
τίνων σάκκων. — πόκος = ὄγκος ἀκτεργάστου ἐρίου, ποκάρι. —
ἄπαν] ἐπίρρημ. = ἐντελῶς, ἐξ ὀλοκλήρου. — ὄυπος = ἀκκχαρσίχ. — 20
ἔργον ἐπ' ἔργω = ἐργασίχ ἐπὶ ἐργασίχας, δουλειά καὶ δουλειά, δηλ.
πολλή δουλειά. — λάξευ] προστακτικὴ τοῦ λάξομαι = λαμβάνω. —
Περοναιρίς] = φόρεμα ἄνευ χειρίδων ἐκ δύο τεμαχίων ὑφάσματος
συνδεομένων κατὰ τοὺς ὤμους καὶ τὰ πλευρὰ διὰ περονῶν (σχιστὸς
χιτών). Ἀμπέχορον = λεπτὸν ἐπανωφόριον, εἶδος σαλιοῦ ἢ μαντι-
λοῦ. — βᾶμες] = βῶμεν = ἄς ὑπάγωμεν. — θασόμεναι] = θεασόμε-
ναι. — κοσμεῖν] = ὅτι στολίζει, παροσκευάζει πολὺ ὄρητιον πρᾶγμα
(θέχημα). — ἐν ὀλίβω] = εἰς τοῦ πλουσίου (τὴν οἰκίαν), παροιμία,
δηλ. ὅπου ἔχει πολλὰ ἐξοδεύει πολλά. Ταῦτα λέγει μετ' ἀδικφο-
ρίας δηλούσης ὅτι δὲν ἔχει ὄρεξιν νὰ ἐξέλθῃ.

ὦν-ὦν] = ὦν-τούτων, καθ' ἑλξιν ἀντί: ἂ εἶδες, τούτων. Πα- 25
ροιμία, ἥς ἡ ἔννοια αὕτη: κελὸν εἶνε νὰ βλέπη τις, ἵνα ἔχη νὰ διη-
γῆται εἰς τοὺς μὴ ἰδόντας. Διὰ τούτων παρκαίνει τὴν φίλην τῆς. —
Ἐπειδὴ δὲ ἐκείνη σιωπᾶ, τὴν παρκαίνει διὰ τῆς φράσεως ἔρπειν κλ.

ἀεργοῖς κλ.] παροίμια=οἱ ἀργοὶ ἔχουσι πάντοτε ἐρωτήν, δηλ. εἶνε
στολισμένοι καὶ ἔτοιμοι πρὸς ἐξοδόν, οἱ ἔχοντες ὅμως ἐργασίας, ὡς
ἐγώ, ἔχουσι ἀνάγκην νὰ ἐτοιμασθῶσι. Ἀποφασίσασα δηλ. νὰ
ἐξέλθῃ παροικαλεῖ τὴν φίλην τῆς νὰ τὴν περιμένῃ νὰ ἐτοιμασθῇ.
Ἐπεταὶ δὲ χαιρεσάτη σκηνή περιλαμβάνουσα τὰ αἰώνια παρὰ πόνου
τῶν κυριῶν κατὰ τῶν ὑπηρετριῶν.— αἰρε]=παίρνε, σήκωνε.—
νίμμα]=τὸ ἀπὸ νιμμ. Ἀρχίσασα νὰ λούηται διατάσσει τὴν Εὐνόην
νὰ κενώσῃ τὴν λεκάνην τῶν ἀπὸ νιμμάτων καὶ νὰ τὴν φέρῃ πάλιν.—
αἰνόθρουπι]=ὄκηρά, κυρίως λίαν τρυφηλή.— αἰ γαλέαι χοήζουσι
=κί γκλκί χοήζουσιν κλ. Παροίμια, δι' ἧς προσβάλλει τὴν Εὐ-
νόην διὰ τὴν ὀκνηρίαν τῆς, κύττα μὴ ξυπνήσῃς τῆς γάτες, ἢ μὴ σπά-
σῃς τὰ γά.— κινεῖ δὴ]=κουνήσου ντέ.— θᾶσοον]=πολὺ τα-
χέως.— θυᾶμα=συῆμα=σάπων.— δύστανε]=δυστήνε=ἀθλία.—
χιώνιον]=ὑποκακμισάκι, ὅπερ φέρει κατ' οἶκον καὶ ὑπεράνω αὐτοῦ
φέρει τὸ ἐμπερόνημα (στίχ. 34).— ἄρδεις]=βρέχεις.— ὅποια κλ.]
=ὅπως ἐρώνη καλὸν εἰς τοὺς θεοὺς, καὶ ὅχι ὅπως ἐγὼ ἤθελον, ὅπως
ὅπως.— ἁ κλῆξ]=ἡ κλείς.— λάραξ=κιβώτιον, σενδοῦκι.— κατα-
πιυχῆς=πολύπτυχος.— ἐμπερόναμα]=περονατρίς.— τοι πρόπει]=
35 σοῦ πιγκίνει.— πόσσω] γεν. τοῦ τιμήματος=ἀντὶ πόσου σοῦ κατε-
βιδάσθη ἀπὸ τοῦ ἴστοῦ, δηλ. πόσον σοῦ ἐκούστισεν ἕως ὅτου (ὅτε)
κατεβιδάσθη ἀπὸ τὸν ἴστον (τὸν ἀργαλειόν).— μὴ μνάσῃς] ἀφ.
τοῦ μιμνήσκω=μὴ ὀμιλῆς περὶ αὐτοῦ, μὴ ἐξετάζῃς, μὴ ἐρωτᾷς.—
πλέον ἢ δύο] ἢ σύνταξις: κατέδρα μὲν (=μνῶν) καθαροῦ ἀργυ-
ρίου πλέον ἢ δύο. Καθαρὸν ἀργύριον τὸ «οὐδέν τι βρασάνου δεόμε-
νον».— τοῖς ἔργοις κλ.] =εἰς τὴν κατασκευὴν του προσέθηκα, ἐκιν-
δύνευσα, ἐθυσίασα καὶ τὴν ζωὴν μου.— τοῦτὸ κεν εἶπαις] δηλ. αὐτὸ
εἶνε ἀληθές. Ὁμολογεῖ ὅτι τὸ φέρεμα εἶνε ὠραῖον.— θολία=πίλος
40 ψάχθινος πλατέος γύρου καὶ κωνικοῦ σχήματος.— ἀμφίθεες=θές περὶ
τὴν κεφαλὴν μου.— οὐκ ἀξῶ] λέγει ταῦτα πρὸς τὸ τέκνον τῆς κλαῖον
ἵνα τὸ πάρη μαζὶ τῆς. Πρὸς ἐκφρόβισιν δὲ τοῦ παιδὸς ἐπιφωνεῖ:
Μορμώ δάκνει ἵππος. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐξοκλουθεὶ κλαῖον, λέγει: δά-
κνει κλ. Μορμώ, κοινῶς Μομώλα, φανταστικὸν τέρας πρὸς ἐκφρό-
βισιν τῶν μικρῶν παιδιῶν.— Φρυγία] ὄνομα ἐτέρου θεορακινίδος.
Ἡ Εὐνόη συνοδεύει τὴν κυρίαν τῆς.— παιῶδε]=παίζε = παίζέ του,
δικαικέδάζε τον.— ἀπόκλαξον=ἀπόκλεισον.— Ἐξέρχοντι εἰς τὴν

ὁδόν. — πῶς καὶ πόκα = πῶς καὶ πότε. — μύρμακες] οἱ ἐν τῇ ὁδῷ
 πρὸς ἀλλήλους πρὸς μύρμηκας διὰ τὸ πλῆθος. — ἐξ ὧ] = ἐξ οὗ = 45
 ἀπ' ὅτου. — ἐν ἀθανάτοις] μετὰ τῶν ἀθανάτων εἶνε. Δὲν λέγει
 ἀπέθνε. — ὁ τεκῶν] ὁ Πτολεμαῖος ὁ Α' ὁ Σωτήρ, εἰς ὃν οὐκ οὐκ
 ἀνήγειρε νέον. — δαλεῖται] = δηλείται = βλάπτει. — παρόρω] =
 εἰσχωρῶ ἢ πλησιάζω πρὸς ἀλλήλους (κρυφίως) — Αἰγυπτιστῶν] =
 κατὰ τὸν τρόπον τῶν Αἰγυπτίων, οἵτινες ἦσαν ὀνομαστοὶ διὰ τὴν
 πονηρίαν καὶ πικρολογίαν τῶν καὶ διὰ τὴν περὶ τὸ κλέπτειν ἐπιτη-
 δεσιότητά των. — οἷα ἔπαισθον] = ὁποῖός ἀπάτης ἔπραττον. Τὸ πεί-
 ζειν λέγεται καὶ ἐπὶ δόλου καὶ ἀπάτης. — κεκορημένοι] = ἐσφρη-
 λατημένοι, καμωμένοι ἐξ ἀπάτης, παμπόνηροι. — ὀμαλοὶ] = ὄμοιοι, 50
 τοῦ αὐτοῦ ἡθους. — κακὰ παίγνια] = κακοὶ ἀπατεῶνες. Τὸ ἀρηρη-
 μένον ἀντὶ τοῦ συγκεκριμένου. Ἄλλοι συνάπτουσι μετὰ τοῦ ἔπαι-
 σθον ὡς σύστοιχον ἀντικείμενον. = ὁποῖός κακῶς ἀπάτης ἔπραττον. —
 πάντες ἐροῖοι] = ἄλλοι συκκί ἄγριαι, δηλ. ἀνωφελεῖς, ἄχρηστοι. —
 τοὶ πολεμισταὶ ἵπλοι] ἐνν. ἔρχονται. Οἱ ἵπποι εἶχον πολεμικὴν
 σκευήν, ἀλλ' ἦσαν προωρισμένοι διὰ τοὺς γὰρ τῆς ἐροῖης ἵππικῆς
 ἀγῶνας (τὰ πολεμιστήρια). — Ἡ Πραξινόη ἰδοῦσα τοὺς ἵππους φο-
 βεῖται, συνιστᾷ δὲ προσηγορίαν καὶ εἰς τὴν Εὐνύον. — ὁ πυρρός] = ὁ
 ξανθός, ὁ κόκκινος ἵππος, ὁ ἐλάγκος. — κυνοθαροῖς] = τολμηροῖς (κυ-
 ρίως θρασύς, ἀνιδής, ὡς ὁ κύων). — διαχωρῶμαι] = διακρίνω, κατα-
 στρέφω. — ἀνάθην μεγάλως] ἀπὸ τοῦ ὀνίνημι, κυρίως = πολὺ ὠφε- 55
 λήθην, εὐχαριστήθην, ἐπομένως : τί καλὰ ! ἢ κατὰ καλὰ ! δόξα σοι
 ὁ θεός. — εἰς χώραν] = εἰς τὴν θέσιν των — δεδοίκα] = δέδοικα. —
 ἐπιροεῖ] = ἐπέρχεται ὡς χεῖμαρρος. — ἐξ αὐλῆς] ἐνν. ἔρχη. Ταῦτα
 λέγει πρὸς γράμην ἐκ τῶν ἀνακτόρων ἐρχομένην.

πειρώμενοι] = δοκιμάζοντες, προσπαθοῦντες, πρὸς βλ. ῥωτῶντας 60
 παῖς ἔς τὴν Πόλιν κανεῖς — θεσπίσασα] = θεσπίσασα = δοῦσα, εἰδοῦσα
 χρησμούς (δηλ. ἀσφαῖς πράγματα). — Ἰοαντι] = Ἰσσι. Παιονικὴ
 ἔκφρασις. — καὶ ὡς = καὶ πῶς. — ἠγάγειο = ἔλαβε σύζυγον. Ὁ Ζεὺς,
 ἐπειδὴ ἡ Ἡρα δὲν ἠθέληεν αὐτόν, κρύως σφοδρῶν ποιήσας καὶ λαθῶν
 μορφήν κόκκυγος κατέφυγεν εἰς τὰ γόνατα αὐτῆς διὰ τὸ κρύος. Ἡ
 Ἡρα ἐδέχθη τὸ πτηνὸν ἐξ οἴκου. Μεταμορφωθέντος δὲ πάλιν ἐκεί-
 νου εἰς τὸ κατὰ φύσιν ἦλθεν εἰς γάμον. — θᾶσαι] = θέασαι = παρα- 65
 τήρησον. — θεσπέσιος = ἀνεκφραστός, ἄπειρος. — Ἡ Εὐτυχὴς εἶνε

θερκακινίς τῆς Γοργόως. — πότιχ' οὐτιᾶ] = πρόσεχε αὐτῇ = μὴ τὴν ἀφίης ἀπὸ τὰ μάτις σου. — ἀπριξ] = σφιγκατά. — ἔχευ] = ἔχου = κρατητοῦ, κρατήγῳ. — τὸ θεοίστριον] = τὸ θερινὸν φόρεμα, τὸ καλοκαιρινό μου. Ἐννοεῖται ἡ περονκατρίς καὶ οὐχὶ τὸ ἀμπέχρονον (στίχ. 71). — ποτι τῷ Διός] = πρὸς τοῦ Διός = δι' ὄνομα τοῦ Διός. — Ταῦτα λέγει ἐν ὀργῇ πρὸς συνωθούμενον πλησίον τῆς ἄγνωστον κύριον.

εἰ γένοιτο] ὑποθ. πρότασις = ἐὰν θέλῃς νὰ γείνης, πρόσεχε, δηλ. δυστυχία σου, ἐὰν δὲν προσέξῃς τὸ ἀμπ. Κακῶς ἄλλοι ἐκλαμβάνου-
 70 = ἀθρόος = πυκνός. — ἐν καλῷ] ἐνν. τόπω = ἐν ἀσφαλείῃ. — κείς ὄρας κηπεια] = καὶ εἰς τοῦτο τὸ ἔτος, δηλ. καὶ τώρ, καὶ ἔπειτα, ἔπειτα. εἰς κίωνα τὸν ἔπαντα, ἄλλοι ἐρμηνεύουσι καὶ τοῦ χρόνου (ἐς νέωτα)
 75 καὶ ἔπειτα. — περισιτέλλω] = φροντίζω, προστατεύω. — χρηστοῦ κλ.] ἀναφώνησις θυμωσμοῦ = τί χρηστός καὶ οὐκ. ἄνθρωπος. — φλίβεται] = θλίβεται = πιέζεται. — ἄμιν] = πρὸς χάριν μας. — βιάζευ] = ἔνοιγε δίοδον διὰ τῆς βίης, ὠθοῦσα διὰ τῶν ἀγκλώνων τοὺς ἀντιστα-
 μένους. — ἔνδοι πᾶσαι] εἰσίν. Πικρομία ἐπὶ τῶν ἀσφαλιζομένων, προ-
 ελθοῦσα ἀπὸ τῶν γάμων. Αἱ φίλιαι τῆς νύμφης προσποιοῦνται ὅτι δὲν θέλουσι νὰ τὴν ἀφήσωσι εἰς τὸν γαμβρόν. Ἐκεῖνος κατορθώνει νὰ τὴν κλείσῃ μαζί του χωρίζων αὐτὴν ἀπὸ τὰς συντροφίους τῆς, καὶ ἐν ᾧ εἰς ἐκ τῶν φίλων του φυλάττει εἰς τὴν θύραν, ἐκβάλλει τὴν περιχρητῆ ἀναφώνησιν «ὄλιαι εἶνε μέσσα» δηλ. «ὄλιαι ἐκεῖναι περὶ ὧν ἐνδικέρομαι». — πότιαγε] = πρόσελθε. Ἀμετάβητον. — τὰ ποικίλα] = τὰ ὑφάσματα τὰ πεποικιλμένα διὰ διαφορῶν κεντημάτων, χειρο-
 τεργήματα. — φασεῖς] = φήσεις. — τεχνήματα] = προϊόντα τέχνης, ἔργα.

80 Ἄθαναία] ἐπικαλεῖται τὴν Ἐργάνην Ἀθηναίαν. — ἔριθοι] = ἐργάτιδες, ὑφάντριαι. — γραμμαῖα] = ζωγραφήματα, σχέδια (τὰ μοντέλα). — ἔγραφαν] = ἐζωγράφησαν. — ἐσιτάκαντι] = ἐστήκησι = ἴσταν-
 ται. ἐνδινεῦντι] = ἐνδινούσι = περιστρέφονται, κινουῦνται. — θαητός] = θεατός = ἀξιόθετος, ἀξιοθαύμαστος. — Ἰουλος] = τὸ γυνώδες γένειον
 85 τὸ φρούμενον τὸ πρῶτον εἰς τὰς πρεμεῖς τῶν νέων, τὸ πρῶτον γένειον. — ἀπὸ κροιάφων καταβάλλων] = ἐκβάλλων κάτω ἀπὸ τοὺς κροιάφους, δηλ. ἐκ τῶν πρεμεῖων. — ὁ κῆν] = ὄς καὶ ἐν. — δύστατοι] = ἔθλιτοι, κακομοῖρες. Ἀγνωστος κύριος μὴ ἀνεχόμενος τὴν φλύαρον

περιέργειάντων ἐπιτιμᾶ αὐτάς. — ἀνάγνυα] = ἀνήγνυα = ἀτελευτήτως. — κατίλλω] = φλυαρῶ. — τρυγόνες] ἡ παροιμία : τρυγόνος λαλίστερος. — ἐκκναισεῦνι] = ἐκκναισοῦσι = ἐκκνίσουσι (τοῦ ἐκκνίω) = θὰ διαφθείρωσιν (βρὲ ἀδερφε) ὅλα (ταῦτα) μὲ τὸ πλατὺ στόμα των (διὰ τὸ πλατύνειν τὴν φωνὴν τῷ α τὰ πλείστα χρωμέναις κατὰ τὸν Ἑρμογένη). Ταῦτα λέγει πρὸς τοὺς παρισταμένους. Ἡ ἔννοια : δὲν θὰ μᾶς ἀφήσουν γὰ εὐχρηστηθῶμεν. — μᾶ] ἐπιφώνημα ἀγανακτήσεως = μπᾶ. — τί δὲ τὶν] = τί δὲ σοὶ (ἔστι) = τί σὲ μέλει ἐσέ. — καίλοι = φλύαροι. — εἰμὲς] = ἐσμέν. — πασάμενος] = ἀφ' οὗ ἀποκτήσης, ἀγοράσης, διάταξσε, δηλ. τὰς δούλας σου γὰ διατάττης. — πάομαι] = 90 κτῶμαι. — ἄνωθεν] = ἀνέκαθεν, ἐκ καταγωγῆς. Τὰς Συρακούσας ἔκτισεν ὁ Κορίνθιος Ἀρχίας. Ὁ Βελλερεφῶν ἦτο υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Γλαύκου, ὀνομαστός, διότι ἐφόνευσε τὴν Χίμικραν. — μὴ φῦῃ] εὐκτ. τοῦ ἔφυν = εἶθε γὰ μὴ γεννηθῆ, — Μελιτώδες] = ὁ Περσερόνη. Ὀνομάζεται Μελιτώδης, διότι προσέφερον εἰς αὐτὴν γλυκύσμακτα ἐκ μέλιτος. — κρατερός ἀμῶν] = κύριος ἡμῶν. — πλὴν ἐνός] 95 δηλ. τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου. — οὐκ ἀλέγω] = δὲν φροντίζω, δὲν σὲ συλλογίζομαι. — μὴ ἀπομάξης] τὸ μὴ ἀπαγορευτικόν. — κενεάν] = κενὴν, ἐνν. χοϊνικῆ. — χοϊνιξ] = μέτρον σίτου καὶ ἐν γένει ξηρῶν καρπῶν ἀπομάτσω χοϊνικῆ = ἰσάζω τὴν χοϊνικῆ ἀφαιρῶν τὸ πλεον τοῦ σίτου μὲ τὸ ἀπόμακτρον (μὲ τὴν κόφτραν). Ἡ ἐξήγησις : μὴ μοῦ ἰσάσης, μὴ μοῦ κόψης (μὲ τὴν κόφτραν) τὴν κενὴν χοϊνικῆ, δηλ. ἀφῆσέ τιν ἀκοπη, σωρωτὴν. Δὲν μὲ μέλει (διότι εἶνε κενή), δὲν σὲ ἔχω ἀνάγκην. Παροιμία δηλοῦσα περιφρόνησιν, πρὸς γὰ μοῦ κόψης τὸ νερὸ γὰ ξεραθοῦν τὰ πρᾶσα (τὰ ὅποια δὲν ἔχω). — σιγαῖ] = ἐν σιωπῇ (ἔσο) = σιωπήτων. — πολυῦδρις] = ὁ πολλὰ εἰδώς, ὁ πολυπειρος. Τίς εἶνε ἡ ποιήτρια αὕτη ἀδηλον. — τὸν ἰάλεμον ἠρίστεισε] = ἔλαβε τὸ βραβεῖον ἐν τῷ Ἰαλέμῳ. Ἰάλεμος πένθιμος ᾠδή, θρηνος, μοιρολόγι. Περὶ τῆς συντάξεως πρὸς νικῶν Ὀλύμπια. — φθεγγεῖται] = φθέγγεται = θὰ ἔσῃ. — διαθρύπτεται] = κάμνει τὰ σακίσματά της, λαμβάνει τὴν στάσιν της ἵνα ἔσῃ, ἐτοιμάζεται.

Οἱ Ἰολγοὶ καὶ τὸ Ἰδάλλιον εἶνε πόλεις τῆς Κύπρου, ἧτις φαίνεται 100 ὅτι μετέδωκεν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν λατρείαν τῆς Ἀφροδίτης ἐλθοῦσαν ἐξ ἀνατολῆς. Ὁ δὲ Ἑρῦξ εἶνε ὄρος τῆς Σικελίας πρὸς τὸ Δρέπκνον ἀκρωτήριον, ὀνομαστόν διὰ τὸν ἐπ' αὐτοῦ γόν τῆς Ἀφρο-

δίτης. — χρυσῶ παίζουσα] χαρακτηρισμὸς ἐμπνευσθεὶς ἐκ τοῦ Ὀμηρικοῦ χρυσέη Ἀφροδίτη. — οἶον] θυμικατικόν=ὄπισον, πόνον ὠραῖον. — τοι]=σοι. μαλακαὶ] διὰ τὸ μαλακὸν καὶ ἐλαφρὸν βᾶδισμα. Ὁραι κί θεότητες τῶν ἐποχῶν τοῦ ἔτους καὶ ἰδίχ τοῦ ἔαρος. — βᾶρδισται]=βραδίστατι=βραδύτατι, διὰ τὸ προσδοκώμενον ἀγαθόν. Λιωναία] ἐκ τῆς Λιωνῆς τῆς μητρὸς τῆς. — ὡς μῦθος] ἐνν. ἐστὶ=ὡς λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι. — Ἡ Βερενίκη ἦτο σύζυγος τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Σωτῆρος καὶ μήτηρ τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ τῆς ἀδελφῆς καὶ συζύγου αὐτοῦ Ἀρσινόης. — ἀμβροσία] ἡ τροφή τῶν θεῶν.

- 110 Βερενικία]=τῆς Βερενίκης — ὀπώρα]=ὀπωρι, ὀπωρικῶ, ἐπεξηγεῖται διὰ τοῦ ὄσπ κλ. — δρυὸς ἄκρα=ἀκρόδρυα=ὀπωροφόρα δένδρον. — φέροντι]=φέρουσι. — ἀπαλοὶ]=τροφεροὶ — κἄποι]=κῆποι. Κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Ἀδωνίδος κί γυναικες ἐξέθετον κἀνίστρα, ἐν οἷς εἶχον σπεῖρη ἄνθη ταχέως ἀναπτυσσόμενα καὶ ταχέως πίπτοντα, σύμβολα τῆς βραχύτητος τῆς ζωῆς. Οἱ σφοδρὸι οὗτοι τῶν ἀνθέων ἐκκλυόντο κῆποι τοῦ Ἀδωνίδος. — πεφυλαγμένοι]=ἐπιμελῶς διατηρημένοι, καλλιεργημένοι. — ταλαρίσκος=καλαθίσκος. — ἀλάβαστρον] μικρὸν δοχεῖον ἐπίμηκες μὲ στενὸν λαμὸν δι' ἀρώματα, μυροδοχεῖον. — Συρίω μύρω] γεν. τοῦ περιεχομένου=πλήρη μύρου τῆς Συρίας, ἧς ὀνομαστὸν ἦτο τὸ τήλινον μύρον καλούμενον οὕτω ἐκ τοῦ φυτοῦ, ἐξ οὗ κατεσκευάζετο.

- 115 Εἶδατα κλ.] ἡ σύνταξις: ὄσπ εἶδατα γυν. πονέονται ἐπὶ πλάθαν — ὄσπ τε (πονέονται) ἀπὸ . . μέλιτος τά τ' (πονέονται ὀπτῶσαι) ἐν ἐλάφι, πάντα (ταῦτα) πάρεστιν αὐτῷ τῆδε πετεηνά καὶ ἐρπετά (κατηγοροῦμι). εἶδατα]=πλάκωντες, πέμματα, γλυκύσματτα. πλάθανον (τὸ)=πλατεῖα σκῆς, ἐφ' ἧς πλάττουσι κί γυναικες, τὸ πλαστήριον. — ἄνθεα]=χυμοὺς ἀνθέων. — μίσγουσαι]=μίσγουσαι, μιγνῦσαι. — μαλεύρω=ἀλεύρω. — πετεηνά καὶ ἐρπετά]=εἰς σχήματτα (μορφάς) πτηνῶν καὶ ζώων (τετραπόδων). — Σκιάς=στέγη ἰδίχ ἐκ κλημάτων ἢ ἄλλων φυτῶν διὰ σκιάν, κίστι. Ἡ Ἀφροδίτη καὶ ὁ Ἀδωνίς ἀνεπύοντο ὑπὸ σκιάδ. — βροίθοντες] ἀντὶ βροίθουσαι=κατάφοροι. — ἄνηθον] τὸ γνωστὸν φυτόν. — δέδμανθ'] =δέδμηνται, τοῦ δέμω=κτίζω. — ἔτι κῶροι]=παιδίχ ἀκόμη, μικροὶ ἀκόμη. — κῶροι=κοῦροι. — ὑπερπωτιῶνια]=ὑπερπέτονται. — ἔρωτες] δηλ.

εἶδωλκ ἐρώτων παρεμβεβλημένα μετὰ τῶν κλάδων καὶ φρονιόμενα ὅτι πετῶσι μὲ τὰς νέας πτέρυγας τῶν.— ἀηδουιδεῖς] τὰ μικρὰ τῆς ἀηδόνος.— ἀεξομενᾶν]=αἰξομένων.— ὄζος=κλάδος.— ὦ ἔβενος]=τί ἔβενος. Ἀναφέρεται εἰς τὰ διάφορα ἀνάγλυφα τὰ ἐκτεθειμένα πρὸς διακόσμησιν.— αἰετοὶ] οἱ αἰετοὶ οἱ φέροντες τὸν Γκνυμήδη ἐχρησίμευσον ὡς ὑποστηρίγματα τῆς κλίνης τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἀδώνιδος. Τοῦτο δεικνύει τὸ ἐν στίχ. 125 : ἄνω.

Ἡ Μίλητος ἦτο ὀνομαστή διὰ τὴν περὶ τὴν ὕφκντικὴν ἰκανό- 125
τητα τῶν γυναικῶν της, ἡ δὲ Σάμος διὰ τὰ καλὰ αὐτῆς ἔρικ. Ἡ ἔννοια λοιπὸν αὕτη : αἱ γυναικες τῆς Μιλήτου καὶ ὁ ποιμὴν τῆς Σάμου θὰ εἴπωσιν «ἡ κλίνη ἡ στρωθεῖσα διὰ τὸν Ἀδωνιν εἶνε ἰδική μας» δηλ. ἡ στρωμνὴ αὐτῆς κατεσκευάσθη ἐκ Σαμίου ἐρίου διὰ τῆς τέχνης Μιλησίων ὕφκντριῶν.— ἀμὰ]=ἡμετέρη. Κατηγορούμενον.— τὰν μὲν-τὰν δὲ] ἐνν. κλίνην=τοῦτο μὲν τὸ μέρος τῆς κλίνης (μῖξ 130
οὔσης)—ἐκεῖνο δέ.— περὶ] ἐπιρρηματικῶς=πέριξ.— χεῖλα πυρρὰ]=τὰ χεῖλη του εἶνε ξυθὰ, δηλ. καλύπτονται ὄχι ἀπὸ τρίχας (ἀνεπτυγμένας καὶ κεντώσας κατὰ τὸ φίλημα), ἀλλ' ἀπὸ ξυθὸν χνοῦδι, ἀπὸ ἴουλον (στίχ. 85).— αἰῶθεν]=ἠῶθεν=ἀπὸ πρῶτας, αὔριον, ὅτε ἐπρόκειτο νὰ ἐορτασθῇ ὁ θάνατος τοῦ Ἀδώνιδος.— ἄμα δρόσῳ]=μῦξι μὲ τὴν πρώτην δρόσον.— αἰόνι]=ἠόνι, ἠῶν=παρὰ λίαν.— πύοντα]=τὰ ὅποια πύουσι, δηλ. ῥίπτουσι μετὰ ἐλαφροῦ ἤχου τοὺς ἀφρούς των. Θυμωσῖα μεταφορὰ ἀπὸ πύοντος ἀνθρώπου.— σφυρᾶ] οἱ ἀστράγαλοι.— κόλπος] ἡ πτυχὴ τοῦ γυναικείου φορέματος ἡ σχηματιζομένη ἄνωθεν τῆς ζώνης κατὰ τὸ στήθος.— ἀνεῖσαι]=χλωρῶσασαι, ἀφῆσασαι νὰ πέσῃ (ὥστε νὰ μὲνῃ τὸ στήθος γυμνόν).— 135
λιγυρᾶς]=ὄξυρῶνον ὠδῆς=θρήνου, ὅστις περιέχεται ἐν τοῖς στίχοις 136—144. φανί]=φασί.— βαρυμάνιος]=βαρυμήνιος=ὁ βαρὺς τὴν ὄργην, ὁ ὑπερβολικὴν ὄργην ἔχων.— γεραῖτερος]=ὁ ἐντιμότερος.— εἵκατι]=εἵκοσι. Μεταχειρίζεται στρογγύλον ἀριθμὸν ἀντὶ τοῦ προγματικοῦ 19 (Ἰλιάδ. 24, 446).

Πύρρος] ὁ Νεοπτόλεμος υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως.— Λαπίθαι] ὁ Πει- 140
ρίθους καὶ ὁ Δύμας (Ἰλ. 1,262).— Δευκαλίωνες]=οἱ ἀπόγονοι τοῦ Δευκαλίωνος, ὁ Ἕλληνας, ὁ Ἀμφικτύων καὶ οἱ ἐξ αὐτῶν.— ἀκρα] οὐδέτερον=αἱ κορυφαί, τὸ ἄνω, οἱ ἐξοχώτατοι.— Ἀργεὸς Πελασγῶ]=τοῦ Πελασγικοῦ Ἀργούς, δηλ. τῶν Ἀργείων.— Ἰλαθι]=ἰληθι

=γενοῦ ἴλεως, εὐμενής. Εὐχρηστον μόνον κατὰ προστακτικὴν. —
 ἐς νέωτα] = εἰς νέον ἔτος, καὶ τοῦ χρόνου. — εὐθυμήσῃς] = εἴθε νὰ
 εἴσαι εὐθυμος, εὐμενής εἰς ἡμᾶς. — ἢ θήλεια] = ἢ γυνή. Ἡ ἔννοια:
 145 γυναικὸς οὐδὲν σοφώτερον. Ἐπαινος τῶν γυναικῶν. — ὀλβία] ἐνν.
 ἐστὶν ἡ ἀοιδός. — ὄσα] = ὅτι τόσα, δι' ὅσα. — ἴσαι] = εἴδε. — ὡς]
 = ὅτι οὕτω. — ὦρα] ἐστὶν ἰέναι. — ἀνάριστος] = ἀπρογευματίστος.
 ὄξος ἅπαν] = ὄλος ξίδι, ξίδι μοναχό, δύστροπος. — πεινᾶντι] = πει-
 νῶντι = ὅταν πεινᾷ δέ. — μηδὲ ποιένης] = μηδὲ προσέλθης (χρῆτῶ)
 = μηδὲ νὰ τὸν πλησιάσῃς. — Ἄδων] = Ἄδωνι. — ἀφίξει] = ἦλθες.
 ἐς χαίροντας] δηλ. ἐπὶ τῇ ἀφίξει σου.

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ XV.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ

ΓΟΡΓΩ

Μέσα εἶνε ἢ Πραξινοῆ ;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

Ἀγαπητὴ Γοργώ, μετὰ πόσον πολὺν χρόνον (ἔχεις ἔλθῃ). Μέσα (εἶμαι). Θαῦμα εἶνε ὅτι καὶ τώρα ἦλθες. Φέρε κάθισμα, Εὐνόη, δι' αὐτήν. Βάλε ἐπάνω καὶ προσκεφάλαιον.

ΓΟΡΓΩ

Ὠραιότατα εἶνε (ἔτσι).

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

Κάθισε.

ΓΟΡΓΩ

5 ὦ τῆς ἀνοησίας μου. Μετὰ δυσκολίας σᾶς ἐσώθην, Πραξινοῆ, ἐκ τοῦ πολλοῦ μὲν ὄχλου, τῶν πολλῶν δὲ τεθρίππων. Παντοῦ κρηπιδοφόροι, παντοῦ γλαμυδοφόροι ἄνδρες· ἢ ὁδὸς δὲ εἶνε ἀτελεύτητος. Σὺ δὲ μᾶς κατοικεῖς πολὺ μαζράν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

Αὐτὰ τὰ ἔκαμεν ὁ ἀνόητος ἐκεῖνος· ἐλθὼν εἰς τὴν ἀκρὴ τοῦ κόσμου ἔπιασε τρυῖπαν, ὄχι οἰκίαν, ἵνα μὴ εἴμεθα γείτονες, πρὸς ἀλλήλας, διὰ φιλονικίαν, ζηλότυπον κακόν, πάντοτε ὁ ἴδιος.

ΓΟΡΓΩ

Μὴ λέγῃς, ἀγαπητή, διὰ τὸν ἄνδρα σου τὸν Δίνωνα τοιαῦτα παρόντος τοῦ μικροῦ. Κύτταξε, γύναι, πῶς σὲ προσβλέπει. Ἔχε θάρρος, Ζωπυρίων, ἀγαπητόν μας τέκνον· δὲν ἔννοεῖ τὸν μπαμπᾶ σου.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

Ἐννοεῖ τὸ βρέφος, ναὶ μὰ τὴν Δέσποιναν.

ΓΟΡΓΩ

Καλὸς ὁ μπαμπᾶς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

Ὁ μπαμπᾶς ὅμως ἐκεῖνος πρὸ πολλοῦ—λέγομεν δὲ βεβαίως ὄλα 15 πρὸ πολλοῦ—ἐν ᾧ ἤθελε νὰ ἀγοράσῃ ἀπὸ μίαν σκηνὴν νίτρον καὶ κοκκινάδι, ἤλθε φέρων εἰς ἡμᾶς ἄλας, ἀνήρ δέκα τριῶν πήχεων.

ΓΟΡΓΩ

Καὶ ὁ ἰδικός μου ὁ Διοκλείδης τὸ ἴδιον εἶνε, καταστροφὴ τοῦ χρήματος· ἀντὶ ἑπτὰ δραχμῶν ἠγόρασε χθὲς πέντε πόκους ἑρίων, 20 σκυλόμαλλα, ἀπομαθήματα παλαιῶν δερματίνων σάκκων, ἐντελῶς ἀκαθαροσίαν, ἐργασίαν ἐπὶ ἐργασίας. Ἄλλ' ἔλα λάβε τὸ ἐπανωφόριόν σου καὶ τὸ φόρεμά σου. Ἄς ὑπάγωμεν εἰς (τὰ ἀνάκτορα) τοῦ βασιλέως τοῦ πλουσίου Πτολεμαίου ἵνα ἴδωμεν τὸν Ἄδωνιν. Ἄζούω ὅτι ἡ βασίλισσα παρασκευάζει πολὺ ὄρατον θέαμα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

Εἰς τοῦ πλουσίου ὄλα εἶνε πλούσια

ΓΟΡΓΩ

Ἄπ' ὅσα εἶδες, ἀπὸ ταῦτα δύνασαι νὰ εἴπῃς, ἀφ' οὗ τὰ ἴδῃς, 25 εἰς τὸν μὴ ἰδόντα. Καιρὸς ἴσως εἶνε νὰ πηγαίνωμεν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

Εἰς τοὺς ἀργοὺς εἶνε πάντοτε ἐσορτή. Εὐνόη, παῖνε τὴν λεκάνην τοῦ ἀπονίμματος καὶ ἐδῶ, ὀκνηρά, φέρε σὺτὴν πάλιν. Αἱ γαλαῖ 30 ἔχουσιν ἀνάγκην νὰ κοιμῶνται μαλακῶς. Κινήσου λοιπόν, φέρε τάχιστα ὕδωρ. Ὑδατος πρότερον εἶνε ἀνάγκη. Αὕτη δὲ φέρει σάπωνα. Δός (μοι αὐτὸν) μ' ὄλα ταῦτα. Μὴ χύνῃς ἄπληστε, παρὰ πολὺ ὕδωρ.

Ἄθλία, διατί βρέχεις τὸ ὑποκαμισάκι μου. Παῦε. Ὅπως ἐφάνη κἀλὸν εἰς τοὺς θεοὺς, οὕτως ἔχω νιφθῆ. Ἡ κλεις τοῦ μεγάλου κιβωτίου ποῦ εἶνε; φέρε αὐτὴν ἐδῶ.

ΓΟΡΓΩ

Πραξινόη, πολὺ σοῦ πηγαίνει τοῦτο τὸ πολύπτυχόν φόρεμα.
35 Λέγε μοι, πόσον σοῦ ἐκόστισεν ἕως ὅτου κατεβιβάσθη ἀπὸ τὸν ἀργαλειόν;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

Μὴ ἐρωτᾷς, Γοργώ. Μοῦ ἐκόστισε μνᾶς καθαροῦ ἀργυρίου περικοσσότρας ἀπὸ δύο. Εἰς τὴν κατασκευὴν του δὲ καὶ τὴν ζωὴν μου ἀφιέρωσα.

ΓΟΡΓΩ

Ἄλλὰ κατὰ τὴν γνώμην σου ἀπέβη βεβαίως τοῦτο.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

Αὐτὸ δύνασαι νὰ τὸ εἴπης. Φέρε μου τὸ ἐπανωφόριόν μου καὶ
40 θὲς περὶ τὴν κεφαλὴν μου τὸν πῖλόν μου ὅπως πρέπει. Δὲν θὰ σὲ πάρω μαζί μου, ὦ τέκνον. Ἡ Μομώλα. Δαγκάνει ὁ ἵππος. Δάκνει ὅσον θέλεις, χωλὸς δὲ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ γείνης σύ. Ἄς πηγαίνωμεν. Φρυγίσα, λαβοῦσα τὸν μικρὸν παιῖξέ του, κάλεσον μέσα τὴν κύνα, τὴν ἀνλόθυραν κλεισον καλῶς... ὦ θεοί, πόσος ὄχλος! Καὶ πῶς ἄρά γε πρέπει νὰ περάσωμεν τὸ κακὸν τοῦτο; Μύρμηκες
45 εἶνε ἀναριθμητοὶ καὶ ἀμέτρητοι. Πολλὰ καλὰ ἔργα ἔχουνπραχθῆ ὑπὸ σοῦ, ὦ Πτολεμαῖε, ἀφ' ὅτου ὁ πατὴρ εὐρίσκεται μεταξὺ τῶν ἀθανάτων. Οὐδεὶς κακοποιὸς βλάπτει τὸν ὁδοιπόρον πλησιάζων κρυφίως ὡς οἱ Αἰγύπτιοι, ὁποῖους δόλους μετεχειρίζοντο πρότερον ἀνδρες καμωμένοι ἀπὸ ἀπάτην, ὅμοιοι πρὸς ἀλλήλους, κακοὶ ἀπατεῶνες, ὅλοι ἀνωφελεῖς. Φιλτάτη Γοργώ, τί νὰ γείνωμεν; Οἱ πολεμισταὶ ἵπποι τοῦ βασιλέως Ἄγαπητὲ κύριε, (πρόσσεχε) μὴ μὲ πατήσης. Ὁρθὸς ἐσηκώθη ὁ ξανθὸς (ὁ βλάγκος). Ἰδὲ πόσον ἄγριος εἶνε. Τολμηρὰ Εὐνὴ, δὲν θὰ φύγῃς; θὰ καταστρέψῃ τὸν ὁδηγοῦντα αὐτόν.
55 Τί καλὰ, διότι τὸ βρέφος μου μένει μέσα.

ΓΟΡΓΩ

Ἐχε θάρρος, Πραξινόη, καὶ ἔχομεν μείνη ἤδη ὅπισθεν, οὕτω δὲ ἐπῆγαν εἰς τὴν θέσιν των.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

Καὶ μόνη μου πλέον ἀρχίζω νὰ συνέρχωμαι. Τὸν ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν πρὸ πάντων φοβοῦμαι ἀπὸ παιδίου. Ἄς σπεύδωμεν. Ὅχλος πολλὸς τρέχει ὀπισθὲν μας.

ΓΟΡΓΩ

Ἐκ τῶν ἀνακτόρων, ὦ μήτερ ;

60

ΓΡΑΥΣ

Μάλιστα, ὦ τέκνα.

ΓΟΡΓΩ

Εἶνε εὐκόλον νὰ περάσῃ τις ;

ΓΡΑΥΣ

Εἰς τὴν Τροίαν προσπαθοῦντες ἦλθον οἱ Ἕλληνες, ὠραιόταται κόραι μου. Διὰ τῆς προσπαθείας βεβαίως ὄλα ἐκτελοῦνται.

ΓΟΡΓΩ

Ἡ γοαῖα ἀπῆλθεν εἰποῦσα χρησμούς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

Αἱ γυναῖκες τὰ γνωρίζουσιν ὄλα, καὶ πῶς ὁ Ζεὺς τὴν Ἥραν ἐπῆρε γυναῖκα.

ΓΟΡΓΩ

Παρατήρησον, Πραξινόη, πόσον πλήθος εἶνε περὶ τὰς θύρας. 65

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

Ἄπειρον. Γοργώ, δὸς τὴν χειρά σου εἰς ἐμέ· λαβὲ δὲ καὶ σὺ Εὐνόη, τὴν χεῖρα τῆς Εὐτυχίδος. Πρόσεχε εἰς αὐτήν, μήπως κατὰ τι πλανηθῆς. Ὅλοι συγχρόνως ἄς εἰσέλθωμεν. Σφιγκτὰ κρατήγον, Εὐνόη, ἀπὸ ἡμᾶς. Ὡχ ἡ δυστυχής, εἰς δύο τὸ καλοκαιρινό μου τώρα ἔχει σχισθῆ, Γοργώ. Δι' ὄνομα τοῦ Διός, ἐὰν θέλῃς νὰ εἶσαι εὐ- 70
δαίμων, ὦ ἄνθρωπε, πρόσεχε τὸ ἐπανωφόριόν μου.

ΞΕΝΟΣ

Δὲν ἔξαρτᾶται μὲν ἀπὸ ἐμέ, ἀλλ' ὅμως θὰ προσέξω.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

Ὅχλος πυκνός· ὠθοῦνται ὡσὰν χοῖροι.

ΞΕΝΟΣ

Ἔχε θάρρος, γύναι, Ἐν καλῇ θέσει εἴμεθα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

Καὶ τώρα καὶ ἔπειτα, ἀγαπητὲ ἐκ τῶν ἀνδρῶν, ἐν καλῇ κατα-
75 στάσει εἶθε νὰ εἶσαι, διότι μᾶς προστατεύεις. Τί χρηστὸς καὶ οἰκτιρ-
μων ἄνθρωπος. Πιέζεται πρὸς χάριν μας, Εὐδότη. Ἐμπρός, ὦ δειλὴ
σύ, ἄνοιγε διὰ τῆς βίας δίοδον. Ὁραιότατα. «Μέσα (εἶνε) ὄλαι»,
εἶπεν ὁ ἀποκλείσας τὴν νύμφην.

ΓΟΡΓΩ

Πραξινόη, πρόσελθε ἐδῶ. Τὰ χειροτεχνήματα πρῶτον παρατή-
ρησον, πόσον λεπτὰ καὶ νόστιμα εἶνε. Θὰ νομίσης ὅτι εἶνε ἔργα (τέ-
χνης) τῶν θεῶν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

80 Δέσποινα Ἀθηνᾶ, ποῖα ἐργάτιδες τὰ ἐξεπόνησαν, ποῖοι ζω-
γράφοι ἐζωγράφησαν τὰ τέλεια ζωγραφήματα. Ὅσάν ἀληθινὰ στέ-
κονται καὶ ὡσάν ἀληθινὰ κινουῦνται, δηλ. ζωντανά, ὄχι ἐνυφασμένα.
Σοφὸν τῷ ὄντι πρᾶγμα εἶνε ὁ ἄνθρωπος. Αὐτὸς δὲ πόσον ἀξιοθέ-
85 ατος κατάκειται ἐπὶ τῆς ἀργυρᾶς κλίνης, ἐκβάλλων κάτω ἀπὸ τοὺς
κροτάφους του τὰ πρῶτα γένεια, ὁ Ἄδωνις ὁ πολὺ ἀγαπητός, ὅστις
καὶ ἐν τῷ Ἀχέροντι ἀγαπάται.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ

Παύσατε, ἔλεειναί, ἀτελευτήτως φλυαροῦσαι, τρυγόνες. Θὰ κατα-
στρέψωσιν ὄλα μὲ τὸ πλατὺ στόμα των.

ΓΟΡΓΩ

Μπᾶ, πόθεν (μᾶς ἦλθεν) ὁ ἄνθρωπος; τί δὲ σὲ ἐνδιαφέρει, ἐὰν
90 ἡμεῖς εἴμεθα φλύαροι; ἀφ' οὗ ἀποκτήσης, διάταττε. Συρακοσίας δια-
τάττεις; Ἴνα γνωρίζῃς καὶ τοῦτο· εἴμεθα Κορίνθιαί ἐκ καταγωγῆς,
ὡς καὶ ὁ Βελλερεφόντης. Πελοποννησιαστὶ ὀμιλοῦμεν. Ἐπιτρέπεται
δέ, νομίζω, εἰς τοὺς Δωριεῖς νὰ δωρίζωσιν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ

Εἶθε νὰ μὴ γεννηθῇ, ὦ Περεσεφόνη, ἐκεῖνος, ὅστις ἤθελεν εἶνε

κύριος ἡμῶν, ἐκτός ἐνός. Δὲν σὲ συλλογίζομαι. Μὴ μοῦ ἰσάσης (μὲ 95
τὸ ἀπόμακτρον) τὴν κενὴν χοίνικα.

ΓΟΡΓΩ

Σιωπῇ, Πραξινόη. Μέλλει νὰ τραγουδήσῃ τὸν Ἄδωνιν ἢ πολυ-
μαθῆς αἰοιδὸς ἢ θυγάτηρ τῆς Ἀργείας, ἣτις καὶ πέρυσιν ἔλαβε τὸ
βραβεῖον ἐν τῷ θρήνῳ τοῦ Ἀδωνίδος. Θὰ τραγουδήσῃ δέ, σαφῶς
τὸ γνωρίζω, κάτι τι ὄραϊον. Λαμβάνει τὴν στάσιν της τώρα.

ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ

Δέσποινα, ἣτις ἠγάπησας τοὺς Γολγοῦς καὶ τὸ Ἰδάλιον καὶ τὸν 100
ὑψηλὸν Ἑρκα, μὲ τὸν χρυσὸν παίζουσα Ἀφροδίτῃ, ὁποῖον τὸν
Ἄδωνιν ἔφερον εἰς σὲ αἱ μαλακαὶ τοὺς πόδας ὄραι ἀπὸ τοῦ ἀε-
νάου Ἀχέροντος τὸν δωδέκατον μῆνα. Βραδύταται ἐκ τῶν θεῶν
εἶνε αἱ ἀγαπηταὶ ὄραι, ἀλλὰ ποθηταὶ ἔρχονται εἰς ὄλους τοὺς ἀν- 105
θρώπους φέρουσαι πάντοτε κάτι τι (καλόν). Κύριε Διωναία, σὺ μὲν
ἀθάνατον ἀπὸ θνητῆς, ὡς λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι, ἔκαμες τὴν Βε-
ρενίκην, ἀμβροσίαν εἰς τὸ στήθος τῆς γυναικὸς ἀποστάξασα· εἰς σὲ
δέ, πολύνουμε καὶ πολύναι, χαριζομένη ἢ θυγάτηρ τῆς Βερενίκης, 110
ἢ ὁμοιάζουσα μὲ τὴν Ἑλένην, ἢ Ἀρσινόη, μὲ ὅλα τὰ καλὰ περι-
ποιεῖται τὸν Ἄδωνιν. Πλησίον του μὲν ὀπῶραι κεῖνται, ὅσα δηλ.
παράγουσι τὰ καρποφόρα δένδρα, πλησίον του δὲ τρυφεροὶ κῆποι
καλλιεργημένοι ἐντὸς ἀργυρῶν καλαθίσκων, χρυσᾶ δὲ μυροδόχεια 115
πλήρη Συρίου μύρου. Ὅσα δὲ φαγητὰ κατασκευάζουσιν αἱ γυναῖκες
ἐπὶ τοῦ πλαστηρίου ἀναμυγνύουσαι χυμοὺς παντοίων ἀνθέων μὲ
λευκὸν ἄλευρον καὶ ὅσα ἀπὸ γλυκὸ μέλι καὶ ὅσα ἐντὸς ρευστοῦ ἐλαίου,
ὅλα (αὐτὰ) εὐρίσκονται πλησίον του ἐνταῦθα εἰς σχήματα πτηνῶν
καὶ τετραπόδων. Χλωεραὶ δὲ σκιαδες φορτωμέναι ἀπὸ μαλακὸν ἄνη-
θον εἶνε κατεσκευασμένα. Οἱ ἔρωτες δέ, παιδία ἀκόμη, πετῶσιν
ὑπεράνω, ὅπως τὰ μικρὰ τῆς ἀηδόνης πετῶσιν ἐπὶ τῶν δένδρων ἀπὸ 120
κλάδου εἰς κλάδον δοκιμάζοντα τὰς αὐξανόμενας πτέρυγάς των. Ὡ-
τί ἔβενος, τί χρυσός, τί ἀετοὶ ἐκ λευκοῦ ἔλεφαντίνου ὁστοῦ φέροντες
εἰς τὸν Κρονίδην Δία τὸν οἰνοχόον παῖδα, (τί) πορφυροῖ δὲ τάπη-
τες ἐπάνω μιλακώτεροι ὕπνου. Ἡ Μίλητος καὶ ὁ βόσκων κατὰ τὴν
Σαμίαν χώραν θὰ εἴπῃ «ἰδική μας ἔχει στρωθῆ ἢ κλίνη διὰ τὸν
ὄραϊον Ἄδωνιν». Τοῦτο μὲν τὸ μέρος τῆς κλίνης ἔχει ἡ Κύπρις,

ἐκεῖνο δὲ ὁ ῥοδόχρους πήγεις ἔχων Ἄδωνις. Δέκα ὀκτὸ ἢ δέκα ἐν-
 130 νέα ἑτῶν εἶνε ὁ γαμβρός. Δὲν κεντεῖ τὸ φίλημά του, ξανθὰ ἀκόμη
 εἶνε τὰ χεῖλη του πέριξ. Τώρα βεβαίως ἡ Κύπρις ἄς χαίρη ἔχουσα
 τὸν ἄνδρα της. Ἄπο πρωΐας δὲ μαζί μὲ τὴν δρόσον ἡμεῖς μαζευ-
 μέναι θὰ φέρωμεν αὐτὸν ἔξω πρὸς τὰ κύματα τὰ πύοντα ἐπὶ τῆς
 135 φορέματός μας νὰ πέση ἐπὶ τῶν ἀστραγάλων μας μὲ φαινόμενα τὰ
 στήθη ἄς ἀρχίσωμεν τὸν (ἑξῆς) δῆξυφωνον θρηνον. «Ἐρχεσαι, ἀγα-
 πητὲ Ἄδωνι, καὶ ἔδω καὶ εἰς τὸν Ἀχέροντα, μόνος ἐντελῶς ἐκ τῶν
 ἡμιθέων, καθὼς λέγουσι. Οὔτε ὁ Ἀγαμέμνων ἔπαθε τοῦτο, οὔτε ὁ
 Αἴας ὁ μέγας ὁ βαρεῖαν ὀργὴν ἔχων ἦρωσ, οὔτε ὁ Ἐκτωρ ὁ ἐντιμό-
 140 τερος ἐκ τῶν εἴκοσι παίδων τῆς Ἑκάβης, οὔτε ὁ Πάτροκλος, οὔτε
 ὁ Πύρρος ἐπανελθὼν ἐκ τῆς Τροίας, οὔτε οἱ ἀκόμη πρότερον (ἀκμά-
 ζοντες) Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες, οὔτε οἱ Πελοπίδαι καὶ αἱ κορυ-
 φαὶ τοῦ Πελασγικοῦ Ἄργους. Γενοῦ ἵλεως τώρα, ἀγαπητὲ Ἄδωνι,
 καὶ τοῦ χρόνου εἶθε νὰ εἶσαι εὐμενῆς (πρὸς ἡμᾶς). Καὶ τώρα ἦλθες
 ἀγαπητός, Ἄδωνι, καὶ ὅταν ἔλθῃς, ἀγαπητός θὰ ἔλθῃς».

ΠΟΡΤΩ

145 Τί πράγμα εἶνε σοφότερον ἢ ἡ γυνή; Εὐδαίμων εἶνε (ἢ αἰ-
 δός), διότι τόσα γνωρίζει, τρισευδαίμων διότι τόσον γλυκεῖαν φωνὴν
 ἔχει. Ὄρα ὅμως εἶνε νὰ πηγαίνωμεν καὶ εἰς τὴν οἰκίαν μας. Ἀπρο-
 γευματίστος εἶνε ὁ Διοκλείδης, καὶ ὁ ἀνὴρ εἶνε δυστροπώτατος, ὅταν
 πεινᾷ δὲ μηδὲ νὰ τὸν πλησιάσῃς. Χαῖρε, ἀγαπητὲ Ἄδωνι, καὶ εἰς
 χαίροντας ἦλθες.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

Δυκούργου λόγος κατὰ Δεωκράτους μετὰ ποικίλων ἑρμηνευτικῶν
σημειώσεων. Ἐκδοσις δευτέρα . . . . . Δρ. 1.60

~~~~~
Τιμᾶται Δραχ. 1.40